ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 155, 156.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் **13**	**25—12—1961** பிலவ-ஹு மார்கழி-மீ	ஸஞ்சிகை **11, 12.**

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — 45

எங்ஙனே நீர்முனிவ தென்னையினி நம்பியழகு*
இங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே*—அங்ஙன்
உருவெளிப் பாடா வுரைத்த தமிழ்மாறன்*
கருதுமவர்க் கின்பக் கடல்.

நீர்	தோழியரும் தாய்மாருமான நீங்கள்
இனி என்னை எங்ஙனே முனிவது	இனி என்னைச் சீறலாகுமோ?
நம்பி அழகு	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகானது
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்

இங்ஙனே தோன்றுகின்றது அங்ஙன்	இதோ ப்ரத்யக்ஷமாய்த் தோன்றாநின்றதே!; என்று
உரு வெளிப்பாடு ஆ	உருவெளிப்பாடென்னும் பரிசிலே
உரைத்த	அருளிச் செய்த
தமிழ் மாறன்	த்ராவிட வேத ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார்
கருதுமவர்க்கு	தம்மைச் சிந்திப்பவர்களுக்கு
இன்பம் கடல்	ஆனந்த ஸாகரமாயிருப்பர்.

* * * திருக்குறுங்குடி நம்பியின் திவ்யாவயவஸௌந்தர்யம், திவ்யாபரண ஸௌந்தர்யம், திவ்யாயுத ஸௌந்தர்யம் ஆகிய அழகுகளிலே நெஞ்சு பறியுண்ட ஆழ்வார் அநவரதமும் அவற்றையே வாய்வெருவா நிற்க, அதுகண்ட தாய்மார் சீறி சிக்ஷிக்கப் புக, 'நான் நீங்கள் சிக்ஷிக்குமளவிலே நிற்கின்றேனில்லையே, உருவெளிப்பாட்டாலே நம்பியின் அழகு என் முன்னே வந்து தோன்றாநின்றதே!, இனி என்னை நீங்கள் பகவத் விஷயத்தில் நின்றும் மீட்கப் பார்ப்பது பயனற்றதேயாகும் என்று தெரிவித்தமை* எங்ஙனேயோ திருவாய்மொழியின் ப்ரமேயம். இத்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்க்கு இன்பமும் துன்பமும் கலந்து உண்டாயிற்று. அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரைச் சிந்திப்பவர்களுக்கோவென்னில், ஒருநாளும் துன்பமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை, இன்பமேயாகும் என்றும் ஸூசிப்பித்தருளினாராயிற்று.

கீழ்த்திருவாய்மொழியான * ஊரெல்லாந்துஞ்சியில் ஆழ்வார் இருளுக்கும் பனிக்கும் வருந்தினபடி சொல்லிற்று. இதுதான் இருள் தருமா ஞாலமாகையாலே தமோகுணம் மேலிட்டு நலிந்தபடியைச் சொன்னதாக ஸ்வாபதேசப் பொருள்கொள்ளலாம். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் * அவிவேககநாந்ததிங்முகே பஹுதா ஸந்தத து:க்கவர்ஷிணி, பகவந் பவதுர்திநே * என்றருளிச் செய்ததும் கீழ்த்திருவாய் மொழியின் ஸ்வாபதேசார்த்தரூபம் என்றும் கொள்ளலாம்.

இருட்போது கழிந்து பகற்போது காண்கிறுப்போலே தமோ குணத்தின் மேலீடு கழிந்து ஸத்வகுணத்தின் தலையெடுப்பு காணத்தொடங்கிற்று. அதனால் நெஞ்சு தரிப்புற்றுத் திருக்குறுங்குடி யெம்பெருமானுடைய வடிவழகையும் திவ்யாயுத திவ்யாபரணச் சேர்த்தியழகையும் வாய்வெருவும்படியாயிற்று.

உருவெளிப்பாடு என்பதொன்றுண்டு; அதாவது மானஸ ஸாக்ஷாத்காரம். கண்ணுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகத் தோற்றுமே நெஞ்சுக்கு ஸாக்ஷாத்கார விஷயமாகை. அது இத் திருவாய்மொழியில் செல்லாநின்றது. இது பிராட்டி நிலைமையிலே நின்று பேசின திருவாய்மொழி. தாய்மார் தலைமகட்கு அடைவுசொல்லி மீட்கப் பார்க்க, தலைமகள் 'எனக்கோ நீங்கள் அடைவு சொல்லுவது? திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழகிலே நெஞ்சு பறியுண்டு கிடக்குமென்னை நீங்கள் அடக்கப்பார்ப்பது முறையல்ல' என்று சொல்லுகிறபடியாமிது. (45.)

பாசுரம் — நாற்பத்தாறு.

கடன்ஞாலத் தீசனைமுன் காணமல் நொந்தே*
உடனா வனுகரிக்க லுற்று*—திடமாக
வாய்ந்தவனாய்த் தான்பேசும் மாற னுரையதனை*
ஆய்ந்துரைப்பா ராட் செயநோற் றார். (46.)

கடல் ஞாலத்து	கடல் சூழ்ந்த நிலவுலகத்தில்	அவன் ஆய் தான் பேசும்	அவனாகவே தாம் அனுகரித்துப் பேசின
ஈசனை	எம்பெருமானை	மாறன்	ஆழ்வாருடைய
முன் காணமல்	கண்முன்னே காணப்பெறுமல்	உரை அதனை	ஸ்ரீஸூக்திகளை
நொந்து	கிலேசப்பட்டு	ஆய்ந்து உரைப்பார்	வைபவமறிந்து அநுஸந்திப்பவர்கள்
உடன் ஆ அனுகரிக்கல் உற்று	அவனைத் தாம் அனுகரித்துத் தரிக்கப் பார்த்து	ஆள் செய	ஆழ்வார்க்கு அடிமை செய்ய
திடம் ஆக வாய்ந்து	திண்ணிய அத்யவஸாயம் கொண்டவராய்	நோற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவர்கள்.

* * * கீழ் *எங்ஙனேயோ வென்னும் திருவாய்மொழியில் உருவெளிப்பாடாய்ச் சென்றதித்தனை போக்கி ஸாக்ஷாத்தாகக் காணப் பெற்றதில்லையே; அதனால் ஆழ்வார்க்கு க்லேசம் மிக்கதாயிற்று; அந்த க்லேசத்தை எவ்வழியாலே போக்கிக் கொள்ளலாமென்று பார்த்த ஆழ்வார் 'அனுகரித்துத் தரித்தல் என்று ஒன்றுண்டு' என்று திருவுள்ளம்பற்றி அப்படியே தத்பாவ பாவனை கொண்டு பேசினாராயிற்று *கடல் ஞாலத்தில். அப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களைத் தாமறிந்து ஓதவல்லவர்கள் யாவரோ அவர்கள் ஆழ்வார்க்கு நித்யகைங்கரியம் பண்ண நோன்பு நோற்றவர்களெனக் கொள்ளத்தகுவர் என்றதாயிற்று.

பிரிந்து வருந்துங்காலத்திலே 'அநுகரித்துத் தரித்தல்' என்று ஒரு முறையுண்டு? அதாவது, எம்பெருமான் தானாகவே தன்னை யநுகரித்துப் பேசி இங்ஙனேயொரு போது போக்காலே தரித்திருக்கையாம். திருவாய்ப்பாடியில் திருக்குரவை கோத்தவன்று ப்ரீதிரஸம் தலைமண்டை கொண்டு செல்ல, அது ஸாத்மிக்கைக்காகக் கண்ணபிரான் பிரிந்து தன்னை மறைத்திட, அப்போது திருவாய்ப் பாடியிற் பெண்களெல்லாரும் அநுகரித்துத் தரித்தார்களென்னுமிடம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ப்ரஸித்தம். அதில் (5—13—23)

"க்ருஷ்ணே நிபத்தஹ்ருதயா இதமூசு: பரஸ்பரம்
க்ருஷ்ணோஹமேஷ லலிதம் வ்ரஜாம்யாலோக்யதாம் கதி:
அந்யாப்ரவீதி க்ருஷ்ணஸ்ய மம கீதிர் நிசம்யதாம்
துஷ்ட காளிய திஷ்டாத்ர க்ருஷ்ணோ ஹமிதி சாபரா"

"பாஹுமாஸ்போட்ய க்ருஷ்ணஸ்ய லீலா ஸர்வஸ்வமாததே
அந்யா ப்ரவீதி ஹேகோபா: நிச்சங்கை: ஸ்தீயதாமிஹ
அலம் வ்ருஷ்டிபயேநாத்ர த்ருதோ கோவர்த்தநோ மயா
தேநுகோயம் மயாக்ஷிப்தோ விசரந்து யதேச்சயா"

என்றிவை முதலான சுலோகங்கள் காண்க. (இந்த சுலோகங்களின் கருத்தாவது—) கண்ணபிரான் பிரிந்து சென்ற காலத்தில் கோபிகள் விருந்தாவனத்தில் திரள் திரளாகக் கூடி ஒருவர்க் கொருவர் இங்ஙனே பேசிக்கொண்டார்கள்; நான் கண்ணன், இதோ அழகாக நடை நடக்கிறேன் பார் என்றாள் ஒருத்தி; நான் கண்ணன், செவிக்கினிதாகக் குழலூதுகின்றேன் கேள் என்றாள் மற்றொருத்தி; நான் கண்ணன், கொடிய காளியநாகமே! நில் என்றாள் இன்னொருத்தி. தோளைத் தட்டிக்கொண்டு கண்ணபிரான் செய்யும் லீலைகளை யெல்லாஞ் செய்தாள் வேறொருத்தி. கோபாலர்களே! நீங்கள் மழைக்கு அஞ்சாதே நில்லுங்கள், இதோ நான் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக் குடையைத் தூக்கிவிட்டேன் பாருங்களென்றாள் ஒருத்தி. தேனுகாசுரனை இதோ நான் மாய்த்துவிட்டேனுகையால் இனி மாடுகளெல்லாம் நிர்ப்பயமாக உலாவலா மென்றாள் ஒருத்தி—என்கை.

அங்ஙனே அநுகரித்துத் தரிக்கும் விதம் ஆண்டாள் பக்கலிலுங் கண்டதொன்றாகும். நோன்பு நோற்பதாகக் கொண்டு திருப்பாவை பாடியது ஆய்ச்சியர்களின் அனுட்டானத்தை அநுகரித்த படியத்தனையிறே. இத்தகைய அநுகார ப்ரகாரங்கள் உபநிஷத்துக்களிலும் காண்பனவாகும். ஆழ்வார்க்கு அந்த அநுகார ப்ரகாரமே இத்திருவாய்மொழியில் செல்லா நின்றது. அதுதானும் தாய்பாசுரத்தாலே வெளிவருகின்றது. மகளின் அநுகாரத்தைத் தாய் முறையிடுகின்றாளென்க.

பராங்குச நாயகியானவள் ஜ்ஞான முத்திரையுந் தானுமாய் கீதாசார்யனைப் போலே யிருந்துகொண்டு "கடல் ஞாலஞ் செய்தேனும் யானே, கடல்ஞால மாவேனும் யானே, மலையெடுத்தேனும் யானே, இனத்தேவர் தலைவனும யானே" என்றாற் போலே பாசுரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க கண்ட திருத்தாயார் 'இது என்ன நிலைமை!' என்று ஆராயத் தொடங்கினள், 'எம்பெருமானைப் பிரிகையாலுண்டான ஆற்றாமையினாலே அநுகரித்துத் தரிக்கின்றாள்' என்று அறியமாட்டாதவளாய்க் கலங்கிக் கிடந்தாள்; அப்போது சில பந்துவர்க்கங்கள் அங்கேவந்து சேர்ந்து, இது என்னென்று வினவ, ஸர்வேச்வரன் இவள் பக்கலிலே ஆவேசித்தான்போலே யிருக்கிறது' என்று விடை கூறுகிறபடியாய் இத் திருவாய்மொழி சென்றது. அதை ஸாரமாக வெடுத்துரைத்தது இந்த வெண்பா. .·. (*)

அன்பர்களுக்கு அறிவிப்பு.

இந்த ஸஞ்சிகையோடு ஸ்ரீராமாநுஜன் பதின்மூன்றுவது ஸம்புடம் முடிவுபெற்றது. இனி அடுத்தமாதத்தில் பதினான்காவது ஸம்புடம் தொடக்கமாகும். 1961க்கு சந்தாபாக்கியுள்ளவர்

கள் உடனே அனுப்பிவைப்பது. 1959, 1960 வருஷங்களுக்கும் பாக்கி செலுத்த வேண்டிய வர்கள் பலருளர்; அவர்களுக்கு நாம் தனிப்பட தெரிவிக்கவேண்டியதொன்றுமில்லை.

இப்படிக்கு,
மானேஜர், " ஸ்ரீராமாநுஜன்."

ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியின் தௌர்ப்பாக்யம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்வஸ்தி ப்லவாப்தே மதுரவதி திவஸே வ்ருஶ்சிகம் க்ருஷ்ணபக்ஷை-
காதஶ்யாம் வைஷ்ணவ்யாம் ஸவிதுரஹநி தே வாஸரே திக்3மபா4நோ:
ஸ்ரீமத்3ராமாநுஜார்யாஹ்வயயதிவர திவ்யஸத்3ப்3ரஹ்மலோகாய-ஸா
ஸேஜே ஸ்ரீரங்கராமாநுஜயதிநிருபதிர்வைஷ்ணவம் திவ்யதா4ம ॥

ஸ்வாமீ யோ நஹாயநோ நாஜ-ஸாஸி க்ருஷ்ணயஶ-திதி-
யோ ஜந்தே தஹஸ்தாரகே ஶிநே ஶஸீஶிநாந்தி நு: ।
ஸூரீஸிரோய தீஸ்வராவ்யயோ ஶிவாஜ்ஞாந்தகோ
ஸந்நீ ஜ ஸம்ஶஶுக்ஷணஸ்வாஶிஹ்வ திதாஜ ஹா ॥

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி. ஸ்ரீ கோழியாலம் ஸ்வாமியென்று ஸுப்ரஸித்தரான மஹாஸ்வாமி பல ஸம்வத்ஸரங்களாக இந்த திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியிருந்தது யாவருமறிந்ததே. ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் நிகரற்றவரான இந்த மஹாஸ்வாமி கார்த்திகைமீ 18 ஆம் தேதி (3-12-61) க்ருஷ்ணைகாதசி, ஹஸ்த நக்ஷத்திரம் ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று பகல் ஒரு மணிக்கு ஸ்வாச்ரமத்தில் அநாயாஸமாகத் திருநாடலங்கரித்தருளலாயிற்று. எண்பது திருநக்ஷத்திரத்திற்கு ஸந்நிஹிதரான இந்த மஹாஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்தது ப்ராப்தகால மெனினும் இவ்விபூதியை இன்னமும் நெடுநாள் அலங்கரித்தெழுந்தருளி யிருக்கவேண்டிய அத்விதீய வ்யக்தி விசேஷம்.

உபநிஷத்பாஷ்யகாரரான ரங்கராமாநுஜஸ்வாமியின் அபராவதாரமேயான இந்த மஹாஸ்வாமி, பரபக்ஷ நிராக்ருதி, ஹேதுஸாம்ராஜ்யம் முதலான அனேக க்ரந்தங்கள் ஸாதித்து விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு மஹோபகாரம் செய்தருளியவர். ஞானமும் அனுட்டானமுமே வடிவெடுத்த இந்த மஹா ஸ்வாமியின் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவித்தவர்கள் பலர்.

தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியில் அரிஜன ப்ரவேசமானபிறகு இந்த மஹாஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்த நிலை "யாந பஶ்யாமி வைதேஹீம் ஶோகஸாகர வாஸிநீம்" என்று வான்மீகிபகவான் பிராட்டியைப் பற்றிப் பேசியிருந்த வண்ணமாகவேயிருந்தது. ஸ்ரீஸ்வாமியின் பெருமைக்குத்தக்கபடி சரமகைங்கரியம்லோகோத்தரமானமுறையில்நடந்தது.

திருக்கோவலூர் திவ்ய கோஷ்டிகள்.

நடுநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்றானதும் தலைமை பெற்றதுமான திருக்கோவலூரில், நிகழும் பிலவஸு ஆனிமாதம் உத்தராட நக்ஷத்திரத்தில் நடைபெற்ற மஹா ஸம்ப்ரோக்ஷண ஸமயத்தில் கூடின திவ்ய கோஷ்டிகளின் காட்சி.

உபய வேதாந்த மணித்திரள்.

வடமொழி வேதாந்த மணி

— விசிஷ்டாத்வைத விளக்கம் —

உலக வழக்கையும் நூல்வழக்கையும் ஒருங்கே உபபந்நமாக்குவது விசிஷ்டாத்வைதமே யாகும். அதனை இந்த வியாஸம் விவரிக்கின்றது காண்மின்.

உலக வழக்காவது லோக வ்யவஹாரம். நூல் வழக்காவது சாஸ்த்ர வ்யவஹாரம். உலக வழக்குத் தான் முதலில் தோன்றியது. பிறகுதான் சாஸ்த்ர வ்யவஹாரம் தோன்றியது. உலகமும் அநாதியாய் சாஸ்த்ரமும் அநாதியாயிருக்கும்போது சாஸ்த்ர வ்யவஹாரம் பிறகு தோன்றியதென்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்னில்; நன்னூலில் "இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணமியம்பலின்" என்றொரு சூத்திரமுள்ளது. இதனால் இலக்கியம் முற்பட்டதென்றும் இலக்கணம் பிற்பட்டதென்றும் விளங்குகின்றது. ஸம்ஸ்க்ருத சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களும் கூட லக்ஷியம் முற்பட்டதென்றும் லக்ஷணம் பிற்பட்டதென்றும் கொள்கையுடையராகக் காணப்படுகிறார்கள். உண்மையில், கண்ட லக்ஷ்யங்களை சிக்ஷிப்பதற்காகத் தானே லக்ஷணசாஸ்த்ரம் தோன்றுகின்றது. ஆகவே இந்த முற்பாடு பிற்பாடுகளில் விவாதங்கொள்ள இடமில்லை. ஆனால், லக்ஷண சாஸ்த்ரம் பிற்பட்டதென்பார் அது தோன்றின காலங் கண்டு கூறுகின்றாரல்லர். லக்ஷ்யம் தோன்றினதற்கும் அடி தெரியாது, லக்ஷணம் தோன்றினதற்கும் அடி தெரியாது. ஆயினும் ஒன்று முற்பட்டதென்றும் மற்றொன்று பிற்பட்டதென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவாத்மாவுக்கு பகவத் ஸம்பந்தமும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுமாகிய இரண்டும் அநாதியாயிருக்கச் செய்தேயும், பகவத் ஸம்பந்தந்தான் அநாதி யென்றும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் வந்தேறி யென்றும் கூறப்படுகிறது. இதைப்பற்றி நம் ஆசார்யர்கள் எழுதுகையில்,

"அசித் ஸம்பந்தம் வந்தேறியாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். பகவத் ஸம்பந்தம் அநாதியாய் நிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்கும். ஆனால் வந்தேறியானதை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரியாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே .... "

என்றருளிச் செய்கிறார்கள். அந்த நியாயம் இங்குங் கொள்ளலாம். ஆக லோக வ்யவஹாரம் முற்பட்டதென்றும்சாஸ்த்ரவ்யவஹாரம் பிற்பட்டதென்றும் கொள்ளக் குறையில்லை.

இனி, லோக வ்யவஹாரங்கள் எப்படியிருக்கின்றன. சாஸ்த்ர வ்யவஹாரங்கள் எப்படியிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றிச் சிறிது ஆராய்வோம். சப்தங்களுக்கு ஸப்த விபக்திகள் [ஏழு வேற்றுமைகள்] ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நாம் வ்யவஹாரங்கள் செய்யும்போது நமது வாக்குகளில் இந்த விபக்திகள் கலசிக் கலசி வருகின்றன. ஒரே விபக்தியால் நாம் வ்யவ ஹரிப்பதில்லை. வ்யவஹரிக்கவும் முடியாது. பல விபக்திகளைக் கலந்தே நாம் வ்யவஹரிக்க வேண்டியதாகிறது. உதாஹரணமாகப் பார்க்கலாம்—"ஸ்ரீமந்நாராயணன் நம்போன்ற சேதநர்களைப் பரம க்ருபையினாலே ரக்ஷித்தருளும் பொருட்டுத் திருப்பாற் கடலினின்றும் வஸுதேவருடைய புதல்வராய் மதுரையிலே அவதரித்தருளினான்" என்கிறோம். இதில் வரிசையாக ஏழு வேற்றுமைகளும் வந்திருப்பதைக் காணலாம். நம்முடைய எல்லா வ்யவஹாரங்களும் இப்படி ஏழு வேற்றுமைகளையுங் கொண்டேயிருக்கு மென்கிற நியதியில்லை. அதமபக்ஷம் இரண்டு விபக்திகளையாவது கொண்டிருக்கும். 'நான் வந்தேன்' 'நான் போனேன்' என்னும் வியவஹாரங்களில் (நான்) என்கிற முதல் வேற்றுமை யொன்றுதானே காணப்படுகிறது. வேறு வேற்றுமை யில்லையே என்று நினைக்கலாகாது. இன்ன

விடத்திற்கு வந்தேன் ; இன்னவிடத்திற்குப் போனேன் என்றதாகவே தேறுமாதலால் வேறொரு விபக்தியும் சேர்ந்தே யிருப்பதாக அறிக.

'இராமன் யோக்யனே; கண்ணன் கள்வனே' என்று சொல்லுவோமானால், இராமனை நான் யோக்யனாகவே கருதுகின்றேன். கண்ணனை நான் கள்ளனாகவே கருதுகின்றேன். என்றே அந்த வாக்கியங்கள் விரியுமாதலால் அங்கும் பல வேற்றுமைகள் உள்ளனவேயாம். ஆக இவ்வளவும் நாமெழுதியது பெரும்பான்மையைப் பற்ற. ஒரே விபக்தியினால் வ்யவஹாரம் செய்வது தவறன்று, அஸம்பாவித மன்று. அப்படிப்பட்ட விடங்களில் என்ன தாற்பரியம் என்பதைப் பற்றியே நாம் ஆலோசிக்கவேணும். இந்த பிரமசாரி நெருப்புதான், இந்த மாணக்கன் சிங்கக்குட்டிதான், திருவடி தாமரைதான், திருமுகம் சந்திரன் தான்........என்றிப்படி பல்லாயிரம் வ்யவஹாரங்கள் செய்கிறோம். இவ்விடங்களில் கருத்தை ஊன்றி நோக்கவேணும்; பிரமசாரியும் நெருப்பும் ஒன்றாய் விட முடியாது; மாணக்கனும் சிங்கக் குட்டியும் ஒன்றாய்விட முடியாது. திருவடியும் தாமரையும் ஒன்றாய்விட முடியாது. திருமுகமும் சந்திரனும் ஒன்றாய்விட முடியாது. ஆனால் ஒன்றுபோல ஏன் சொல்லுகிறோமென்னில், இரண்டுக்கும் அத்யந்த ஸாம்ய மிருப்பதுபற்றிச் சொல்லுகிறோம்.

'மந்த்ரியே அரசன்' என்றும் சொல்லுகிறோம். மந்திரி அரசனாகமாட்டான். அரசன் மந்திரியாக மாட்டான். பின்னை ஏன் சொல்லுகிறோமென்னில், மந்த்ரி சொன்னபடி யெல்லாம் அரசன் ஆடுகிறான். என்கிற கருத்தைக் கொண்டு சொல்லுகிறோம். இங்கு அத்யந்த விதேயத்வத்தில் நோக்கு. ஆக இவ்வளவும் லோக வ்யவஹாரங்களைப் பற்றிப் பேசினோம்; இனி சாஸ்த்ர வ்யவஹாரங்களிற் செல்வோம்.

சாஸ்த்ர வ்யவஹாரங்களும் லோக வ்யவஹாரங்களைப் போன்றே யிருக்கும். உலக வழக்குகளில் காணும் கருத்தே நூல் வழக்கிலும் காணலாகும். பல வேற்றுமைகளைக் கொண்ட வாக்கியங்களை உலகில் நாம் வ்யவஹரிப்பது போலவே சாஸ்த்ரங்களும் வ்யவஹரிக்கின்றன.

"ஸ ஹி தேவை ருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:.
அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:."

என்கிற வொரு ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். இதில் ப்ரதமை, த்ருதீயை, ஷஷ்டி, ஸப்தமி ஆகிற நான்கு விபக்திகள் கலந்திருக்கின்றன. உபநிஷத்து முதலிய எந்த சாஸ்த்ரத்திற் சென்றாலும் இங்ஙனே பல விபக்திகள் கொண்ட வாக்ய ராசிகளை நாம் காணலாம். இதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டிய விஷயம் அதிகமாக ஒன்றுமில்லை. ஒரே விபக்தி கொண்ட வாக்கியங்களும் சாஸ்த்ரங்களிற் பல காணப்படுகின்றன. "ததேவாக்நிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா:" என்கிற வோர் உபநிஷத் வாக்யத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம். அந்த ப்ரஹ்மந்தான் அக்நி, அந்த ப்ரஹ்மந்தான் வாயு; அந்த ப்ரஹ்மந்தான் ஸூர்யன்; அந்த ப்ரஹ்மந்தான் சந்திரன் என்று இந்த வாக்கியத்தினால் சொல்லப்படுவதாக அறிகிறோம். ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிலும் அக்நி வேறு, வாயு வேறு, ஸூர்யன் வேறு, சந்திரன் வேறு என்பதை நாம் ச்ருதிகளைக் கொண்டே நன்கு அறிகிறோம். *ததேவாக்நிஸ் தத் வாயு:* என்றோதின உபநிஷத்திலேயே "பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே, பீஷோதேதி ஸூர்ய:. பீஷாஸ்மாதக்நிச் சேந்த்ரச் ச." இத்யாதி வாக்கியங்களையும் காண்கிறோம். பரம புருஷனுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டு அவனுக்கு அஞ்சி நடுங்கி வாயு தேவதை வீசுவதாகவும் ஸூர்யன் உதிப்பதாகவும்....இதில் வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பகவானுக்கு அஞ்சி நடுங்கிப் பணிவிடை செய்கிற கீழ்ப்பட்ட தேவதைகள் பகவான் தானேயாக இருக்கமுடியுமோ? இது சிறிதேனும் ஸம்பாவிதமோ? ஒருகாலும் இருக்கமுடியாது. உண்மை இப்படியிருக்க, யதார்த்தவாதி

யான உபநிஷத்து *ததேவாக்நிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா:* என்றும் *இந்த்ரச் ச நாராயண: சந்த்ரச் ச நாராயண:* என்றும் ஏன் சொல்லுகிற தென்று ஆராயவேணும். இதை நாம் நம்முடைய அல்ப புத்தியைக் கொண்டு ஆராய வேண்டா. வேதமே ஆராய்ந்து தெளிவு பிறப்பித்திருக்கின்றது. "நாராயண ஏவேதம் ஸர்வம். யத் பூதம் யச்ச பவ்யம்." என்பதாக ஓர் உபநிஷத் வாக்கியம் ப்ரஸித்தமாக வுள்ளது. 'எல்லாப் பொருள்களும் நாராயணனே' எனப்படுகிறது இதனால். இப்படிச் சொல்லுவதன் காரணத்தையும் அவ்விடத்திலேயே "அந்தர் பஹிச் ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:" என்கிற வாக்யம் நன்கு விசதப் படுத்திவிட்டது. ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரம புருஷன் வியாபித்திருப்பதனால இந்த வ்யாப்யவ்யாபக பாவ ஸம்பந்தமடியாகவே அபேதம் சொல்லப்படுகிறதென்று தெளிவித்தபடி.

பரப்ரஹ்ம மொன்று தவிர வேறு பதார்த்தம் உண்மையில் எதுவுமே கிடையா தென்று கூறுகின்றவர்கள் அபேதத்தைச் சொல்லுகின்ற வேதவாக்யங்களை மாத் திரமே கண்டு அத்வைத கோலாஹலங்களை அபரிமிதமாகச் செய்கின்றார்கள். லோக வ்யவஹார ரீதியில் தான் சாஸ்த்ர வ்யவஹாரங்களு முள்ளன வென்பதை நன்றாக நெஞ்சிற் கொண்டு நோக்குமளவில் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைதான் பரிபூர்ண மான ஆதாரமுடையதென்று விளங்கும்.

மற்றொரு சிறு விஷயமும் கேண்மின்; "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி." என்றொரு வாக்யத்தைப் பற்றிக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யமாய் விடுவதே மோக்ஷமென்கிறார்கள். ஐக்யமாவதே மோக்ஷமாகாது. "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி." என்று சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் [பரமம் ஸாம்ய முபைதி என்று] சொல்லியிருக்கிறதே, ஸாம்ய மென்றால் என்ன? முகம் சந்திரனோடு ஸாம்யமுடையது என்றால் முகமென்கிற வஸ்து வேறாயும் சந்திரனென் கிற வஸ்து அதனில் வேறாயுமிருந்தாலொழிய ஸாம்யம் நிர்வஹிக்க முடியாதன்றோ; "தத்பிந்நத்வே ஸதி தத்கத பூயோ தர்ம வத்த்வம் ஸாம்யம்" என்றுதானே ஆலங் காரிகர்கள் ஸாம்யலக்ஷணம் சொல்லுகிறார்கள்; பரப்ரஹ்மம் வேறாயும் முக்த புருஷன் வேறாயுமிருந்தாலொழிய "ஸாம்யமுபைதி" என்றது சேராதே - இத்யாதிகளைச் சிறிதும் ஆலோசியாமல் ப்ரஹ்மாத்வைத வாதம் செய்கிறார்கள். "மாணவக: அக்நிரேவ பவதி" என்றால் என்ன அர்த்தமோ அதுதான் (ப்ரஹ்மைவ பவதி) என்பதற்கு மாகும் என்றறிவதற்கு சிரமமொன்றுமில்லை.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதை இரண்டாவது காண்டம் முதல் ப்ரச்நத்தில் "விஷ்ணு ரேவ பூத்வா இமாங் லோகாங் அபிஜயதி." என்றொரு வாக்யமுள்ளது. இது மோக்ஷ ப்ரகரணமன்று. இங்கு ஏவகாரம் இவகாரஸ்தானே வந்திருக்கிறதென்பதை வேத பாஷ்யகாரர்களும் அறிந்திருக்கின்றார்கள். *ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி* என்ற விடத்துள்ள ஏவகாரமும் இதுபோன்றதே யென்பதை யறிவதற்கு அசக்தர் களல்லர். ஆளவந்தாரருளிச் செய்த "அபிநிவேச வசீக்ருத சேதஸாம் பஹு விதாமபி ஸம்பவதி ப்ரம:" என்கிற ச்லோகரத்நமே ஸுப்ரதிஷ்டிதமாகிறதென்று நிற்கிறோம். .... *

5. தமிழ் வேதாந்தமணி

"கத்திரபந்து மன்றே பராங்கதி கண்டுகொண்டான்"

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரருளிச் செய்த திருமாலைக்கு உலகறிந்த ஒரு பெருமையுண்டு; "திருமாலை யறியாதவன் பெருமாளை யறியான்" என்ற பழமொழி உலகமெல்லாம் பரவியிருக்கின்றது. எவனுக்குத் திருமாலை தெரியாதோ அவனுக்குப்

பெருமாளே தெரியாது என்று சொல்லும்போது திருமாலைக்கு மிகச் சிறந்த பெருமை இருந்து தீரவேண்டும். இதிலுள்ள பாசுரம் ஒவ்வொன்றும் தேன்பெருக்காகக் காணப்படுவது ஒவ்வொருவருமறிந்ததே. பாசுரத்தை யநுஸந்திக்கும் போதே எம் பெருமான் நம்முடைய உள்ளங்கையில் வந்து நிற்பதாகவே நினைக்க நேர்கின்றது. கல்நெஞ்சனான நாஸ்திகனும் இதில் சில பாசுரங்களைக் கேட்டவாறே நாஸ்திக்யம் நீங்கி ஆஸ்திகனாகப் பெறுவன் என்று திண்ணமாக எண்ண அவகாசமுள்ளது.

இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த திருமாலையில் நான்காவது பாசுரம்—"மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று மூன்றெழுத்துடைய பேரால் கத்திரபந்துமன்றே பராங்கதி கண்டு கொண்டான்..........." என்பது. மஹாபாபிஷ்டனான க்ஷத்ரபந்துவு மன்றோ மூவெழுத்துடைய வொரு திருநாமத்தினால் கடைத்தேறினா னென்று அதி சயமாகச் சொல்லப்படுகிறது. க்ஷத்ரபந்துவின் கதை எந்த புராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தென்று பலரும் கேட்பதுண்டு; ஸ்ரீவிஷ்ணு தர்மத்தில் தொண்ணூற் றேழாமத்யாயத்தில் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆழ்வார்களுள் இத்தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரொருவரே இக்கதையை ப்ரஸ்தாவித்துள்ளார். வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தொடங்கும் போது "பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துச் ச புண்டரீ கச் ச புண்யக்ருத், ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாதாசார்யவாந் பவேத்." என்கிற ச்லோகத்தை யுதாஹரித்துள்ளார்.

அந்த க்ஷத்திரபந்துவின் கதை வருமாறு;— மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடை யனாய் 'பல்வகைப் பாவங்களும் உருவெடுத்து வந்தது' என்னும்படி மஹாபாபியான க்ஷத்திரபந்துவானவன் தனது கொடுமையினால் தாய் தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனை வராலும் கைவிடப்பட்டுக் காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்ஸை செய்து வயிறு வளர்த்து வந்தவன். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில் ஒருநாள் ஒருமாமுனிவர் கொடிய வெயில் வேளையில் வழி போகாநிற்கையில் திகைப்பூண்டை மிதித்தார் போலும்; அதனால் வழிதப்பி இப்பாவிதிரியும் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர். இவன் அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாப நிலையைக் கண்டு தன்னையுமறியாமல் அம் முனிவர் விஷயத்தில் காருண்ய முண்டாகப் பெற்றனன். கருணையினால், 'மாமுனிவரே! இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பி வந்தீர் போலும்; உற்றுநோக்கிப் பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக் கூற, அவரும் உணர்ந்து, பொறுக்க முடியாத தாஹத்தை யுடையராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக் கண்டு தாபமிகுதியினால் சடக் கென அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அருகிலிருந்த க்ஷத்ரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித்தேற்றித் தாமரைக் கிழங்குகளை உணவாகக் கொடுத்து விடாயைப் போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார, அவரது கால் களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச் செய்தான்.

அப்போது அந்த க்ஷத்ரபந்துவை நோக்கி அம்முனிவர் 'அப்பா! பேருபகாரம் புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறு களைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன, அவனும், 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர் யவம்சத்தில் விச்வரதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனதுகொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்று மொளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல, அவற் றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்த வேணுமென்று கருதி 'அப்பா! இனி இத்தீயகுணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரம தர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க, அதற்கு அவன் 'காமம் க்ரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாச்சரியம் என்னும் தீக்குணங்களுக்குப் பிறப்பிட மான நான் அவற்றை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணகாலமும் இருக்ககில்லேன்; என்

மனம் என்வசமன்று; இது தவிர வேறு கட்டளையுண்டாகில் நிறைவேற்றப் பார்க்கிறேன்' என்று சொல்ல, எப்படியாவது இவனை வழிப்படுத்த வேணுமென்று பேராவக்கொண்ட முனிவர் 'இது மாட்டாயாகில் எப்போதும் கோவிந்தா கோவிந்தா வென்றே சொல்லிக் கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்தா! என்றே சொல்லிக் கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம் என்று சொல்லிப்போயினர்.

அது முதலாக க்ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தையே இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். சிலகாலங்கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர் குலத்தில் பூர்வஜன்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான பிராமணகுலத்தில் எனக்குப் பிறவி நேர்ந்ததும் பூர்வ ஜன்மஸ்மரண முண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனத்தின் பயனன்றோ; ஆகவே எனக்குமேலான நன்மையை விளைத்த அந்த ஸ்ரீகோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ் செய்து இப்பொல்லாவழுக் குடம்பைவிட்டுப் பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து நலமந்த மில்லாதோர் நாடாகிய பரமபதத்தை யடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம பாகவதனாகி வீடு பெற்றனன். .... *

இதிஹாஸக் கதையொன்று—ஸாவித்ரீ சரித்திரம்

(விதியை மதியால் வென்றாள்)

விதியானது எவராலும் கடக்க முடியாததெனப்படும்.

"தைவம் திஷ்டம் பாகதேயம் பாக்யம் ஸ்த்ரீ நியதிர் விதி:"

என்று அமரகோச மாதலால் தைவத்திற்கே விதியென்று பெயர். ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் ஜனிக்கும்போதே ஆயுள் முதலானவற்றில் ஒருவிதமான தைவஸங்கல்பம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. அதுதான் விதி யென்பது. அந்த விதிப்படியேதான் எதுவும் நடைபெற்றுவரும். அது பழுது படமாட்டாது; விதிக்குமாறாக எதுவும் நடைபெறாது.

"லலாடலிகிதா ரேகா பரிமார்ஷ்டும் ந சக்யதே"

என்கிற வசனம் யாவருமறிந்தது. 'தலையெழுத்து ஒருவராலும் தவிர்க்க முடியாதது' என்பது இதன் கருத்து.

உண்மையில் தைவபலமென்பது எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டதாதலால் அது அநிவார்யமென்பது மறுக்கமுடியாததே. ஆனால் "மதியினால் விதியை வெல்லமுடியும்" என்பது நுண்ணறிவாளர்களின் முதுமொழியாகக் காண்கிறது. இதற்குச்சேர இதிஹாஸ புராணங்களிற் கதைகளும் பல காணப்படுகின்றன. ஒன்று கேண்மின்.

ஸாவித்ரியினால் தனக்கு ஸத்யவானோடு விவாஹம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இதையறிந்த நாரதமுனிவர் 'ஸத்யவானுடைய ஆயுள் மிகவும் குறுகியுள்ளது; அவனை மணந்துகொண்டால் ஸாவித்ரி நீண்டகாலம் வாழமுடியாது, எப்படியாவது இந்த விவாஹத்தை நிறுத்தி வேறு தீர்க்காயுஸ்ஸான வொரு வரனுக்கு இவளை விவாஹம் செய்து கொடுப்பதே நலம்' என்று தெரிவித்தார். ஸாவித்ரி இதற்குச் சிறிதும் உடன்படவில்லை. விவாஹம் மாநஸிகமென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூவகைப்படும். இன்னவரனை விவாஹம் செய்துகொள்ள வேணுமென்று நெஞ்சால் நினைப்பது மாநஸிக விவாஹம். அதனை வெளிப்படையாகப் பேசி முடித்துக்கொள்வது வாசிக விவாஹம். அநுஷ்டான பர்யந்தமாக முடித்துக்கொள்வது காயிக விவாஹம். பிராமாணிகர்களுக்கு இம்மூன்றும் துல்யமேயன்றி இவற்றுள் சிறிதும்

வாசி கிடையாது. இன்னுனை மணந்து கொள்வதென்று நெஞ்சால் நினைத்தவாறே அது நடந்தேறியதுதான். அதை மாற்றி வேறு விவாஹம் செய்து கொள்வதென்பது விதவா விவாஹ பர்யாயமேயாகும். உத்தமியான ஸாவித்ரி இதனை எங்ஙனம் இசையவல்லள். ஏற்கெனவே பதியாக வரிக்கப்பட்ட ஸத்யவானைத் தவிர்த்து வேறொருவனை நெஞ்சாலும் நினையேனென்று உறுதிகொண்டாள். என் தலையெழுத்துப்படி ஆகட்டுமென்று கூறி அவனையே மணம்புரிந்து வாழ்ந்து வந்தாள். ஒரு ஸம்வத்ஸரத்திற்குள் ஸத்யவானுக்கு மரணம் அணித்தாயிற்று. ஸாவித்ரி யமனை நேரில் கண்டு பேசித் தனது வாக்சாதுர்யத்தினுல் யமனை யீடுபடுத்தித் தான் தீர்க்க ஸுமங்கலியாக வாழப்பெற்றுள். இக்கதை மஹாபாரதத்தில் வநபர்வாவின் முடிவில் வெகு அழகாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இக் கதையைச் சிறிது விரிவாகக் கேண்மின் ;—

மத்ர தேசத்தரசன் அச்வபதி யென்பவன் ஸாவித்ரீ தேவதையின் உபாஸனையினுல் ஒரு மகளைப்பெற்று அவளுக்கு ஸாவித்ரீ யென்றே பெயரிட்டு வளர்த்துவர, அவளுக்கு விவாஹ யோக்யமான வயஸ்ஸு வந்ததும் அவளது தேஜஸ்ஸு அப்ரதிமமாய் ஒருவர்க்கும் அணுகவொண்ணுதபடி யிருந்ததனுல் அவளை ஒருவரும் மனைவியாக வரியாதிருக்க, பிதாவானவர் 'பெண்ணே! நீயே சென்று உனக்குத் தகுந்த வரனை ஸ்வயம்வரமாக லபிக்கக் கடவை' என்று கட்டளையிட்டு மந்திரிகளுடன் அவளைத் தேரின்மேலேற்றி யனுப்ப, அவளும் தந்தையிட்ட கட்டளையின்படி பல தேசங்களிலும் சென்று பார்த்துத் தனக்கேற்ற வொரு வரனை நிர்ணயித்துக் கொண்டு தந்தையிடம் திரும்பிவந்தாள். அப்போது நாரத மஹர்ஷியும் தந்தையும் உடன்வீற்றிருந்தனர். 'இவள் எங்குப்போய் வருகிருள்? என்ன செய்தி?' என்று முனிவர் கேட்க; ஸாவித்ரியே சொல்லத் தொடங்கினுள்;—ஸால்வதேசத்தரசனை த்யுமத்ஸேனன் கண்ணில்லாதவனும் ராஜ்யமிழந்தவனுமா யிருக்கின்றுனே; அவனுடைய அருமைப் புதல்வன் ஸத்யவானென்பவன், அவனை நான் கணவனுக வரித்துவந்திருக்கிறேனென்றுள். இதுகேட்டவுடனே நாரதமுனிவர் 'அந்த ஸத்யவான் மஹாகுணசாலி யென்பதில் ஐயமில்லை; அவனது ஆயுள்முடிவு இன்னும் ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தினுள்ளேயாம்' என்று தெரிவிக்க, அரசன் மகளை நோக்கி 'அம்மா ஸாவித்ரி! முனிவர் சொல்வதைக் கேட்டாயன்றே; அல்பாயுஸ்ஸான அவனை விட்டு வேறு கணவனைத் தேடிக்கொள்' என்று சொல்ல, அதற்கு ஸாவித்ரி சிறிதும் உடன்படாமல் 'என்விதிப்படியாகட்டும்; மாநஸிகமான விவாஹம் முடிந்துவிட்ட பிறகு இனி அதனை மாற்றிக்கொள்வதென்பது நடவாதகாரியம்' என்று சொல்ல, அரசனும் நாரதமுனிவருடைய அநுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸாவித்ரியின் விவாஹத்தை நிறைவேற்றுவதாகப் பரிஜந பரிவார புரோஹிதாதிகளுடன் புறப்பட்டு அரண்யத்தில் தாய் தந்தையோடு வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற ஸத்யவானுக்கு முறைப்படி விவாஹம் செய்து கொடுத்துவந்தனன்.

ஸத்யவாந் ஸாவித்ரியோடு இல்லற வாழ்க்கையை நடத்தி வருகிறுன்; ஸாவித்ரி ஸர்வாபரணங்களையும் கழற்றிவிட்டு மரவுரியையும் காஷாயத்தையுமணிந்துகொண்டு பதிசுச்ரூஷையில் ஊன்றி யிருந்தாள். இப்படி காலம் சென்றுகொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் சொல்லியிருந்த நாள் குறுகினதை நெஞ்சிற்கொண்டாள். கணவனுடைய மரணம் நான்கு நாளில் நேரப்போகிற தென்றறிந்து முன்னமே யொரு த்ரிராத்ர வ்ரதத்தை யனுஷ்டித்து முடித்தாள். அந்த நாளும் அணுகிவிட்டது. ஸத்யவாந் கோடாலிப்படையை யெடுத்துக்கொண்டு வழக்கம் போல் வனஞ்சென்றுன். அன்று ஸத்யவான் வனமேகி உணவுப் பொருள்களை சேகரித்துக்கொண்டு விறகுவெட்டப் புகுகையில் மரணக்குறிகள் தோன்றத் தொடங்கின. உடனே அவன் தனக்குண்டான கிலேசங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு

ஸாவித்ரியின் மடியில் தலைவைத்துத் தரையில் படுத்துக்கொண்டான். நாரதமுனிவர் சொன்னபடி கணவனது மரணகாலம் ப்ராப்தமாய்விட்ட தென்றறிந்த ஸாவித்ரி மிகவும் சோகித்திருக்கையில், பாசமும் கையுமாக அங்கு வந்து நின்ற யமனையுங் கண்டு மெல்ல வெழுந்து கைகூப்பி நின்று 'உம்மைப் பார்த்தால் அமாநுஷ தேவதை யாகக் காண்கிறது; நீர் யார்? இவ்விடம் எதற்காக வந்தீர்?' என்று விநயமாய்க் கேட்க; அதற்கு அவர் 'அம்மா ஸாவித்ரி! நீ சிறந்த பதிவிரதையாதலால் உன்னோடு பேசுகிறேன். நான் யமன்; உனது கணவனுடைய வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டபடியால் அவனுயிரைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கிறேன்; பெரும்பாலும் எனது கிங்கரர்களே வந்து இக்காரியம் செய்துபோவது வழக்கம்; ஆயினும் உன் கணவன் பரமதார்மிக னகையாலே அவர்கள் இவனை யணுக சக்தரல்லரென்று நானே வரநேர்ந்தது' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸத்யவானுயிரைக் கவர்ந்துகொண்டு தென்திசைநோக்கிச் செல்லலுற்றான். ஸாவித்ரியானவள் மிக்க வருத்தத்துடன் யமனைப் பின் சென்றாள். அதுகண்ட யமன் 'அம்மா ஸாவித்ரி! நீ என்னோடு கூட வருவதில் பயனில்லை; திரும்பிச் செல்; கணவனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களை முறைப்படி நிறை வேற்றப்பார்' என்றான். அப்போதும் ஸாவித்ரி மீளாமல், கணவனுயிர் செல்லு மிடத்தே என்னுயிரும் செல்லத்தக்கதன்றோ வென்று சில தரும நுட்பங்களைச் சொன்னாள். அவைகேட்ட யமன் மிகமகிழ்ந்து 'அம்மா! உனது கணவனுயிரைத் தவிர்த்து வேறு வேண்டிய வரம் என்பால் பெற்றுப்போ' என்றான். 'கண்கெட்டு வனத்தில் கிலேசப்படுகின்ற எனது மாமனர் கண்பெற்று வாழ அருள்புரிக' என்று கோரினாள். யமனும் அங்ஙனமே யாகுக வென்றருள் செய்தவிடத்தும் ஸாவித்ரி மீளாமலே பின்னையும் தொடர்ந்தாள். 'அம்மா! வீணாகச் சிரமப்பட்டு என்னைப் பின் தொடராதே; திரும்பிச் செல்' என்று யமன் சொல்லவும் திரும்பாமலே மற்றும் பல தரும நுட்பங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே பின் தொடர்ந்தாள். அப் பேச்சுக் களுக்கு மிகமகிழ்ந்த யமன் 'கணவனுயிரைத் தவிர்த்து வேறொரு வரம் பெற்றுப்போ' என்றான். 'ராஜ்யப்ரஷ்டரான மாமனர் பண்டுபோல ராஜ்யம் பெற்று இனிதுவாழ வேணுமென்று கோரி, அங்ஙனமே வரம் பெற்றும் மீளாமலே மேலும் பல தரும ஸூக்ஷ்மங்களைப் பேசிக்கொண்டே பின்தொடர்ந்தாள். தன் தந்தைக்கு நூறு புத்திரர்கள் பிறக்கவேணுமென்று வரம் பெற்றாள். பின்னையும் பின்தொடர்ந்து இனிதாகப் பேசிக்கொண்டுபோய், தனக்கு ஸத்யவானிடத்தில் நூறு புத்திரர்கள் பிறக்கவேணுமென்று வரம்கேட்டாள். யமன் மெய்மறந்து அந்த வரத்தையும் கொடுத்து ஸத்யவானுடைய உயிரையும் தந்துபோயினன். மதியினல் விதியை வென்றுவிட்டாளன்றோவிவள்.

மார்க்கண்டேயன் பதினாறுபிராயமே வாழும் விதியுடையனாயிருந்து வைத்தும் தேவ்தாஸமாராதன பலத்தினால் விதியைக் கடந்து நீண்ட ஆயுள்பெற்றமை கேள்விப் படுகிறோம். இங்ஙனே பலபல கதைகளினால் விதியை மதியால் வெல்லலாமென்பது திண்மை பெறுகின்றது. மதியிலாதவர்களே விதிக்கு வசப்பட்டிருப்பர்கள்.

ஆங்காங்கு லக்ஷார்ச்சனைகள். அடுத்த மாதத்தில் நேரும் அஷ்டக்ரஹ கூடம் காரணமாகப் பலவகை அநிஷ்ட சங்கைகள் தோன்றிச் சிலரோ பலரோ அஞ்சி யிருக்கின்றனர். நமது நாட்டிற்கு எவ்விதமான தீங்கும் கிடையாதென்று பல சோதிடர் திடமாகக் கூறுகின்றனர். ஆயினும் தத்பரி ஹாரார்த்தமாக எங்கும் பலவகை நற்கிரிசைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஸுதர்சந சதகம், ஸஹஸ்ர நாமம் முதலியவற்றின் பாராயணங்களும் லக்ஷார்ச்சனைகளும் பல தேவஸ்தானங் களிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் நடைபெற்று வருகின்றன. அடுத்த தை மாத முதலில் திருக்கோட்டியூர் தேவஸ்தானத்தில் லக்ஷார்ச்சனை நடைபெற விருக்கின்றது. .... *

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,

ஸர்வஜ்ஞரான பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள்

தத்வத்ரயம்.

விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாளமாமுனிகளருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி ஸ்ரீ காஞ்சீ, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸாரார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது

முன்னுரை.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் மஹோபகாரகர்களாகத் திருவவதரித்தருளின ஆசார்யர்களில் பிள்ளைலோகாசார்யர் ப்ரதாந பரிகணிதராவர். இவ்வாசிரியர் ஸர்வஜ்ஞராக எழுந்தருளியிருந்தது பெரிதன்று; பரமகாருணிகராயெழுந்தருளியிருந்ததே இவர்க்குத் தன்னேற்றம். ஸம்ஸாரிகளை முமுக்ஷுக்களாக்கவும், முமுக்ஷுக்களை முக்தப்ராயர்களாக்கவும், முக்தப்ராயர்களை முக்தர்களாக்கவும் வல்ல திவ்ய ஸூக்திகளை யருளிச்செய்தவர் இவ்வாசிரியரொருவரே யாவர். இவருடைய தனியனில்தான் "संसारभोगि संदष्टजीवजीवातवे नम :– ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜ்வாதவே நம:" என்கிற விலக்ஷணமான வாக்விந்யாஸம் அமையக் காண்கிறோம். ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய ஸர்ப்பத்தினால் கடியுண்ட சேதநர்கள் உஜ்ஜீவிக்கப் பெறவேணுமாகில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கொண்டே உஜ்ஜீவிக்க வேணுமென்று பூருவர்கள் அறுதியிட்டிருந்தார்கள். அரிய பெரிய ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தி வைத்து உலகத்தை வாழ்விக்க முந்துற முன்னம் ப்ரவர்த்தித்தவர் இவ்வாசிரியரே. இவருடைய ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களைத் தழுவி ஆச்சான் பிள்ளை முதலானோர் சிலர் சில ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை இட்டருளினர். ஸூத்ரம் போன்ற இவ்வாசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளின் ஆழ்பொருளைத் தேனும் பாலுமமுதுமாக வெடுத்துரைத்துப் பரமோபகாரம் செய்தருளினவர் மணவாளமாமுனிகள். விசதவாக்சிகாமணிகளென்னும் விருது அவரொருவர்க்கே ஏற்கும். அவருடைய அமுதமென்மொழிகளான வியாக்யானங்கள் அவதரித்திராவிடில் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரம கருணையும் பயனற்றதாகும். உபயவேதாந்த ஸாரார்த்தங்களை நாம் மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களிலிருந்துதான் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

நமக்கு, திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தஜ்ஞானம் எப்படி ஆவச்யகமோ; அப்படியே சித்து அசித்து ஈச்வரனாகிற தத்வத்ரயத்தின் ஸ்வரூப ஸ்வபாவஜ்ஞானமும் மிகவுமாவச்யகமாகும். ஏற்கெனவே பிள்ளை லோகாசார்யரருளிச்செய்த தத்வசேகரம் முதலான சில திவ்ய க்ரந்தங்களிருந்தாலும் தத்வத்ரய மென்கிற இந்த க்ரந்தமே சிதசிதீச்வர ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹமாகவும் ஸவ்யக்தமாகவும் வெளியிட்டது. இந்த திவ்ய க்ரந்தம் த்ராவிட பாஷையில் அமைந்ததாயினும் விஷயங்கள் மிகவும் கஹனங்களாகையாலே விவரித்துரைக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். ஆசார்ய ஹ்ருதயஸாரம், ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம், முமுக்ஷுப்படி ஸாரம் என்னும் நூல்களை அடியேன் எளிய தெளிவு நடையில் எழுதியிருப்பதுபோலவே தத்வத்ரய ஸாரமான விதையும் மணவாளமாமுனிகளின் திருவடிகளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டே எழுதப்புகுகின்றேன். ... ...

முன்னுரை முற்றிற்று

ஸ்ரீரஸ்து.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

श्रीशैलेशदयापात्रं धीभक्त्यादिगुणार्णवम्। यतीन्द्रप्रवणं वन्दे रम्यजामातरं मुनिम्।
लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे। संसारभोगिसंदष्टजीवजीवातवे नमः॥

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணார்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகிஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:

தத்வத்ரயம் — சித்ப்ரகரணம்.

1. முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம் போது தத்வத்ரயஜ்ஞான முண்டாக வேணும்.

ஸ்ரீ:

தத்வத்ரய ஸாரார்த்த தீபிகை.

1. ஸம்ஸார பந்தத்தில் நின்றும் விடுபடவேணுமென்னுமிச்சையும் சைதந்யப்ரயோஜநம் பெறவேணுமென்னுமிச்சையுமுடைய விலக்ஷணுதிகாரிக்கு மோக்ஷமாகிற புருஷார்த்தம் ஸித்திக்கும் போதைக்கு தத்வத்ரயத்தினுணர்ச்சி இன்றியமையாததாகும். "तत्त्वज्ञानान्मुक्तिः— தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி:" என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. பெரும்பாலும் இதுவே ஸகல ஸித்தாந்த ஸாதாரணமான வார்த்தை. தத்வம் என்றால் எது? தத்வங்கள் எத்தனை? மோக்ஷமாவது என்ன? என்று உட்புகுந்து விசாரிக்குமளவில் பல பல மதவேற்றுமைகள் விளையுமாகிலும் 'தத்வஜ்ஞானத்தினுல் தான் மோக்ஷம்' என்னுங்கொள்கையில் பல மதங்கள் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன வென்று காண்கிறோம். தத்துவங்களை ஏற்றக் குறைவாகக் கொள்ளுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் போலன்றியே மூன்றே தத்துவமென்பது ஸித்தாந்திகளின் கொள்கையாகும். *भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा जुष्टस्ततस्तेनामृतत्वमेति— போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ் தேந அம்ருதத்வமேதி. * என்று உபநிஷத்து ஓதுகையாலே சேதநன் அசேதநம் ஈச்வரன் என்கிற மூன்று தத்துவங்களையும் அறிந்தே—அவற்றின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யறிந்தே முக்திபெற முடியும் என்பது நம் ஆசாரியர்களின் கொள்கை. ஆனால்,

*पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णसंश्रयाः। तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम्—

பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யே ச வைஷ்ணவஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் * என்று ஒரு வைஷ்ணவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்ற பசு பக்ஷி முதலியனவும் அந்த வைஷ்ணவாபிமாநத்தினாலேயே முக்திபெற முடியுமென்றும்:

* यं यं स्पृशति पाणिभ्यां यं यं पश्यति चक्षुषा। स्थावराण्यपि मुच्यन्ते किं पुनर्बान्धवा जनाः—

யம் யம் ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம் யம் பச்யதி சக்ஷுஷா, ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம்புநர் பாந்தவா ஜநா: * என்று, ஒரு வைஷ்ணவனுடைய கையால் தொடப்படுதலும் கண்ணால்

2. தத்வத்ரயமாவது - சித்தும், அசித்தும், ஈச்வரனும்.

3. சித்தென்கிறது - ஆத்மாவை.

4. ஆத்மஸ்வரூபம்— "சென்றுசென்று பரம்பரமாய்" என்கிறபடியே, தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய், அஜடமாய், ஆநந்தரூபமாய், நித்ய

கடாக்ஷிக்கப்பெறுதலுமான பாக்கியம் பெற்ற திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் மோக்ஷமுண்டாகுமென்றும் இப்படி சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநயோக்யதையில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தாலே மோக்ஷஸித்தி யென்று தெரியாநிற்க, தத்வஜ்ஞானமுண்டானாலல்லது மோக்ஷமுண்டாகமாட்டா தென்று சொல்லக் கூடுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டா; மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய சேதநனுக்கே தத்வஜ்ஞான முண்டாகவேணு மென்றன்றோ இங்குச் சொல்லியுள்ளது. வைஷ்ணவாபிமாநத்தாலே மோக்ஷம் பெறுகிற திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கு முமுக்ஷுத்வமும் தத்வஜ்ஞானமுமாகிற இரண்டுமில்லையானாலும்அபிமாநிக்கிறவிலக்ஷணாதிகாரிக்கு இவையிரண்டும் குறையற்றிருக்க வேண்டுமாகையாலே நியமபங்கம் யாதுமில்லை. இங்கே மணவாள மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்தி காண்மின்; —"அபிமாநியானவனுடைய ஜ்ஞாநவிசேஷத்தைக் கடாக்ஷித்தே அபிமாநாந்தர்ப்பூதமான இவற்றுக்கும் [—திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும்] ஈச்வரன் கார்யம் செய்கையாலே 'தத்வஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ' மென்கிறவிது அவ்விடத்திலும் ஸத்வாரகமாக ஸித்திக்கும்" என்று.

இனி, மோக்ஷஸித்திக்காக மூன்றுதத்துவங்களையும் அறியவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் ஏதுக்கு? "तमेवं विद्वानमृत इह भवति । नान्यः पन्था अयनाय विद्यते— தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி! நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே" என்று வேதாந்தங்கள் ஈச்வரதத்வத்தைப் பற்றின ஞானமொன்றுமே மோக்ஷ ஸாதனமென்று ஓதியிருக்க,மற்றையிரண்டு தத்துவங்களையுங்கூட அவசியம் அறியவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தம் பொருந்துமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள். கேண்மின், ஈச்வரதத்துவ மொன்றை நன்றாக அறிந்தால் போதும்; ஆனால் அந்ததத்துவத்தை யறியும்போது அதைஸகலசேதநாசேதநவிலக்ஷணமாகவும் அந்தஇரண்டுதத்வங்களுக்குக் காரணமாகவும் வ்யாபகமாகவும் தாரகமாகவும் நியாமகமாகவும் சேஷியாகவும் அறியவேண்டுமன்றோ; அவற்றின்ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையறியாதபோது இப்படியெல்லாமறிந்துகொள்ள இயலாதாகையாலே மூன்று.தத்வங்களையும் அறியவேணுமென்றது மிகப்பொருந்தும். *तमेवं विद्वान्— தமேவம்வித்வாந்* என்ற ச்ருதியே *भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा— போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா* என்றும் *पृथगात्मानं प्रेरितारं च मत्वा— ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா* என்றும் ஓதியிருக்கையாலே இவ்விஷயத்தில் வேதாந்த விரோதப்ரஸங்கமுமில்லையென்றுணர்க. ... (க)

(2. 3.) "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷமுண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞானமுண்டாகவேணும்" என்று கீழே சொல்லிற்று; தத்வத்ரய மென்கிற சொல்லால் விவக்ஷிதங்களான மூன்று தத்துவங்கள் இன்னவை யென்று தெரிந்துகொள்ள வேணுமே; அவை எவை யென்னில் சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனுமாகிற மூன்று தத்வங்களே தத்வத்ரய மெனப்படுவன வென்கிறது. சைதந்யத்திற்கு [அறிவுக்கு] ஆதாரமானவஸ்து சித்து எனப்படும். அறிவையுடைத்தாகாத வஸ்து அசித்தெனப்படும். [சேதநன் என்பதும் சித்து என்பதும் பர்யாயம்; அசேதநம் என்பதும் அசித்து என்பதும் பர்யாயம்.] சேதநா சேதநப்பொருள்களுக்கு நியாமகனானவன் ஈச்வரனெனப்படுவன். சித்து என்பது ஜீவாத்மாவை.

(4-6.) ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப மிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில், *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே தேஹத்திற் காட்டிலும் இந்த்ரியத்திற்காட்டிலும் மநஸ்ஸிற்காட்டிலும் ப்ராணனிற்காட்டிலும் ஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய்

மாய், அணுவாய், அவ்யக்தமாய், அசிந்த்யமாய், நிரவயவமாய், நிர்விகார மாய், ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய், தார்யமாய், சேஷமா யிருக்கும்.

௫. ஆத்மஸ்வரூபம் தேஹாதி விலக்ஷணமானபடி யென்? என்னில் ;

௬. தேஹாதிகள் "என்னுடைய தேஹாதிகள்" என்று, ஆத்மாவில் வேறுபட்டுத் தோற்றுகையாலும், 'இதம்' என்று தோற்றுகையாலும், ஆத்மா "நான்" என்று தோற்றுகையாலும், இவை யொருகால் தோற்றி யொருகால் தோற்றாமையாலும், ஆத்மா எப்போதுந் தோற்றுகையாலும், இவை பலவகையாலும், ஆத்மா ஒருவனாகையாலும், ஆத்மா— இவற்றில் விலக்ஷண னென்று கொள்ளவேணும்.

நிரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞானத்துக் கிருப்பிடமாய் ஈச்வரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும். [இந்த] ஆகாரங்கள் மேலேக்ரமேண விவரிக்கப்படும்.] தேஹமே ஆத்மாவென்றும் இந்த்ரியங்களேஆத்மா வென்றும் மநஸ்ஸே ஆத்மாவென்றும், ப்ராணனே ஆத்மாவென்றும் ஜ்ஞானமேஆத்மாவென்றும்- இப்படிப்பலர்பலவகையாகச்சொல்வதுண்டு; இவையொன்றும்ஆத்மாவல்ல; இவையெல்லாவற்றிலும் வேறுபட்டு 'அஹம்' (நான்) என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு இலக்கான பொருளே ஜீவாத்மாவெனப் படும். தேஹம் இந்த்ரியம் முதலானவை ஆத்மாவல்ல என்பதை எங்ஙனே தெரிந்துகொள்ளும் படி யென்னில், என்னுடைய தேஹம். என்னுடைய இந்த்ரியம், என்னுடையமனம், என்னு டையப்ராணன், என்னுடைய ஜ்ஞானம் என்றிப்படி 'என்னுடையது' என்கிற புத்திக்கும் அப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரத்திற்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தேஹாதிகள் தோற்றுகின்றன; 'என்னுடைய' என்கிற சொல்லானது நான் என்பதன் ஆறும் வேற்றுமை, நான் என்பதற்கு எது அர்த்தமோ அதுவே தேஹம் இந்திரியம்...என்பவற்றுக்கும் அர்த்தமாக இருக்கமுடியாது. 'நான் தேஹம், நான் இந்திரியம்' என்றிப்படி வ்யவஹாரமிருந்தால் தான் அஹமர்த்தமும் தேஹாதிகளும் ஒன்றேயாயிருக்கமுடியும். 'என்னுடைய மகன், என்னுடைய பிதா' என்றால் மகனும் பிதாவும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவர்களே யன்றி அஹமர்த்தமல்ல வென்று எப்படித்தெரிந்து கொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்திரியம் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களினால் 'தேஹாதிகள் அஹமர்த்தமல்ல — அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவை' என்று தெரிந்து கொள்ளக் குறையில்லை. அன்றியும். 'என்னுடைய தேஹம் என்னுடைய இந்திரியம்' என்று தோற்றுவதுபோல 'இது தேஹம் இது இந்திரியம் என்றிப்படி தேஹாதிகள் இதம் புத்தி வ்யவஹாரங்களுக்கும் விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்று கின்றன. இதனாலும் அஹமர்த்தத்திற் காட்டில் அவை வேறுபட்டவை யென்று அறுதியிடப் படும். இப்படியல்லாமல் ஆத்மாவானவன் நானென்கிற சொல்லுக்கு விஷயமாய்க் கொண்டே தோற்றுகையாலே தேஹம் முதலியவற்றிற் காட்டில் (ஆத்மா) வேறு பட்டவனாவன். இங்கே சிலர் சங்கிக்கக் கூடும்;— ஆத்மா எப்படி அஹம்புத்தி விஷயமாய்க் கொண்டு தோற்றுகிறானோ அப்படியே தேஹமும் 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம் புத்தி விஷயமாகித் தோற்ற வில்லையோ? நான் ஸ்தூலனாயிருக்கிறேன், நான் க்ருசனாயிருக்கிறேன்' என்கிற வ்யவஹாரங்கள் அபலபிக்க முடியாதவைக ளன்றோ; ஸ்தூலத்வமோ க்ருசத்வமோ ஆத்மாவுக்குக் கிடையாதே; தேஹத்திற்குத் தானே யுள்ளது. ஆக, ஸ்தூலோஹம் க்ருசோஹம்என்கிற வ்யவஹாரங்களில் தேஹம் அஹமர்த்தமாய்க் கொண்டு தோற்றுகையாலே இது ஆத்மாவாயிருக்கத் தட்டென்? என்று சங்கிக்கக்

7. இந்த யுக்திகளுக்குக் கண்ணழிவுண்டேயாகிலும், சாஸ்த்ரபலத்தாலே ஆத்மா தேஹாதி விலக்ஷணனாகக் கடவன்.

8. அஜடமாகையாவது-ஜ்ஞானத்தை யொழியவும் தானே தோற்றுகை.

கூடும். இந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரம் கேண்மின்; 'ஸ்தூல : அஹம்' என்பதற்கு நான் ஸ்தூல சரீரத்தோடு கூடியவன் என்றும். 'க்ருச : அஹம்' என்பதற்கு — நான் க்ருசமான சரீரத் தோடு கூடியவன் என்றும் பொருள். 'அஹம் மநுஷ்ய:, அஹம் தேவ :' என்றால் நான் மநுஷ்ய சரீரயுக்தன். நான் தேவசரீர விசிஷ்டன் என்று பொருள் படுவதுபோல இதனைக் கொள்க. அன்றியும், தேஹமானது 'ஸ்தூலோஹம், க்ருசோஹம்' என்று அஹம்புத்தி வ்யவஹார விஷயமாய்க் கொண்டு ஆத்மத்வேந தோற்றுவது ஜாக்ரத் தசையில் மட்டுமே யன்றி ஸுஷுப்தி தசையில் இல்லையே. ஜாக்ரத்தசையோடு ஸுஷுப்தி தசையோடு வாசியற எப்போதும் ஆத்மா தோற்றுகிறபடியைக் காணலாம். எங்ஙனே காணலாமென்னில் ; 'உறங் குவதற்கு முன்பு இவையெல்லாமறிந்திருந்த நான் உறங்குகிறபோது என்னுடம்புமுட்பட அறிந்திலேன்' என்று ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமான வ்யவஹாரமுள்ளது. இதனால் இரண்ட வஸ்தையிலும் தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மாவுளனென்பது தேறி நிற்கும். அன்றி யும் ஜனன மரணங்களை யடையுந் தன்மையினாலே தேஹம் ஒருக்கால் தோற்றி ஒருக்கால் தோற் றாதிருக்கக் காண்கிறோம் ; ஆத்மா ஜனன மரண ரஹிதனாய்க் கொண்டு எப்போதும் தோற்றா நின்றான். 'நான் முற்பிறவியில் பண்ணினவதினுடைய பலன் இது' என்கிற லோக வ்ய வஹாரமும் இங்குச் சான்றாகும். இத்தகைய ஹேதுக்களாலே தேஹாதி விலக்ஷணன் ஆத்மா என்னுமிடம் அறியத்தக்கது. ... ... (6)

7. இங்ஙனே யுக்தி கொண்டு ஸாதிப்பது ஒருபுற மிருக்க சாஸ்த்ர பலத்தாலும் இது ஸித்திக்கக் கடவது. நாம் எதையும் யுக்தி கொண்டே ஸாதிப்பவர்களல்லோம் ; யுக்திக்கு ஒருகால் கண்ணழிவு விளையவுங் கூடும் ; எதற்கும் நமக்கு சாஸ்த்ரமே ப்ரபல ப்ரமாணம். *पञ्चविंशोऽयं पुरुष :* पञ्चविंश आत्मा भवति* भूतानि च कवर्गेण चवर्गेणेन्द्रियाणि च। टवर्गेण तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा। मनः पकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहंकृतिः। बकारेण भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते। आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥* पञ्चभूतात्मके देहे देही मोहतमोवृतः। अहं ममैतदित्युच्चैः कुरुते कुमतिर्मतिम्। आकाशवाय्वग्निजलपृथिवीभ्यः पृथक् स्थिते। अनात्मन्यात्मविज्ञानं कः करोति कलेवरे॥* என்றிப்படி ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் முதலிய ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் ஆத்மா தேஹாதிகளிற் காட்டி லும் வேறுபட்டவனென்று அறுதியிடப்பட்டிருக்கிறது. ... ... (7)

8. இப்படி தேஹாதிவிலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்துவானது அஜடமென்றும் ஆனந்தரூப மென்றும் நித்யமென்றும் அணுவென்றும் அவ்யக்தமென்றும் அசிந்த்யமென்றும் நிரவயவ மென்றும் நிர்விகாரமென்றும் ஜ்ஞாநாச்ரயமென்றும் ஈச்வரனுக்கு சரீரபூதமென்றும் சொல் லிற்று கீழ் ; இவற்றையெல்லாம் விசதமாகத் தெரிந்துகொள்வதே ஆத்மஸ்வரூபஜ்ஞான மாகும். இனி அடைவே இவை விவரிக்கப்படும். ஆத்மா அஜடமாயிருக்கையாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கை. (அதாவது) தன்னுடைய தோற்றத்திற்கு இன்னொரு வஸ்துவை எதிர் பார்க்க வேண்டாதபடி யிருக்கை. ஒரு தீபமானது இன்னொரு தீபத்தை அபேக்ஷியாமலே தன் வ்யவஹாரத்திற்குத் தான் ஹேதுவாகிறாப்போலே ஆத்ம வஸ்துவானது ஜ்ஞானத்தைக் கூட அபேக்ஷியாமல், தானே தோற்றிக்கொண்டிருப்பதுதான் அஜடத்வமாவது. "अत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति— அத்ராயம் புருஷ : ஸ்வயம்ஜ்யோதிர் பவதி" என்பது முதலான ப்ர மாணங்கள் இங்கே காணத்தக்கன. ... ... (8)

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமா யிருக்கை.

10. உணர்ந்தவன் ஸுகமாக வுறங்கினே னென்கையாலே ஸுகரூபமாகக்கடவது

11. நித்யமாகையாவது-எப்போது முண்டாகை.

12. எப்போதுமுண்டாகில் ஜந்ம மரணங்களுண்டாகிறபடி யென்? என்னில்; ஜந்மமாவது-தேஹஸம்பந்தம், மரணமாவது-தேஹவியோகம்.

13. அணுவானபடி என்னென்னில்;

14. ஹ்ருதய ப்ரதேசத்தில் நின்றும் உத்க்ரமித்துப் போவது வருவதாமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, ஆத்மா அணுவாகக் கடவது.

9, 10. ஆத்மவஸ்து ஆநந்தரூபமுமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; அது எங்ஙனே யென்னில்; ஆத்மஸ்வரூபம் தனக்குத் தானே ஸுகரூபமாயிருக்கும். இதை நாம் நன்ருகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதற்கு சாஸ்த்ர ப்ரமாணமொன்றுந் தேடவேண்டா; உறங்கி யெழுந்தவன் 'நான் ஸுகமாக வுறங்கினேன்' என்று சொல்லுவது ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நம். உறக்க நிலைமையில் வெளி விஷயங்களின் அநுபவம் சிறிதுமில்லை யென்றும், கேவலம் ஆத்மஸ்வரூபம் மட்டுமே ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கிற தென்றும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அத்தகைய உறக்கம் விட்டு எழுந்தவன் 'ஸுகமாகவுறங்கினேன்' என்றால் அந்த ஸுகம்ஸ்வரூப ஸுகமே யாகவேணுமே யல்லது வேறொரு ஸுகத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லையே. 'ஸுகமாகவுறங்கினேன்' என்பதற்கு இப்போது ஸுகமுண்டாகும்படி யுறங்கினேனென்று பொருள் கொள்ளலாகாதோ வென்னில், உள்ள சொல்வடிவத்திற்கு இங்ஙனம் பொருளாக வழியில்லையே. ஒருவன் நன்ருகப் பாடிவிட்டு, பிறகு 'இனிதாகப் பாடினேன்' என்கிருன். இதற்குப் பொருளென்ன? பாடின பிறகு இனிமையுண்டாகும்படி பாடினேனென்பதா பொருள்? பாடும்போதே இனிமையுண்டாகும்படி பாடினேனென்று பொருளல்லவா? அதுபோல ஸுகமாக வுறங்கினேனென்ற விடத்திலும் உறங்கும் போதே ஸுகமுண்டாகும்படி யுறங்கினேன் என்று பொருள் படுவதுதான் நியாயமானது. இதனுல் ஆத்மாவினுடைய ஆனந்தரூபத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாகக் குறையில்லை. *நிர்வாணமய ஏவாய மாத்மா *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* ஜ்ஞாநாநந்தைகலக்ஷணம்*இத்யாதி ப்ரமாணங்களும் இங்கே அநுஸந்திக்கவுரியன. ... ... (9, 10)

11, 12. ஆத்மஸ்வரூபம் நித்யமாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று: நித்யத்வமாவது—ஒருகால் இருந்து மற்றொருகால் இல்லாமற்போகையன்றிக்கே எப்போதுமுண்டாயிருக்கை. எப்போதுமுண்டாயிருக்குமாகில், சாஸ்த்ரங்களால் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்படுகிற ஜன்ம மரணங்கள் கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஜனிக்கிருன் மரிக்கிருனென்ருல் ஆத்மாவுண்டாகி ஆத்மா இல்லையாகிருன் என்றதாக அர்த்தமன்று, ஆத்மா தேஹத்தோடு ஸம்பந்திப்பது ஜன்மமெனப்படுகிறது; தேஹத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோகை மரணமெனப்படுகிறது. ஆகவே ஆத்மா எப்போதுமுளனென்னத் தட்டில்லை. *न जायते म्रियते वा विपश्चित्– நஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்* இத்யாதி ப்ரமாணங்களை இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... ... (11. 12)

13, 14. ஆத்மஸ்வரூபம் அணுவாயிருக்குமென்று சொல்லிற்று; இதையறியும்படி எங்ஙனே யென்னில்; ஆத்மாவுக்கு ஹ்ருதயத்திலிருப்பையும், அங்கிருந்து உத்க்ரமணமாவதையும், மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகத்திற்குத் திரும்பி வருகையையும் சுடர்மிகு சுருதி சொல்லுகையாலே அணுவென்னுமிட மறியலாம். விபுவாகில் இவையொன்றும் கூடாதே. *उत्क्रान्ति–गत्यातीगनाम्– உத்க்ராந்திகத்யாகதீநாம்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமும் அதற்கு அவஷ்டம்பமான ப்ரமாணங்களும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. ... ... (13, 14)

15. அணுவாய், ஹ்ருதயத்தளவிலே நிற்குமாகில், சரீரம் எங்குமொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடி யென்? என்னில்;

16. மணித்யுமணிதீபாதிகள் ஓரிடத்திலே யிருக்க ப்ரபை எங்குமொக்க வ்யாபிக்குமாபோலே, ஜ்ஞாநம் எங்குமொக்க வ்யாபிக்கையாலே அவற்றை புஜிக்கத் தட்டில்லை.

17. ஒருவன் ஏககாலத்திலே அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிறதும் ஜ்ஞாந வ்யாப்தியாலே.

18. அவ்யக்தமாகையாவது - கடபடாதிகளை க்ரஹிக்கிற சக்ஷுராதிகளால் தோற்று திருக்கை.

19. அசிந்த்யமாகையாவது - அசித்தோடு ஸஜாதீய மென்று நினைக்கவொண்ணு திருக்கை.

15.17. ஆத்ம வஸ்து அணுபரிமாணமுடையதாய் ஹ்ருதயப்ரதேசத்தில் மட்டும் நின்றுவிடுமாகில் ‘எனக்குக் காலில் நோவு; எனக்குத் தலையில் நோவு; எனக்குக் காலில் ஸுகம். எனக்குத் தலையில் ஸுகம்’ என்றிப்படி காலே பிடித்துத் தலையளவும் சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக து:க்கங்களை புஜிக்கிறபடி கூடுமோ ரென்னில், ரத்னம் ஸூர்யன் விளக்கு முதலான சுடர்ப் பொருள்கள் ஒரோ விடங்களிலே இருக்கச் செய்தேயும் அவற்றின் ஒளியானது சுற்றெங்கும் வியாபித்திருப்போலே. ஆத்மா ஹ்ருதயப் பிரதேசத்திலிருக்கச் செய்தேயும் ஆத்மாவின் தர்மமான ஜ்ஞானம் எங்கும் பரம்புகையாலே சரீரமெங்கு மொக்க ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கைக்கு ஒரு குறையுமில்லை. * गुणाद्वा आलोकवत्– குணாத் வா ஆலோகவத் * என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலே இவ்வர்த்தம் ஸப்ரமாணமாகக் காணத்தக்கது. ஒரு சரீரத்தில் ஸுக துக்கங்களை புஜிக்கிறபடிக்கு இங்ஙனே கொண்டாலும் ஸௌபரி போன்ற சிலர் ஏக காலத்திலே அனேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிப்பது ஜ்ஞான வ்யாப்தியாலன்றிக்கே ஸ்வரூப வ்யாப்தியாலேயாகவேண்டாவோ வென்னில்; அங்கும் ஜ்ஞான வ்யாப்தியைக் கொண்டே நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. ... ... (15-14)

18. ஆத்ம ஸ்வரூபம் அவ்யக்தமென்றும் சொல்லிற்று. அவ்யக்தத்வமாது என்னென்னில்; உலகில்காணும் பொருள்களை க்ரஹிக்கின்ற கண் முதலியவற்றால் தோற்று திருக்கைதான் அவ்யக்தத்வமாவது.

“छेदनादियोग्यानि घटपटादीनि वस्तूनि यैः प्रमाणैर्व्यज्यन्ते तैरयमात्मा न व्यज्यत इति अव्यक्तः” என்கிற கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ‘ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் தோற்று திருக்கைதான் அவ்யக்தத்வம்’ என்று சொல்லலாகாதோ வென்னில்’ அங்ஙனம் சொன்னால் வஸ்துவே இல்லையென்றதாகும். முயற்கொம்பு ஆகாசத்தாமரை மலடிமகன் என்பன போலே ஆத்ம ஸ்வரூபமும் துச்சமென்ன வேண்டிவரும். மாநஸஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமத்தனையல்லது இந்த்ரியஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாமதன்று என்று கொள்க. திருவாய்மொழியில் * சென்று சென்று பரம்பரமாய் * என்று ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிற ஆழ்வாரும் “ஞானம் கடந்ததே” என்று, இந்த்ரியஜ்ஞானத்திற்கு அகோசரமாயிருக்கையையே அருளிச்செய்தாரென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கது. ... ... (18)

19. ஆத்மஸ்வரூபத்தை அசிந்த்யமென்றும் சொல்லிற்று. அசிந்த்யமென்பதற்கு நினைக்கவொண்ணுதென்று பொருள். ஒருபடியாலும் நினைக்கவொண்ணுதென்று பொருள் கொள்ளலாகாது, அங்ஙனம் கொண்டால் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷயமான ச்ரவணம் மநநம்

20. நிரவயவமாகையாவது-அவயவ ஸமுதாய மன்றிக்கே யிருக்கை.

21. நிர்விகார மாகையாவது-அசித்துப்போலே விகரிக்கை யன்றிக்கே ஒருபடிப் பட்டிருக்கை.

22. இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரம், அக்நி, ஜலம், வாதம், ஆதபம்தொடக்க மானவற்றால் சேதித்தல், தஹித்தல், நனைத்தல், சோஷிப்பித்தல் செய்கைக்கு அயோக்யமா யிருக்கும்.

23. ஆர்ஹதர் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்றார்கள்.

24. அது ச்ருதிவிருத்தம்.

எல்லாம் வ்யர்த்தமாக வேண்டிவரும். ஆகையால் அங்ஙனம் பொருள் கொள்ளத்தகாது; அசித்தோடு ஸஜாதீயமாக நினைக்கவொண்ணாதிருக்கையே அசிந்த்யத்வமென்று கொள்ள வேணும். பகவத்கீதையில் இரண்டாமத்யாயத்தில் *அவ்யக்தோயம் அசிந்த்யோயம்* என்றவிடத்து ஸ்வாமியின் பாஷ்யமும் காணத்தக்கது.

20. ஆத்மஸ்வரூபம் நிரவயவமாகவும் சொல்லிற்று, நிரவயவத்வமாவது– அவயவ ஸமுதாயமல்லாதபடியிருக்கை. *விஜ்ஞாநமய :* என்றும் *விஜ்ஞாநகந :* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞானமே வடிவெடுத்ததாகையாலே அசித்தான பொருள்களைப் போலே அவயவ ஸங்காத ரூபமாக இராது ஆத்மவஸ்து என்றுகொள்க.

21. கீழே உதாஹரித்துக் காட்டிய பகவத் கீதாச்லோகத்தில் *अविकार्योऽयमुच्यते- அவிகார்யோய முச்யதே* என்று நிர்விகாரமாகவும் ஆத்மஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது அசித்துப்போலே விகாரப்படுகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் என்க. *அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: * என்றும் *ஆத்மா சுத்தோக்ஷர:* என்றும் அக்ஷர சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிற வஸ்து ஆகையாலே — க்ஷணந்தோறும் விகாரப்படுவதையே இயல்வாக வுடைத்தாய் க்ஷரசப்தவாச்யமான அசித்துப்போலே விகாரப்படாமல் ஸதா ஏகரூபமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று.

22. ஆக இப்படியிருக்கையாலே சஸ்த்ரத்தால் சேதித்தல், அக்நியால் தஹித்தல் ஜலத்தால் நனைத்தல் காற்று வெயில் முதலியவற்றால் உலர்த்தல் செய்கைக்கு இலக்காகாம லிருக்குமிவ்வாத்மவஸ்து. சஸ்த்ரமானது ஒன்றைச் சேதிக்கவேணுமானாலும் அக்நியானது ஒன்றை தஹிக்கவேணுமானாலும் அந்தந்த வஸ்துக்களிலே வியாபித்துச் செய்யவேண்டு மன்றோ; ஆத்மா ஸர்வ அசித்தத்வ வ்யாபகனாகையாலே அவற்றிற் காட்டில் மிகவும் ஸூக்ஷ்ம பூதனாகையாலும். வ்யாப்யமாயும் ஸ்தூலமாயுமிருக்கிற இவை [சஸ்த்ரம் அக்நி முதலானவை] வ்யாபகமாயும் ஸூக்ஷ்மமாயுமிருக்கிற ஆத்மவஸ்துவை வியாபித்து விகாரப்படுத்தமாட்டாமை யாலே சஸ்த்ரம் முதலியவற்றினாலாகும் வெட்டுதல் கொளுத்தல் முதலானவற்றிற்கு (ஆத்ம வஸ்து) அநர்ஹமாயிருக்கு மென்றதாயிற்று. *नैनं छिन्दन्ति शस्त्राणि *अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयम्* இத்யாதி கீதாவசனங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன. ... ... (22)

23–25. ஜைனர்கள் ஆத்மாவை தேஹபரிமாணன் என்கிறார்கள். [தேஹத்தின் அளவோடொத்த அளவையுடையவன் என்றபடி.] "பாதத்தில் எனக்கு வேதனை; தலையில் எனக்கு ஸுகம்" என்கிறாப்போலே ஆபாத சூடம் தேஹத்திலுண்டாகும் ஸுக துக்காநுபவ மானது ஆத்மா தேஹபரிமாணனல்லாதபோது கூடாதென்றும், ஆத்மா தன் கருமங்களுக் கிணங்கப் பரிக்ரஹிக்கும் கஜபிபீலிகாதி சரீரங்களுக்கு அநுகூலமாகப் பரிணமித்து அந்தந்த தேஹத்தளவாக இருக்குமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது பொருந்தாது. ச்ருதி

25. அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகள் ஸ்வரூபத்துக்கு சைதில்யம் வரும்.

26. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகையாவது - ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமாயிருக்கை,

27. ஆத்மா ஜ்ஞாநத்துக்கிருப்பிடமன்றிக்கே ஜ்ஞாந மாத்ரமாகில்;

28 நானறிவு என்று சொல்லவேணும், நானறியா நின்றேனென்னக்கூடாது.

யானது ஆத்மாவை நிர்விகாரனென்று முறையிடுகையாலே அந்த ச்ருதியோடு விரோதிக்கும். *அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: * என்கிற ச்ருதியே நிர்விகாரத்வத்தை யோதுகின்ற ச்ருதியாகும். *ஏஷோணுராத்மா*வாலாக்ரசதபாகஸ்ய* இத்யாதி ச்ருதிகளும் 'ஆத்மாதேஹபரிமாணன்' என்கிறவாதத்திற்கு விரோதிகளே. ஆத்மா தேஹபரிமாணனென்கிற பக்ஷம் ச்ருதிவிருத்தம் என்பது மட்டுமேயன்று; யுக்தி விருத்தமுமாகும். எங்ஙனேயென்னில்; யோகஸித்தி வாய்ந்தவர்களாய், ஸௌபரியைப்பாலே ஏக காலத்திலே பற்பல தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அநேகமாகச் சின்ன பின்னமாக்கிக்கொண்டு அந்தந்த தேஹங்களைப் பரிக்ரஹிக்கவேண்டி வருமாதலால் தேஹபரிமாணனென்னும் பக்ஷத்தில் யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு சைதில்யம் வரும். பரகாயப்ரவேச முகத்தாலே அனேக சரீரங்களைப் பரிக்ரஹிக்கிற யோகிகளின் ஸ்வரூபத்திற்கு-ஸ்தூலமான சரீரத்தை விட்டு ஸூக்ஷ்மமான சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் இதுக்கெல்லாம் அது அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்க. एवञ्चात्माऽकार्त्स्न्यम् — ஏவஞ்சாத்மா அகார்த்ஸ்ந்யம்* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் சொல்லுகிறபடியே அல்பமஹத்பரிமாணங்களான கஜபிபீலிகாதி சரீரங்களை ஸ்வகர்மாநுகுணமாகப் பரிக்ரஹிக்குமவர்களுக்கு, கஜ சரீரத்தை விட்டுப் பிபீலிகா சரீரத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் யானையுடலோடொத்த பரிமாணமாயிருக்குமந்த ஸ்வரூபத்துக்கு எறும்பு சரீரம் அவகாசம் போதாமையாலே சைதில்யம் வருமென்று முணர்க.

26. 'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும், ஜ்ஞானத்திற்கு ஆசிரயம் ஆத்மா என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசலாகும். ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பது பற்றி இப்போது நிரூபணமாகின்றது. ஆத்மா ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பதுபோல, ஆத்மா தானும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருந்தலாவது, தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும். *विज्ञातारमरे केन विजानीयात् * जानात्येवायं पुरुष: * ('விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்' 'ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ;') என்பவை முதலான பிரமாணங்களினால் ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனென்பது திண்ணமாக அறியப்படும்.

27. 28 [ஆத்மா ஜ்ஞான மாத்ரமேயல்லனென்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது] பௌத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரயபூதனென்பதை இசையாதே ஜ்ஞாந மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசகு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ளதாகில் 'நான் இதை யறியா நின்றேன்' என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டி வரும். 'நான் அறிவு' என்று தன்னை ஜ்ஞாந மாத்ரனாகவன்றோ சொல்லிக்கொள்ளவேண்டும். இப்படிப்பட்ட வியவஹாரம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தும் காண்பதில்லை. 'இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்' 'இவ்விஷயத்தை நானறிந்துகொண்டேன்' என்றிப்படியே வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, இவ்விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞாநத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ. இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்றதென்று கொள்ளக்கடவது. * अहमिदमभिवेद्मि—

29. ஜ்ஞாதாவென்றபோதே, கர்த்தா போக்தா வென்னுமிடம் சொல்லிற்றுய்த்து.
30. கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்த்தா விசேஷங்களாகையாலே,
31. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கில்லை யென்றார்கள்.
32 அப்போதிவனுக்கு சாஸ்த்ரவச்யதையும், போக்த்ருத்வமும் குலையும்.

त्यात्मवित्त्योर्विभेदे स्फुरति यदि तदैक्यं बाह्यमप्येकमस्तु—அஹமிதமபிவேத்மீதி ஆத்மவித்த்யோர் விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்யம் பாஹ்யமப்யேகமஸ்து * [ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம்—10] என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

29, 30. ஆத்மாவை ஜ்ஞாதாவென்று தெரிந்துகொண்டபோதே கர்த்தாவென்றும் போக்தா வென்றும் தெரிந்துகொள்ளவேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே ஹேயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகீர்ஷையுண்டாகி [முயற்சியுண்டாகி என்றபடி] அது அடியாகக் கர்த்ருத்வ முண்டாகிறது. எவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை யனுபவிப்பவனுமாகிறான், ஆகவே கர்த்தாவானபோதே போக்தா வாகிறான் ஆன பின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னது கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை.

31, 32. [கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதிக்கன்று, ஆத்மாவுக்கே யென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது] இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கேயுள்ளதாகக்கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத்கீதையில் *कार्यकारणकर्तृत्वे हेतुः प्रकृतिरुच्यते। पुरुषस्सुखदुःखानां भोक्तृत्वे हेतुरुच्यते* — * கார்ய காரணகர்த்ருத்வே ஹேது; ப்ரக்ருதி ருச்யதே, புருஷஸ் ஸுகது:க்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே * என்று சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வமன்றிக்கே போக்த்ருத்வமேயுள்ளது' என்று ஸாங்க்யர்கள் நிரூபிக்கின்றார்கள், அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ர வச்யத்வமும் போக்த்ருத்வமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது — விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுகையாம், சாஸ்த்ரங்களானவை ஒரு புறத்திலே 'இதைச் செய், இதைச் செய்' என்று கர்த்தவ்யங்களை விதிக்கும்; மற்றொரு புறத்திலே 'இதைச் செய்யாதே, இதைச் செய்யாதே' என்று நிஷித்தங்களை விலக்கும். முறையே *सत्यं वद, धर्मं चर — ஸத்யம் வத; தர்மம் சர* இத்யாதிகளையும் * नाप्सु मूत्रपुरीषं कुर्यात्, न निष्ठीवेत्, न विवसनः स्नायात् — நாப்ஸு மூத்ரபுரீஷம் குர்யாத், ந நிஷ்டீவேத், ந விவஸந: ஸ்நாயாத், * இத்யாதிகளையும் காண்பது. இத்தகைய விதி நிஷேதங்கள் சேதநனைப்பற்றி அவதரித்தனவே யல்லது ப்ரக்ருதியைப்பற்றி அவதரித்தனவல்ல. ப்ரக்ருதிக்கேதான் கர்த்ருத்வமென்னில், சாஸ்த்ரங்களில் காணும் விதிநிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை யென்ன வேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும் விஹிதங்களான ஸத்கருமங்களைச் செய்து, நிஷித்தங்களான துஷ்கருமங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும் விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கின்றது; இப்படிப்பட்ட ஸுக துக்க ரூப பலபோக்த்ருத்வமும் சேராமற் போகும். பல சொல்லி என்? சேதநன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரமே வீண் என்னவேண்டிவரும். *शास्त्रफलं प्रयोक्तरि — சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி* என்ற பூர்வமீமாம்ஸாந்யாயமும், *कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् — கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் * என்ற சாரீரக மீமாம்ஸா ஸூத்ரமும்

33. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளில் கர்த்ருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று.

34. குண ஸம்ஸர்க்க க்ருதம்.

35. கர்த்ருத்வந்தா னீச்வராதீநம்.

இங்கு அநுஸந்தேயம். அன்றியும், *स्वर्गकामो यजेत* என்றும். * मुमुक्षुः ब्रह्म उपासीत * என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணா நின்றோம். ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலிய பலன்களை எந்த சேதநன் அநுபவிக்க வேண்டியவனோ அவனையேயன்றோ கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனைப் புசிப்பவனே கர்த்தாவாக வேணுமென்பது புநருக்தம். அசேதனத்துக்குக் கர்த்ருத்வமாகில் சேதனனைக் குறித்து விதிக்கவேகூடாது. சாஸநம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரமென்று பெயர். சாஸனமாவது ப்ரவர்த்தநம். சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தநம் பண்ணுவதாவது அறிவையுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவையுண்டுபண்ண முடியாதன்றோ. ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஸார்த்தகமாக வேணுமானால் போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்ருத்வமாக வேணும். இவ்விஷயமெல்லாம் * कर्ता शास्त्रार्थवत्त्वात् — * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்* என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்திலும் விசதம்.

33, 34. ஆனால் இந்த சேதனனுக்கு எல்லா விதமான கர்த்ருத்வமும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ வென்னில்; அன்னபாநாதிகளான லௌகிக போகங்களை யுக்திதசித்துப் பண்ணும் ஸவ்யாபாரங்களில் கர்த்ருத்வம் ஔபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று. ஆனால் அது இவனுக்கு வந்தபடி தான் என்னெனன்னில்; ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானதென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். *प्रकृतेः क्रियमाणानि गुणैः कर्माणि सर्वशः । अहङ्कारविमूढात्मा कर्ताऽहमिति मन्यते —ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்காரவிமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்கிற கீதாவசனம் இங்கே அநுஸந்திக்கத் தக்கது.

35. ஸாங்கியர்களின் பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளதென்று ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி இந்த கர்த்ருத்வமானது ஸ்வாதீநமா? பராதீனமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியவை சொல்லப்படுகின்றன. ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ளவேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம் இச்சை ப்ரயத்நம் ஆகிறவிவை பகவானுக்கு அதீனங்களாயிருக்கையாலும். பகவானுடைய அநுமதியில்லாமல் அந்த ஞானம் முதலியவை க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநமென்று கொள்ளவேணும். இங்ஙனே கொண்டால் புண்யபாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்கக்கூடும். "சேதனனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகின்றன" என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் *परात्तु तत् श्रुतेः – பராத் து தத் ச்ருதே:* என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்தமென்று சொல்லப்பட்டிருப்பதும், *कृतप्रयत्नापेक्षस्तु विहितप्रतिषिद्धावैयर्थ्यादिभ्यः :— க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ் து விஹிதப்ரதிஷித்த அவையர்த்த்யாதிப்ய;* என்கிற ஸூத்ரத்தினால் சங்கா பரிஹாரம் செய்யப்பட்டிருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. விதி நிஷேத சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகாமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதம ப்ரயத்நத்தை யபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறானென்றதாயிற்று.

இதைச் சிறிது விவரிப்போம். எல்லா சேதநர்களுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இயல்பாகையாலே பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிவ்ருத்தியிலும் உரிமை தடையற்றிருக்கும். இத்தகைய உரிமையை நிர்வஹிக்கைக்காக ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு நிற்பன். அவனாலே யுண்டாக்கப்பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையவனான சேதநன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜ்ஞான சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களை யுண்டாக்கிக்கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் பத்யஸ்த னாகையாலே உதாஸீநரைப் போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நல்லதோ தீயதோ, அதில் அநுமதியையும் அநாதரத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு. இவன் நல்லது செய்யுமளவில் அநுக்ரஹத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணா நிற்பானாய் ஸுக துக்கங்களை அவ்வோ சேதநர்களுக்குக் கொடா நிற்பன்.

நடாதூரம்மாளருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் க்ரந்தத்தில் *आदावीश्वरदत्तयैव पुरुषः स्वातन्त्र्यशक्त्या स्वयं तत्तज्ज्ञानचिकीर्षणप्रयतनान्युत्पादयन् वर्तते। तत्रोपेक्ष्य ततोऽनुमत्य विदधत्तन्निग्रहानुग्रहौ तत्तत्कर्मफलं प्रयच्छति ततः सर्वस्य पुंसो हरिः — ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞாநசிகீர்ஷணப்ரயதநாநி உத்பாதயந் வர்த்ததே. தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோ நுமத்ய விதததந் நிக்ரஹா நுக்ரஹௌ தத்தத்கர்மபலம் ப்ரயச்சதி ததஸ் ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: * என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விடத்தில் நன்குதெளிவு பிறப்பிக்கும். [இதன் பொருள் வருமாறு:- ஸர்வ நியாமகனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே தனக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்த்ரிய சக்தியாலே சேதநன்தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞானசிகீர்ஷாப்ரயத்நங்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் அசாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்திகளிலே உபேக்ஷித்தும், சாஸ்த்ரீய ப்ரவ்ருத்திகளிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு அவ்வோ கர்ம பலனையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்பன் என்கை.]

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்:-

*एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषति; एष एव आसाधु कर्म कारयति यम् अधो निनीषति * என்று உபநிஷத்தில் ஓதப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருளாவது எம்பெருமான் எந்த சேதநனை உயர்கதியை யடைவிக்கவிரும்புகிறானோ; அவனைக்கொண்டு நல்ல காரியங்களைச்செய்விக்கிறான்; எந்த சேதநனை நீச கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ, அவனைக்கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறானென்பதாம். ஆகவே நல்ல எண்ணத்தாலும் கெட்ட எண்ணத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதுவாயும் அஸாதுவாயுமுள்ள கருமங்களைப் பண்ணுவியா நிற்குமென்கிற விது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே நிரூபித்தருளினார். கேண்மின். மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜன ஸாதாரணமன்று. யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அதிகமான ஆநுகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ, அவனை அநுக்ரஹியா நின்றுகொண்டு பகவான் தானே தன்னைப் பெறுவதற்கு ஸாதனங்களாயும் அதிகல்யாணங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கிறானென்றும், யாவனொருவன் மிக மிக ப்ராதிகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ஸக்தனாக்குகிறானென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யத்திற்குப் பொருளாம். ஆகவே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை யென்பர். ஆனபின்பு சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அநுமந்த்ருத்வமே [அதாவது அநுமதி யளிக்குந் தன்மையே] ஸர்வஜந ஸாதாரணம்; ப்ரயோஜகத்வம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ளக்கடவது.

36. ஜ்ஞாநாச்ரயமாகில் சாஸ்த்ரங்களிலே யிவனை ஜ்ஞானமென்று சொல்லு வானென்னென்னில்.

37. ஜ்ஞாநத்தை யொழியவும் தன்னையறிகையாலும், ஜ்ஞாநம் ஸாரபூத குணமாய் நிரூபக தர்மமாயிருக்கையாலும் சொல்லிற்று.

38. நியாம்யமாகையாவது – ஈச்வரபுத்த்யதீநமாக எல்லா வ்யாபாரங்களு முண்டாம்படி யிருக்கை.

39. தார்யமாகையாவது – அவனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களை யொழிந்த போது தன் ஸத்தையில்லையாம்படி யிருக்கை.

36, 37. [ஆத்மாவை ஜ்ஞானமென்கைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறது,] ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருக்குமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் இவனை ஜ்ஞாநம் என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லியிருப்பது ஏன் ? *यो विज्ञाने * विज्ञानं यज्ञं तनुते * என்பவை முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞாநமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனாலே ? என்னில்; ஜ்ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்குத் தான் ப்ரகாசகமாயிருப்பதுபோல ஜ்ஞானத்தை யபேக்ஷியாமல் தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்கையாலும், ஜ்ஞானம் இவனுக்கு ஸாரமான குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மமாகையாலும் அங்ஙனே சொல்லிற்று. இவ்விஷயம் * तद्गुणसारत्वात्तु तद्व्यपदेशः प्राज्ञवत्* यावदात्मभावित्वाच्च न दोषस्तद्दर्शनात्* என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களிரண்டினுலும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் வேதாந்த தீபத்திலருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியிது :—

'ज्ञानमात्रव्यपदेशस्तु ज्ञानस्य प्रधानगुणत्वात् स्वरूपानुबन्धित्वेन स्वरूपनिरूपकगुणत्वात्, आत्मस्वरूपस्य ज्ञानवत् स्वप्रकाशत्वाद्वा उपपद्यते'' என்று.

38. கீழ் நாலாவது சூர்ணையில் ஆத்ம ஸ்வரூபமிருக்கும்படியை ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையில் ''தேஹேந்த்ரிய மந: ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஜடமாய் ஆனந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய் நிரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநாச்ரயமாய், ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்'' என்று சொல்லிற்று. அதில் "ஜ்ஞாநாச்ரமாய்" என்ற வளவும் விவரித்தாயிற்று. இனி "ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய்" என்றவிடம் விவரிக்கப்படுகிறது. சேதநன் ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாயிருக்கை யாவதென்னென்னில்; சரீரத்தினுடைய ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும் சரீரியினுடைய புத்த்யதீநமாக வுண்டாகிறுப்போலே, சரீர பூதமான இவ்வாத்ம வஸ்துவினுடைய ஸகல வ்யாபாரங்களும் சரீரியான பரமாத்மாவினுடைய புத்த்யதீநமாகவே யுண்டாம்படியிருக்கை. ... ... (38)

39. ஆத்ம லக்ஷண சூர்ணையில் "ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய்" என்ற வனந்தரம் "தார்யமாய்" என்றுள்ளது. 'ஈச்வரனுக்கு' என்றது இங்கும் அந்வயிக்கக் கடவது; ஈச்வரனுக்கு தார்யமாய் என்றதாயிற்று. அதாவது, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களில்லாத போது தன்ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை; ஈச்வரன் ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தன் ஸ்வரூப ஸங்கல்பங்களாலே நியமேந தரித்துக்கொண்டிருப்பதாக நூற் கொள்கை. இவ்வாத்ம வஸ்து, தனக்கு நியமேந தாரகமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தா ஹேதுவாயிருக்கிற அவனுடைய இவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையு மொழிந்தபோது தன் ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி யிருக்கையே ஈச்வரனுக்கு தார்யமாயிருக்கை. ... ... (39)

40. சேஷமாகையாவது - சந்தநகுஸுமதாம்பூலாதிகளைப் போலே அவனுக்கிஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கை.

41. இதுதான் க்ருஹ க்ஷேத்ர புத்ர களத்ராதிகளைப் போலே, ப்ருதக்ஸித்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே, சரீரம் போலே அவற்றுக்கு அயோக்யமாயிருக்கை.

42. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பத்த முக்த நித்யரூபேண மூன்றுபடிப் பட்டிருக்கும்.

43. பத்தரென்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை.

44. முக்தரென்கிறது - ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்றவர்களை.

45. நித்யரென்கிறது - ஒருநாளும் ஸம்ஸரியாத சேஷசேஷாசநாதிகளை.

---

40. ஆத்ம லக்ஷண சூர்ணையில் "சேஷமாயிருக்கும்" என்று முடிவாகச் சொல்லிற்று. சேஷமாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; சந்தனம் புஷ்பம் தாம்பூலம் முதலான வஸ்துக்கள் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கை யென்பதில்லாமல் பிறர்க்கே இஷ்ட விநியோக யோக்யமாயிருக்குமா போலே எம்பெருமானுக்கு இஷ்ட விநியோகார்ஹமாயிருக்கை. ஒருவனுக்கு சந்தன புஷ்ப தாம்பூலாதிகள் கிடைத்தால் அவற்றை அவன் தான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வதோடு நில்லாமல் தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளக் கொடுப்பதுண்டே; இதுவாயிற்று யதேஷ்ட விநியோகார்ஹத்வம். இவ்வண்ணமாகவே எம்பெருமான் தானும் சேதநனைத் தனக்கு அதிசயகரமாக உபயோகப்படுத்திக் கொள்வதோடு நில்லாமல் * அடியார்க்கென்னை ஆட்படுத்த விமலன்.* என்கிறபடியே தனக்கு வேண்டினவர்களுக்கும் உறுப்பாக்கலாம் படி யிருக்கையாயிற்று இது. சேதநனை ஜீவாத்மாவுக்கு அசேதநங்களான சந்தன குஸும தாம்பூலாதிகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொன்னது பாரதந்த்ரியாதிசயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி யென்க. முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்த்ர ப்ரகரணத்தில் நமச்சப்தார்த்த விவரணத்தில் (91) "ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்து பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே அசித்தைப் போலே * தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்" என்றருளிச் செய்தது இங்கே அநுஸந்தேயம். ... ... (40)

41. ஆத்ம வஸ்து ஈச்வரனுக்கு சேஷமாமிடத்தில் எங்ஙனே யிருக்கும்படி? ஒருவனுக்கு க்ருஹம் க்ஷேத்ரம் முதலானவையும் சேஷமாகின்றன. தன்னுடைய சரீரமும் சேஷமாகின்றது. ஆகச் செய்தேயும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகள் தனிப்பட்டிருக்கைக்கு அர்ஹங்களாய், சரீரம் அப்படி யிருக்கைக்கு அநர்ஹமாய் இருக்கக் காண்கிறோம்; இவ்வாத்ம வஸ்து எம்பெருமானுக்கு சேஷமாமிடத்தில் இருக்கும்படி யெங்ஙனே ? என்னில்; க்ருஹம் க்ஷேத்ரம் புத்ரன் களத்ரம் தனதான்யங்கள் ஆராமங்கள் தாஸதாஸீவர்க்கங்கள் சேஷியானவனை விட்டுப் பிரிந்தும் காணப்படுவது போலல்லாமல் சரீரம் போலே தனியிருப்புக்கு உரித்தாகாமலிருக்கும். ஆத்ம லக்ஷண சூர்ணையில் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்குமென்னுமது சொல்லப்படாமலிருந்தாலும், சரீர லக்ஷணமான நியாம்யத்வ தார்யத்வ சேஷத்வங்கள் சொன்னபோதே சரீரத்வம் அர்த்தாத் சொல்லப்பட்டதாயிற்றென்று கொள்ளக்கடவது. ஆக இவ்வளவும் ஆத்ம ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணிற்று. ... ... (41)

42-45. ஆத்மஸ்வரூபமானது மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்; அநாதியான அசித்ஸம்பந்தத்தை யுடையவர்களாய் ஸம்ஸாரிகளாயிருக்குமவர்கள் பத்தாத்மாக்களெனப்படுவர். ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்று நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே சென்று சேர்ந்தவர்கள் முக்தாத்மாக்களெனப்படுவர். ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நிலத்தை எட்டிப் பாராதவர்களான அனந்த கருட

...

46. ஜலத்துக்கு அக்நி ஸம்ஸ்ருஷ்ட ஸ்தாலீஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஔஷ்ண்ய சப்தாதிகளுண்டாகிருப்போலே, ஆத்மாவுக்கும் அசித் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யாகர்ம வாஸநா ருசிகளுண்டாகின்றன.

47. அசித்துக் கழிந்தவாறே அவித்யாதிகள் கழியுமென்பர்கள்.

48. இம் மூன்றும் தனித்தனியே அனந்தமாயிருக்கும்.

49. சிலர் ஆத்மபேதமில்லை; ஏகாத்மாவேயுள்ளதென்றுர்கள்.

50. அந்த பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸுகிக்கிற காலத்திலே வேறேயொருவன் துஃகிக்கக்கூடாது.

விஷ்வக்ஸேநாதிகள் நித்யாத்மாக்களெனப்படுவர். பகவதநுபவத்தில் ருசியற்றவர்களாய் எம்பெருமானை யடிபணிந்து ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கிக்கொண்டு தேச விசேஷத்திலே போய் ஸ்வ ஸ்வரூபாநுபவம் பண்ணியிருக்கும் கேவலரும் முக்தாத்மாக்களாகப் பரிகணிக்கப் படுவர்கள். ... ... (42-45)

46. இயற்கையில் ஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூபனான ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரபந்த ஹேதுவான அவித்யைமுதலிய தோஷங்கள் ஸம்பந்திக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; இயற்கையால் விகாரமற்றதாய்க் குளிர்ச்சிபெற்றிருக்குமதான ஜலத்திற்கு நெருப்போடே சேர்ந்தவொரு பாத்ரத்தினுடைய சேர்க்கையினாலே சூடும் ஒலியுமாகிற விகாரங்கள் உண்டாகிருப்போலே, இயற்கையில் ஜ்ஞாநாநந்தாமல ஸ்வரூபனான ஆத்மாவுக்கு ஸத்வரஜஸ் தமோகுணங்களுக்கிருப்பிடமான அசித்தின் ஸம்பந்தத்தாலே அவித்யை, கருமம், வாஸனை, ருசி ஆகிற விவை உண்டாகின்றன. ... ... (46)

47. இங்ஙனே ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியான அவித்யை முதலானவை எப்போது சழிவதென்னில் ; 'காரணம் நிவ்ருத்தமானுல் கார்யம் நிவ்ருத்தமாகும்' என்பது முறைமையாதலால் அசித்ஸம்பந்தம் காரணமாக வந்த இந்த அவித்யாதிகள் அந்த அசித்ஸம்பந்தம் கழிந்தவாறே கழியுமென்று தத்வ வித்துக்கள் சொல்லுவர்கள். ... ... (47)

48. கீழே மூவகைப்பட்டவர்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஆத்மவர்க்கம் இத்தனை சேதநரென்று எண்ணிச் சொல்லக்கூடியதாயிருக்குமோ வென்னில்; இராது. ஒவ்வொரு வகுப்பும் தனித்தனியே எண்ணித் தலைக்கட்டமுடியாதபடி அனந்தமாயிருக்கும். ... ... (48)

49, 50. கீழே சொல்லப்பட்டதான 'ஜீவாத்மாக்கள் அனந்தர்களாயிருப்பர்கள்' என்னும் விஷயத்திற்கு விரோதியாக, ஆத்மாக்களில் பேதமில்லையென்றும் ஒரே ஆத்மாதானுள்ளதென்றும் சில குத்ருஷ்டிகள் சொல்லுவதுண்டு ; அது அயுக்தம். ஏனெனில், அப்படி ஆத்மபேதமில்லாத பக்ஷத்தில் ஒருவன் ஸுகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் மற்றொருவன் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதாகக் காண்கிறவிது கூடாமற்போகும். ஸுகமும் துக்கமுமாகிற விரண்டும் ஒரே ஆச்ரயத்தைப்பற்றி யிருக்குமாகில் அவ்விரண்டையும் அனுபவிப்பவன் ஒருவனேயாகவேணுமன்றே. அப்படி காணப்படவில்லையே. ஆக ஸுக துக்கங்கள் நியதங்களாகக் காண்கையாலே 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஏகாத்மாவே யுள்ளது' என்பது பிசகு ஆத்ம பேதகம் அங்கீகரித்தேயாகவேணும். ... ... (49-50)

51. அது தேஹ பேதத்தாலே யென்னில்.
52. ஸௌபரி சரீரத்திலுமது காணவேணும்.
53. ஒருவன் ஸம்ஸரிக்கையும், ஒருவன் முக்தனுகையும், ஒருவன் சிஷ்யனுகையும், ஒருவன் ஆசார்யனுகையும் கூடாது.
54. விஷம ஸ்ருஷ்டியுங்கூடாது.
55. ஆத்மபேதம் சொல்லுகிற ச்ருதியோடும் விரோதிக்கும்.
56. ச்ருதி, ஔபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்ன வொண்ணுது.
57. மோக்ஷ தசையிலும் பேதமுண்டாகையாலே.

51, 52. கீழ்ச்: சொன்ன ஆபத்திக்கு தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு பரிஹாரம் செய்துவிடலாம்; ஸுக துঃக்க வ்யவஸ்தைக்காக ஆத்ம பேதம் கொள்ளவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லை, தேஹ பேதம் கொள்ளுகிறோமாகையாலே அந்த தேஹ பேதமே ஸுக துঃக்க வ்யவஸ்தைக்கு ஹேதுவாகலாம் என்னில்; அதுவும் அஸாது; தேஹ பேதம் ஸுக துঃக்க நியமத்துக்கு ஹேதுவாகில், அநேக தேஹங்களைப் பரிக்ரஹித்த ஸௌபரியின் சரீரத்திலும் அந்த நியமம் காணவேண்டியதாகும். அங்கு அப்படியில்லையே. ஆதலால் தேஹ பேதத்தைக் கொண்டு நிர்வாஹம் பண்ண முடியாது. ஆத்ம பேதம் கொண்டேயாகவேணும் என்றதாயிற்று. (51-52)

53, 54. ஆத்மபேதம் கொள்ளவேணுமென்கைக்குக் கீழ்ச் சொன்ன அநுபபத்தி தவிர மற்றுஞ் சில அநுபபத்திகளுமுண்டு; 'ஆத்ம பேதமில்லை, ஆத்மா வொருவனே யுளன்' என்னும் பக்ஷத்தில், ஒருவன் ஸம்ஸாரியாயிருக்கையும் ஒருவன் முக்தனுகையும், ஒருவன் சிஷ்யனுய் வந்து உபஸத்தி பண்ண ஒருவன் ஆசார்யனுயிருந்து அவனுக்கு உபதேசிக்கையுமாகிற இவை கூடாது. ஏகாத்மாவாகில் தேவதிர்யங் மநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே ஸுகோத்தரமாகச் சிலவும், துঃக்கோத்தரமாகச் சிலவும், ஸுக துக்க மிச்ரமாகச் சிலவும் ஆக விப்படி லோகத்தில் பதார்த்தங்களை விஷமமாக ஸர்வேச்வரன் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதும் பொருந்தாது. ஜீவபேதமும் கர்ம தாரதம்யமுமன்றோ விஷம ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேது. ... ... (53-54)

55. கீழே யுக்தியாலே அநேக விரோதங்களைக் காட்டினது கிடக்க; சாஸ்த்ர விரோதமும் ப்ரபலமாகவுண்டு. ஏகாத்மா வென்கிற பக்ஷமானது * நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் * என்று ஆத்ம பேதத்தைச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கும் சேராது. ... ... (55)

56, 57. ச்ருதிகளில் பெரும்பாலும் ஆத்மாவைச் சொல்லுமிடங்களில் ஏகவசந நிர்தேசமே காண்கையாலே ஜீவைகத்வ ப்ரதிபாதநம் பண்ணுகிற அனேக ச்ருதிகளோடு விரோதிக்குமதான கீழே காட்டப்பட்ட ச்ருதிக்கு ஔபாதிக பேதத்தைச் சொல்லுவதில் தாத்பர்யம் கொள்ள வேணும்; (அதாவது தேவமநுஷ்யாதி பேதமும் காமக்ரோதாதி பேதமும்) என்னில்; இதுவும் சாஸ்த்ர விருத்தம். ஸர்வோபாதிகளும் விடுபட்ட தசையான மோக்ஷ தசையிலும் 'ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:' என்று ஆத்ம பாஹுள்யத்தை சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே. ... ... (56-57)

58. அப்போது தேவமநுஷ்யாதி பேதமும், காமக்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்கள் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய், ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்ல வொண்ணாதபடியிருந்ததேயாகிலும்;

59. பரிமாணமும் எடையும் ஆகாரமுமொத்திருக்கிற பொற்குடங்கள், ரத்நங்கள் வ்ரீஹிகள் தொடக்கமானவற்றுக்கு பேதமுண்டாகிறுப்போலே ஸ்வரூபபேதமும் ஸித்தம்.

60. ஆகையாலாத்மபேதம் கொள்ளவேணும்.

61. இப்போதிவர்களுக்கு லக்ஷணம், சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்.

58, 59. மோக்ஷத்தில் ஆத்ம பஹுத்வம் சாஸ்த்ரங்களால் தேறுவதாகக் கீழே சொல்லிற்று. இதன்மேல் ஒரு சங்கை யுண்டாகிறது. பல ஆத்மாக்கள் உண்டென்று நினைப்பதற்கு ஹேதுவாய் ஔபாதிகமாயிருந்துள்ள தேவ மநுஷ்யாதி பேதமும் காம க்ரோதாதி பேதமும் கழிந்து, ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம் அத்யந்தம் ஸமமாய் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் பேதம் சொல்லுவதற்கு யோக்யதையில்லாத படியுள்ள மோக்ஷ தசையில் ஆத்ம பேதம் எங்ஙனே ஸித்திக்கும்? என்று; இதற்குப் பரிஹாரமேதென்னில்; அளவும் எடையும் வடிவும் ஒத்திருக்கிற பொற்குடங்கள் ரத்னங்கள் நெற்கள் முதலான பொருள்களுக்கு வ்யாவர்த்தகமாயிருப்பதொரு லக்ஷணமில்லையே யாகிலும் அவற்றிலே பன்மை காணப்படுவது அபலபிக்க முடியாதது; அது போலவே ஒருபடியாலும் பேதம் சொல்லவொண்ணாதபடி ஏகாகாரராயிருக்கின்ற முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வரூப பேதம் ஸித்திக்கக் குறையில்லை. [இப்படி த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே பேதம் ஸாதிக்கப்பட்டதாகும்.] ... ... (58-59)

60. ஆகையாலென்றது கீழ்ச் சொன்ன ஹேதுக்களாலென்றபடி. ஒரு ஆத்மாவேயுள்ளதென்றும், ஆத்ம பேதம் கிடையாதென்றும் பிறர் செய்த வாதத்தை யுக்தியாலும், சாஸ்த்ரத்தாலும் பஹுமுகமாக நிராகரித்தபடியாலே ஆத்ம பேதம் ஸித்தமென்றதாயிற்று. ... (60)

61. கீழே ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணம் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (ஸூ. 4.) " ஆத்மஸ்வரூபம் *சென்று சென்று பரம்பரமாய்* என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரிய மநः ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய் அஜடமாய் ஆநந்தரூபமாய் நித்யமாய் அணுவாய் அவ்யக்தமாய் அசிந்த்யமாய் நிரவயவமாய் நிர்விகாரமாய் ஜ்ஞாநாச்ரயமாய் ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும் "

என்று ஸாதித்து, மேல் விரிவாக விவரணமும் செய்தார்யிற்று. அதில், "தேஹேந்திரிய மநः ப்ராண புத்தி விலக்ஷணமாய்" என்பதனால் அசித்திற் காட்டில் வேறுபட்டிருக்குந் தன்மையன்றோ சொல்லப்பட்டதாகிறது; இதுவும் அஜடத்வமும் ஆநந்த ரூபத்வமும் அவ்யக்தத்வமும் அசிந்த்யத்வமும் நிரவயவத்வமும் நிர்விகாரத்வமும் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமும் ஆகிறவிவை ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் பொதுவானவை. "ஈச்வரனுக்கு நியாம்யமாய் தார்யமாய் சேஷமாயிருக்கும்" என்னப்பட்ட நியாம்யத்வம் முதலான மூன்றும் சேதநனுக்கும் அசேதநத்துக்கும் பொதுவானவை. 'நித்யமாய்' என்னப்பட்ட நித்யத்வமானது சித்து அசித்து ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்வங்களுக்கும் பொதுவானது. 'அணுவாய்' என்னப்பட்ட அணுத்வமானது அசித் பரமாணு ஜீவர்களுக்குப் பொதுவானது. ஆகவே இவை யித்தனையும் ஒன்று கூடி ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு அஸாதாரண லக்ஷணமாகக் குறையில்லை. அசேதநத்திற் காட்டிலும் ஈச்வரனிற் காட்டிலும் வேறுபாட்டை ஸாதித்துக் கொடுக்குமதன்றோ ஜீவாத்ம

62. இவர்களுடைய ஜ்ஞாநந்தான் ஸ்வரூபம்போலே நித்ய த்ரவ்யமாய், அஜடமாய், ஆனந்தரூபமாயிருக்கும்.

63. ஆனால், ஜ்ஞாநத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் வாசி யென்னென்னில்.

64. ஸ்வரூபம்-தர்மியாய், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அயோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பியாமலே தனக்குத்தான் ப்ரகாசிக்கக்கடவதாய், அணுவாயிருக்கும். ஜ்ஞானம்-தர்மமாய், ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கு யோக்யமாய், தன்னை யொழிந்தவற்றை ப்ரகாசிப்பிக்கக்கடவதாய், தனக்குத் தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாய், விபுவாயிருக்கும்.

65. அதில் சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் விபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும்; சிலருடைய ஜ்ஞாநம் ஒருக்கால் விபுவாய் ஒருக்கால் அவிபுவாயிருக்கும்.

லக்ஷணமாகும். மேலே சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் சேரக்கூடி அப்படிப்பட்ட லக்ஷணமாகு மென்பதில் தட்டில்லை. அப்படியன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு எளிதாக வொரு லக்ஷணம் சொல்ல வேண்டுமானால் "சேஷத்வத்தோடே கூடின ஜ்ஞாத்ருத்வம்" என்று இவ்வளவே லக்ஷணமாகச் சொல்லவடுக்கும். இது பத்தர் முக்தர் நித்யர் என்று மூவகைப்பட்ட சேதநர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும். இதில் சேஷத்வம் மட்டும் சொன்னால் அது அசித்துக்குமுள்ள தொன்றாகையாலே அசித் தத்வத்திற் காட்டில் வேறுபாடு ஸித்திக்க மாட்டாது. ஜ்ஞாத்ருத்வ மென்பது மட்டும் சொன்னால் அது ஈச்வரனுக்குமுள்ளதாகையாலே அவனிற் காட்டில் வேறுபாடு ஸித்திக்க மாட்டாது. ஆகவே இரண்டத்தொன்று லக்ஷணமாக வழியில்லை; ஆக சேஷத்வே ஸதி ஜ்ஞாத்ருத்வமே லக்ஷணமாகக் கூடியது. ... . (61)

62-64 ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று சொல்லப்பட்டது கீழ். ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது மட்டுமல்லாமல் ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயுமிருக்கு மென்றும் சொல்லிற்று, ஆக ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானமொன்றும், தர்மமான ஜ்ஞானமொன்றுமாக இரண்டு வகையான ஜ்ஞானம் ஸித்தித்தது. ஜ்ஞாதாவான ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் ஸ்வரூபத்துக்கும் என்ன வாசியென்று கேள்விபிறக்குமே. அது சொல்லுகிறதிப்போது. சில அம்சங்களாலே ஒற்றுமை யுண்டு, சில அம்சங்களாலே வேற்றுமை யுண்டென்கிறது. எந்த அம்சங்களினால் ஒற்றுமை யென்னில், நித்யத்வம் த்ரவ்யத்வம் அஜடத்வம் ஆநந்தரூபத்வம் ஆகிய இவற்றால் ஒற்றுமை. இவை ஸ்வரூபத்திற்கும் ஜ்ஞானத்திற்கும் துல்யமென்றபடி. இனி, ஜ்ஞாநத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்கும் எந்த அம்சங்களினால் வேற்றுமை யென்னில்; கேண்மின், தர்மியாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமல்லாமலிருத்தல், தன்னை யொழிந்த விஷயங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க மாட்டாதிருத்தல், தனக்குத் தானே ப்ரகாசித்தல், அணுவாயிருத்தல்—ஆகிய இவை ஸ்வரூபத்திற்கு விசேஷம். தர்ம பூதமாயிருத்தல், ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு யோக்யமாயிருத்தல், தன்னை யொழிந்த மற்ற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்க வல்லதாயிருத்தல், தனக்குத்தான் ப்ரகாசியாதே ஆத்மாவுக்கு ப்ரகாசிக்கக் கடவதாயிருத்தல், எங்கும் வியாபிக்குமதாயிருத்தல்—ஆகிய இவை ஜ்ஞானத்திற்கு விசேஷம்.

65. கீழ்ச் சூர்ணையில் (64-ல்) ஜ்ஞானம் விபுவாயிருக்குமென்று சொன்னது ஜ்ஞானத்திற்கு இயற்கையான வடிவத்தைச் சொன்னபடியாமத்தனை. ஸகல சேதநருடையவும் ஜ்ஞானம் விபுவாயிருக்கும்படி கண்டிலோம். சிலருடைய ஜ்ஞானம் எப்போதும் அஸங்குசிதமாயிராநின்ற ;

66. ஜ்ஞாநம் நித்யமாகில் "எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்தது, நசித்தது" என்கிறபடி யென்னென்னில் ;

67. இந்த்ரியத்வாரா ப்ரஸரித்து விஷயங்களை க்ரஹிப்பது மீளுவதாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

68. இதுதான் ஏகமாயிருக்கச்செய்தே நாநாவாய்த் தோற்றுகிறது, ப்ரஸரண பேதத்தாலே.

சிலருடைய ஞானம் எப்போதும் ஸங்குசிதமாயிராநின்றது ; சிலருடைய ஞானம் ஒருகால் ஸங்குசிதமாய் மற்றொருகால் அஸங்குசிதமாயிராநின்றது. இப்படிப்பட்ட தாரதம்யத்தை எங்கெங்கே காணநின்றோமென்னில், *அயர்வறுமமரர்கள்* என்கிறபடியே பகவத் விஷயகமான ஞானத்திற்கு ஒருநாளும் சுருக்கமின்றிக்கே பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸதா அநுபவம் பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகளின் ஞானம் எப்போதும் விபுவாயிருக்குமென்று கொள்வது. *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்புமாயிருக்கிற வை ஸம்ஸாரிகளின் ஞானம் கர்மாநுகுணமாக ஸங்கோச விகாஸங்களோடே கூடிக்கொண்டு எப்போதும் அவிபுவாயிருக்கும். * கரைகண்டோர் * என்கிறபடியே 'எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தாலே பிறவிக் கடலைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தாத்மாக்களின் ஞானம் பூர்வாவஸ்தையில் அவிபுவாயும், உத்தராவஸ்தையில் *सर्वं ह पश्यः पश्यति — ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி * என்கிறபடியே விபுவாயிருக்கும்.

66, 67. ஞானம் நித்யமென்று கீழே சொல்லிற்று ; அதன்மேலுண்டாகும் சங்கையும் அதற்குப் பரிஹாரமும் கேண்மின், எனக்கிப்போது ஞானம் பிறந்தது, எனக்கிப்போது ஞானம் நசித்தது, என்று ஒருகால் உற்பத்தியோடும், ஒருகால் விநாசத்தோடுங் கூடியதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானத்திற்கு நித்யத்வம் எங்ஙனே கூடும் ? உற்பத்தியும் விநாசமுமில்லாமலிருக்கையன்றோ நித்யத்வம், ஞானம் பிறந்தது: ஞானம் நசித்தது என்று உத்பத்திவிநாசமுடையதாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானம் நித்யமாகச் சொல்லப்படுவதற்கு யோக்யதையில்லையென்று சங்கை ; இதற்குப் பரிஹார மென்னென்னில் ; * सर्वं ह पश्यः पश्यति* * स चानन्त्याय कल्पते * என்கிற ப்ரமாணங்களின்படியே மோக்ஷாவஸ்தையில் ஞானமானது ஸர்வ விஷயகமாகச் சொல்லப்படுகையாலே ஸர்வத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க யோக்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், ஸம்ஸார தசையில் கருமத்தாலே ஸங்குசிதமாய் கர்மாநுகுணமாக தாரதம்யத்தையுடைத்தாய்க் கொண்டு இந்த்ரியங்கள் வழியாகப் புறப்பட்டு விஷயங்களை க்ரஹிப்பதும் மீள்வதுமாயிருக்கையாலே அப்படிப்பட்ட விகாஸத்தாலும் ஸங்கோசத்தாலும் வந்த ப்ரகாச அப்ரகாசங்களையிட்டு 'ஞானம் பிறந்தது, ஞானம் நசித்தது' என்னக் குறையில்லை. இத்தால் ஞானத்தின் நித்யத்வத்திற்கு ஹாநியில்லை யென்க. (67)

68. இப்படி இந்திரியங்களின் வழியாக வெளி வருகிற ஞானமானது ஒன்றாயிருக்கச் செய்தேயும் விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற காலத்தில் பிரகாசிக்கும்போது காண்பது. கேட்பது. சுவைப்பது முதலான வெவ்வேறு ஸம்ஜ்ஞைகளையுடைத்தாய்க் கொண்டு அநேகமென்னும்படி ப்ரகாசிக்கின்றமை எங்ஙனேயென்னில் ; கேண்மின் ; ஞானம் ஒரு வழியாகவே ப்ரஸரிக்கையன்றிக்கே கண் செவி முதலான பல இந்திரியங்களின் வழியாக ப்ரஸரித்து. ரூபம், சப்தம் முதலான அனேக விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற விதுக்கு—காண்கை கேட்கை முதலான ஸம்ஜ்ஞைகளின் பேதத்தாலே தோற்றுகிற அநேகத்வமானது ப்ரஸரண பேதத்தினாலான தத்தனை. ... ... (68)

69. த்ரவ்யமானபடி யென்னென்னில் ;

70. க்ரியாகுணங்களுக்காச்ரயமாய், அஜடமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யமாகக் கடவது.

71. அஜடமாகில் ஸுஷுப்தி மூர்ச்சாதிகளில் தோற்ற வேண்டாவோ வென்னில்

72. ப்ரஸரண மில்லாமையாலே தோற்ருது.

69, 70. ஞானமானது த்ரவ்யமென்றும் சொல்லப்பட்டதன்றோ நீழ் ; அது எங்ஙனே பொருந்தும்? தனிப்படப் பிரித்தெடுக்கக் கூடியதன்றோ த்ரவ்யமாவது ; அங்ஙனமல்லாத ஞானத்தை த்ரவ்யமென்று எங்ஙனே சொல்லலாம் ? என்று சங்கை யுதிக்கக்கூடும் ; அதற்குப் பரிஹாரம் கேண்மின். த்ரவ்யத்திற்கு என்ன லக்ஷணமோ அந்த லக்ஷணம் ஞானத்தில் ஸமந்வயம் பெறுகிறதா இல்லையா ? என்று பார்க்கவேணும். "க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" குணத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" "அஜடமாயிருப்பது எதுவோ அது த்ரவ்யம்" என்றிங்ஙனே த்ரவ்ய லக்ஷணம் சொல்லப் படுகையாலே ஜ்ஞானம் த்ரவ்யமாகக் குறையில்லை. ஜ்ஞானமானது ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற க்ரியைக்கு ஆச்ரயமாயிராநின்றது. ஸம்யோக வியோகங்களாகிற குணத்திற்கும் ஆச்ரயமாயிராநின்றது. அஜடமாயுமிரா நின்றது. ஆகவே * क्रियाश्रयो द्रव्यम्* गुणाश्रयो द्रव्यम्* என்று சொல்லப்படுகிற த்ரவ்ய லக்ஷணம் ஜ்ஞானத்தில் ஸமந்வயம் பெற்றதாயிற்று. க்ரியாச்ரயத்வமும் குணாச்ரயத்வமும் ஒரொன்றே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடியது. இவற்றோடே அஜடத்வத்தையும் கூட்டி அருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவும் த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்க வல்லதென்று இவ்வாசிரியர் திருவுள்ளம். இங்குச் சிறிது விவரிக்க வேண்டியதுண்டு ; ஜடவஸ்துக்களிலே த்ரவ்யங்களுமுண்டு, அத்ரவ்யங்களுமுண்டு ; அஜட வஸ்துக்களிலே த்ரவ்யமாயிருப்பதுண்டே யல்லது அத்ரவ்யமாயிருப்பது கிடையாது. ஆகவே "ज्ञानं द्रव्यम् अजडत्वात्; यत् अजडम् तद् द्रव्यम्; यथा आत्मादि" என்று அஜடத்வத்தைக் கொண்டே த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கலாமன்றோ. "எது எது ஜடமோ அதெல்லாம் அத்ரவ்யம்" என்று நியமம் சொல்ல முடியாமற் போனாலும் 'எது எது அஜடமோ அதெல்லாம் த்ரவ்யமே' என்று நியமம் சொல்லக்குறையில்லாமையாலே அஜடமான ஜ்ஞானத்தை த்ரவ்ய மென்னத் தட்டில்லையென்று கொள்க. இவ்வாசிரியர் தாமே தத்வசேகரத்திலும் 'இதுதான் அஜடமுமாய் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கும் ஸம்யோக வியோகாதிகளுக்கும் ஆச்ரயமுமாயிருக்கையாலே த்ரவ்யம்" என்றருளிச் செய்தது காண்க. இதற்குமேல் ஒரு சிறு சங்கை தோன்றும்; (அதாவது) ஜ்ஞானமானது த்ரவ்யமாயிருக்குமாகில் இது ஆத்மாவுக்கு குணமாகச் சொல்லப்படுவது பொருந்துமோவென்று. எப்போதும் ஆத்மாவை ஆச்ரயித்திருக்கையாலே குணத்வமும் கூடுமென்று கொள்வது. ஸ்ரீ வைகுண்ட ஸ்தவத்திலே "ज्ञानात्मानस्तव तदेव गुणं गृणन्ति तेजोमयस्य हि मणेर्गुण एव तेजः" என்று ஆழ்வானருளிச் செய்திருப்பது இங்கே அநுஸந்தேயம். ... ... (70)

71, 72. ஜ்ஞானமானது அஜடமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அதில் தோன்றுமொரு சங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறது மேல். அஜடத்வமாவது ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வந் தானே; ஜ்ஞானம் ஸ்வயம்பிரகாசமாயிருக்குமாகில் எப்போதும் ப்ரகாசித்துக்கொண்டேயிருக்க வேணுமே; ஸுஷுப்தி முதலிய அவஸ்தைகளில் ப்ரகாசிப்பதில்லையே ; அது ஏன்? என்று சங்கை; இதற்குப் பரிஹாரமாவது, ப்ரஸரணமில்லாமையாலே தோன்ருதென்று. ஜ்ஞான மானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்குத் தானே ப்ரகாசிப்பது விஷயங்களை க்ரஹிக்கிற வேளையி [illegible]ன்றோ; ஸுஷுப்தி முதலான அவஸ்தைகளிலே ப்ரஸரணமில்லாமையாலே ப்ர[illegible]தில்லை யென்றுணர்க. ... ... (71, 72)

73. ஆனந்த ரூபமாகையாவது - ஜ்ஞாநம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமா யிருக்கை.

74. விஷ சஸ்த்ராதிகளைக் காட்டும்போது ப்ரதிகூலமாயிருக்கைக்கடி தேஹாத்ம ப்ரமாதிகள்.

75. ஈச்வராத்மகமாகையாலே யெல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம். ப்ராதிகூல்யம் வந்தேறி.

76. மற்றையாநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமாகில், ஒருவனுக்கொருக்காலோரிடத்திலே அநுகூலங்களான சந்தந குஸுமாதிகள், தேசாந்தரே காலாந்தரே இவன் தனக்கும், அத்தேசத்திலே அக்காலத்திலே வேறே யொருவனுக்கும் ப்ரதிகூலங்களாகக் கூடாது.

சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

---

73. கீழ் (சூர்ணை 62-ல்) "அஜடமாய் ஆநந்தரூபமாயிருக்கும்" என்றதில் ஆனந்த ரூபத்வம் சொன்னது உபபாதிக்கப்பட வேண்டுகையாலே அதை உபபாதித்து இந்தப்ரகரணம் நிகமிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞானத்திற்கு ஆநந்த ரூபத்வமானது என்னென்னில்; ஞானம் ப்ரகாசிக்கும்போது அநுகூலமாயிருக்கைதான் அது. "ஜ்ஞானம் ப்ரகாசிக்கும் போது" என்றது—ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்துக்கு விஷயங்களைக் காட்டும்போது என்றபடி. அப்போதுதானே ஞானம் ப்ரகாசிப்பது. அந்த நிலைமையில் அநுகூலமாயிருக்கையாவது—அந்தந்த விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே அவற்றைப் பற்றின இந்த ஞானம் தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்கு ஸுகரூபமாயிருக்கை. ... ... (73)

74. "அந்தந்த விஷயங்களெல்லாம் அநுகூலமாய்த் தோற்றுகையாலே" என்று கீழே சொல்லிற்று. அப்படி சொல்லலாகுமோ ? விஷம் சஸ்த்ரம் முதலானவற்றைக் காட்டும்போது அவற்றை விஷயீகரித்த ஞானம் அநுகூலமாக இல்லையே ; ப்ரதிகூலமாகவன்றோ (அதாவது துக்கரூபமாகவன்றோ) இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம் ? என்னில் ; தேஹாத்மப்ரமமும் கர்மமும் 'எல்லாம் ஈச்வராத்மகம்' என்கிற ஜ்ஞானமில்லாமையுமே விஷ சஸ்த்ராதிகளில் பாதகத்வபுத்திக்கு மூலமானவை. ... ... (74)

75. *जगत्सर्वं शरीरं ते – ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே * *तानि सर्वाणि तद्वपुः –தாநி ஸர்வாணி தத்வபு: *तत्सर्वं वै हरेस्तनुः*— தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு: * இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே ஸகல பதார்த்தங்களும் பகவானுக்கு சரீரமாயிருப்பவையென்று சொல்லப்படா நின்றது. அப்படி பகவத் ஸ்வரூபமாகக் காணும்போது எப்பொருளும் அநுகூலமாய்க் கொண்டு காணப்படுமே யல்லது ப்ரதிகூலமாகக் காணப்படாது. ஆகவே ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே இயற்கை; இவற்றில் தோற்றுகிற ப்ராதிகூல்யம் தேஹாத்மப்ரமம் முதலியவற்றால் வந்ததாகையாலே இயற்கையன்று, வந்தேறி. ... ... (75)

76. கீழ்ச்சூர்ணையில் "ஈச்வராத்மகமாகையாலே எல்லா பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யமே ஸ்வபாவம்" என்று சொல்லிற்று. பதார்த்தங்களின் ஆநுகூல்யத்திற்கு ஈச்வராத்மகத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லவேணுமோ ? சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவற்றிலுண்டான ஆநுகூல்யம் ஸ்வாபாவிகமன்றோ ? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது, அந்தந்த பதார்த்தங்களில் காணும் ஆநுகூல்யம் பகவதாத்மகத்வத்தாலன்று; ஸ்வபாவத்தாலேதான் என்னில்; அந்தபதார்த்தங்களை யநுபவிப்பானொருவனுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் ஓரிடத்திலே அநுகூலங்களாயிருந்தவை காலாந்தரத்திலேயோ தேசாந்தரத்திலேயோ இவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும் ; இவனுக்கு அநுகூலங்களாயிருக்கிறபோது வேறே யொருவனுக்கு ப்ரதிகூலங்களாவதும் கூடாது. ஆநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களை அவ்யவஸ்திதங்களாகக் காணு

நின்றே. ஆகையால் பகவதாத்மகத்வ மூலகமான ஆநுகூல்யமே இயற்கை. மற்றையாநு கூல்யம் இயற்கையன்று என்பது தெளியலாகும். இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலே

*वस्त्वेकमेव दुःखाय सुखायेर्ष्यागमाय च। कोपाय च यतस्तस्माद्वस्तु वस्त्मवात्मकं कुतः
तदेव प्रीतये भूत्वा पुनर्दुःखाय जायते। तदेव कोपाय यतः प्रसादाय च जायते।
तस्माद् दुःखात्मकं नास्ति न च किञ्चित् सुखात्मकम्

என்கிற ச்லோகங்களாலே சொல்லப்பட்டது. ஆகத்தேறினது என்னவென்னில்; விஷம் சஸ்த்ரம் முதலானவை ப்ரதிகூலங்களாயும் சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவை அநுகூலங்களாயும் தோற்றுகிறது தேஹாத்மப்ரமம் முதலான காரணங்களினாலத்தனை; ஈச்வராத்மகமாகையாலே எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஆநுகூல்யந்தான் ஸ்வபாவம்; ஆகவே அவ்வயகாரத்தாலே காணும்போது ஞானமானது தன்னுடைய ஆச்ரயத்திற்கு எந்த விஷயத்தையும் காட்டும் போதும் அது ஆனந்தரூபமாகவே யிருக்குமென்றதாயிற்று ... ... (76)

இந்த சித்ப்ரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட விஷயங்களின் ஸங்க்ரஹம் வருமாறு:—

முமுக்ஷுக்களுக்கு தத்வத்ரய ஜ்ஞானம் ஆவச்யகம்.

தத்வத்ரய மென்பது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்.

சித்தென்னப்படுகிற ஆத்மவஸ்துவின் ஸ்வரூபமும் லக்ஷணமும்.

ஆத்மஸ்வரூபம் பத்தர் முக்தர் நித்யரென்று மூன்றுபடிப்பட்டது.

ஆத்மாக்கள் அனந்தங்களல்ல; ஏகாத்மாவே உள்ளது என்கிற வாதம் யுக்திக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு மொவ்வாது.

ஆத்மாக்களுக்கு, விரிவானதல்லாமல் மிக வெளிதான லக்ஷணம்.

ஜ்ஞானத்திற்கும் ஸ்வரூபத்திற்குமுண்டான ஸாதர்ம்ய வைதர்மியங்கள்.

மூவகைப்பட்ட சேதநருடையவும் ஜ்ஞானத்திற்கு உண்டான விசேஷம்.

ஜ்ஞானத்தின் நித்யத்ரவ்யத்வ அஜடத்வ ஆனந்த ரூபத்வங்களின் விவரணம்.

இவற்றாலே சேதநதத்வத்தினுடைய வேஷம் நிரூபித்துத் தலைக்கட்டப்பட்டதாயிற்று.

தத்வத்ரயத்தில் சித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயம் – அசித்ப்ரகரணம்.

77. அசித்து - ஜ்ஞாநசூந்யமாய், விகாராஸ்பதமாயிருக்கும்.

78. இது சுத்தஸத்வமென்றும், மிச்ரஸத்வமென்றும், ஸத்வசூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்.

79. இதில் சுத்த ஸத்வமாவது–ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் கலசாதே கேவலஸத்வமாய் நித்யமாய், ஜ்ஞாநாநந்த ஜநகமாய், கர்மத்தாலன்றிக்கே கேவல பகவதிச்சையாலேவிமாந கோபுர மண்டப ப்ராஸாதாதி ரூபேண பரிணமிக்கக் கடவதாய், நிரவதிக தேஜோ ரூபமாய், நித்யமுக்தராலும் ஈச்வரனாலும் பரிச்சேதிக்க வரிதாய் அத்யத்புதமா யிருப்பதொன்று.

---

77. இந்த ரஹஸ்யத்தின் தொடக்கத்தில் “தத்வத்ரயமாவது–சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்” என்று உத்தேசித்தவடைவிலே முந்துற முன்னம் சித்தாகிய ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் விசதமாக உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ்; இனி அசித்வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் உபபாதிக்கப்படுகின்றன. அதில் முந்துற அசித்தின் லக்ஷணம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. அறிவுக்கு இருப்பிடமல்லாதது அசித்தெனப்படும்; அசேதநமென்பதுமிதுவே. இது ஜ்ஞாந சூந்யமாயிருப்பதோடு விகாரத்துக்கு இருப்பிடமாயுமிருக்கும். ஒரு அவஸ்தையினின்று மற்றோரவஸ்தையை யடைவதுதான் விகாரமென்பது. கீழே விவரிக்கப்பட்ட சேதந வஸ்துவுக்கு விகாரமென்பது கிடையாது. அது எப்போதும் ஏக ரூபமாகவே யிருக்கும். அசித்தத்வம் அங்ஙனன்றிக்கே விகாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றதாயிற்று. (77)

78. கீழ்ச் சூர்ணையில் அசித்தத்வத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது; ज्ञानशून्यत्वे सति विकारास्पदत्वम् अचित्त्वम्’ என்றதாகக் கொள்க. இப்போது இவ்வசித்தத்வத்தின் பாகுபாடு காட்டப்படுகிறது. ஸத்வகுணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ்ஸாகிற மூன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பது, ஸத்வம் முதலிய குணங்களில் ஒன்றுக்கும் ஆதாரமன்றிக்கே யிருப்பது - என்று இங்ஙனே மூன்று வகையாயிருக்கும் அசித்தத்வம். ஸத்வ குணமொன்றுக்கே ஆதாரமாயிருப்பதை சுத்த ஸத்வமென்கிறது. மூன்று குணங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருப்பதை மிச்ரஸத்வமென்கிறது. ஒரு குணத்திற்கும் ஆதாரமல்லாமலிருப்பதை ஸத்வசூந்யமென்கிறது. முறையே, பரமபதமும் ப்ரக்ருதியும் காலமுமாக மூவகையென்று மேல் நிரூபணத்தினால் அறியப்படும் ... ... (78)

79. கீழ் உத்தேசித்த அடைவிலே மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இனி விவரிக்கப்படப் போகின்றன. அதில் முன்னம் சுத்த ஸத்வத்தின்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது. வேறொரு குணம் கலசாத ஸத்வ குணத்தை யுடையது சுத்த ஸத்வம். * रजसः पराके * என்றும் * तमसस्तु पारे * என்றும் * तमसः परस्तात् * என்றும் ச்ருதிசொல்லுகையாலே ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் கலசாதகேவல ஸத்வமென்கிறது. இது நித்யமாயுமிருக்கும் – ஒருகாலத்திலே உண்டாகி மற்றொருகாலத்திலே நசிப்பதென்கிற உத்பத்தி விநாசங்களற்றிருக்கும். இன்னமும் ஜ்ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் பிறப்பிக்குமதாயுமிருக்கும். இன்னமும், எம்பெருமான் தன்னுடையபோகத்துக்காகஇச்சிக்க அந்த இச்சையினாலே விமானம் கோபுரம்மண்டபம் முதலானவையாகப் பரிணமியா நிற்கும். சேதநன் தன்னுடைய

80. இத்தைச் சிலர் ஜடமென்றார்கள் சிலர் அஜடமென்றார்கள்.

81. அஜடமானபோது, நித்யர்க்கும் முக்தர்க்கும் ஈச்வரனுக்கும் ஜ்ஞானத்தை யொழியவும் தோற்றும்.

82. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாது.

83. ஆத்மாவிலும் ஜ்ஞானத்திலும் பிந்நமானபடியென்னென்னில்,

84. நானென்று தோற்றாமையாலும், சரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையாலும், விஷயங்களை யொழியவுந்தானே தோற்றுகையாலும், சப்த ஸ்பர்சாதிகளுண்டாகையாலும் பிந்நமாகக் கடவது.

கருமத்திற்குத்தக்கபடி இச்சிக்க, அந்த இச்சைக்குத்தக்கவாறு எம்பெருமானது ஸங்கல்பத்தாலே இருபத்து நான்கு தத்துவமாய்க்கொண்டு பரிணமித்து சேதநர்களுக்கு போக்ய போகோபகரண போக ஸ்தானங்களாக ஆகிற ப்ரக்ருதி தத்வம் போன்றதன்று இது. இன்னமும், அக்நி ஸூர்யன் முதலான சுடர்ப் பொருள்களையும் மின்மினியோ டொப்பாக்க வல்லதாம்படி அளவிறந்த தேஜஸ்ஸை வடிவாயிருக்கும். * சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதி * என்றும், * சூழ்பட்டோடுஞ் சுடர்ச் சோதி வெள்ளம் * என்றும் ஆழ்வாருமருளிச் செய்தது காண்க. இன்னமும், இதினுடைய பரிமாணம் முதலியவை நித்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் ஈச்வரனாலுங்கூடப் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாததாயுமிருக்கும். இன்னமும், க்ஷணந்தோறும் அபூர்வமாய்க் கொண்டு ஆச்சர்யாவஹமாயுமிருக்கும், ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்தாந விசேஷந்தான் சுத்த ஸத்வமென்பது — என்றதாயிற்று. ... ... (79)

80. இந்த சுத்த ஸத்வத்தைப் பற்றி நம் தர்சநஸ்தர்களிலேயே. ஒருவகையான அபிப்ராய பேதமுண்டு; அதாவது, இது அஜடமா? ஜடமா? [அதாவது ஸ்வயம்ப்ரகாசமா? அன்றா?] என்னும் விசாரத்தில், சிலர் ஜடமென்று சொன்னார்கள். சிலர் அஜடமென்று சொன்னார்கள். தத்வமுக்தா கலாபத்திலே *इह जडामादिमां केचिदाहुः* இஹ ஜடாமாதிமாம் கேசிதாஹு:* என்று, ஜடமென்கிற பக்ஷம் சிலருடையதாகக்காட்டப்பட்டது. அஜட மென்பதே பெரும்பான்மையான அபிப்ராயமென்பது இதனால் விளங்கும். அடுத்த சூர்ணையாலும் இது விளங்கும். ... ... (80)

81, 82. சுத்த ஸத்வத்தை ஜடமென்கையன்றிக்கே அஜடமென்று கொள்ளுமளவில், நித்ய ஸூரிகளுக்கும் முக்தாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் ஜ்ஞானத்தாலே தன்னையறிய வேண்டாதபடி தானே ப்ரகாசிக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படி சுத்த ஸத்வம் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மட்டும் தானே தோற்றுகிறதில்லை; சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு அறிய வேண்டும்படியாகத்தானுள்ளது. ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தோற்றாதவளவால் அதனுடைய ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வத்திற்குக் கொத்தையில்லையென்று கொள்க. இவ்விடத்தில் — “ தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசந சக்தியானது விஷய ப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்ம விசேஷங்களாலே ப்ரதிபந்திக்கப்படுகிறாப்போல சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்ம ப்ரகாசந சக்தியும் பந்த தசையில் ப்ரதிபந்திக்கப்படுகையாலே சுத்த ஸத்வம் பத்தர்க்கு ப்ரகாசியாதொழிகிறது ” என்கிற ரஹஸ்யத்ரய ஸார வாக்யம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

83, 84. கீழே சேதந ப்ரகரணத்தில் — ஆத்மாவும் அஜடமாய் ஜ்ஞானமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே பரஸ்பரம் பேதப்பட்டிருக்கும்படியை [சூர்ணை – 64ல்] நிரூபித்துக் காட்டினாப்போலே, இங்கும் சுத்த ஸத்வமும் அஜடமாயிருக்கச் செய்தே ஆத்மாவைக்காட்டிலும்

85. மிச்ரஸத்வமாவது-ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் மூன்றோடுங் கூடி பத்த சேதனருடைய ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு திரோதாயகமாய், விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமாய் நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய், ப்ரதேசபேதத்தாலும் காலபேதத்தாலும் ஸத்ருச மாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக்கடவதாய் ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை யென்கிற பெயர்களை யுடைத்தாயிருக்குமசித் விசேஷம்.

ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதித்திருக்கும்படியை நிரூபித்துக் காட்ட வேண்டியது ப்ராப்தமாகையாலே அது பல ஹேதுக்களாலே காட்டப்படுகிறது. ஆத்மவஸ்து ப்ரத்யக்காகையாலே நானென்று ப்ரகாசியா நிற்கும், இது பராக்காகையாலே நானென்று ப்ரகாசிக்க வழியில்லாமல் இதுவென்றே ப்ரகாசிக்குமதாகவுள்ளது. ஆகவே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் இது வேறுபட்டிருக்கும்படி அறியலாயிற்று. (சுத்த ஸத்வம்) சரீராதிகளாய்ப் பரிணமிக்கையாலே ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப் பட்டிருக்கும். ஆத்மா ஏகரூபனாகையாலே அவனுக்கு ஒருவிதத்திலும் பரிணாமமில்லை; ஜ்ஞானத்துக்குப் பரிணாமமுண்டேயாகிலும் சரீராதிகளாய்ப் பரிணமிப்பதென்பது கிடையாது; ஆகவே சரீரங்களாய்ப் பரிணமிக்கையென்கிற ஹேதுவைக் கொண்டு ஆத்மாவைக் காட்டிலும் ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்குமென்னக் குறையில்லை. ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கைக்கு இன்னமும் இரண்டு ஹேதுக்களுண்டு. ஜ்ஞானமானது விஷய ஸந்நிதானமிருந்தாலொழிய ப்ரகாசியாது; சப்தாதிகளுக்கு ஆச்ரயமாகாமல் அவற்றை க்ரஹிக்குமதாக மட்டுமிருக்கும். சுத்த ஸத்வமோவென்னில், விஷயத்தை அபேக்ஷியாமலே ப்ரகாசிக்குமதாய் சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலானவற்றுக்கு ஆச்ரயமாயுமிருக்குமது. ஆக இந்த ஹேதுக்களாலே இங்ஙனல்லாத ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் பேதப்பட்டிருக்கு மென்னக் குறையில்லை.

85. கீழே 79 முதல் 84 வரையிலுமுள்ள சூர்ணிகைகளாலே சுத்த ஸத்வத்தினுடைய ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி மிச்ர ஸத்வத்தின் ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. மிச்ரஸத்வமென்கிற சொல்லுக்கு ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடே கூடின ஸத்வகுணத்தையுடைத்தானதென்று பொருள். இதுதான் ப்ரக்ருதியென்றும் அவித்யையென்றும் மாயை யென்றும் பெயர்களால் வழங்கப்படுமது. இது முக்குணங்களும் கலசப் பெற்றிருக்கையாலே ரஜோ குண தமோ குணங்களின் அம்சத்தாலே ஸம்ஸாரிகளின் ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்கு மறைவை யுண்டு பண்ணக்கூடியதாயிருக்கும். இன்னமும் இது விபரீத ஜ்ஞான ஜநகமுமாயிருக்கும். (அதாவது) ஆத்மாவல்லாத தேஹத்திலே ஆத்மாவென்கிற புத்தி; ஸ்வதந்திரமன்றிக்கே பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ர மென்கிற புத்தி; அந்யசேஷமன்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டதான அவ்வஸ்துவில் அந்யசேஷமென்கிற புத்தி; ஈச்வரனல்லாதவர்களிடத்திலே ஈச்வரத்வ புத்தி; புருஷார்த்தமல்லாத ஐச்வர்யகைவல்யாதிகளிலே புருஷார்த்தத்வபுத்தி; உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயமென்கிற புத்தி — ஆகவிப்படிப்பட்ட விபரீத வுணர்ச்சிகளை ஸம்ஸாரிகளுக்கு உண்டாக்குமதாயிருக்கும். ஒருகால் உத்பத்தியும் ஒருகால் விநாசமுமற்றிருக்கும். ஸர்வேச்வரன் உலகங்களைப் படைத்தல் முதலான செயல்களைச் செய்து விளையாடுவதுண்டே, அதற்கு உபகரணமாயுமிருக்கும். இன்னமும், ப்ரதேச பேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் ஸத்ருசமாயும் விஸத்ருசமாயுமிருக்கும் விகாரங்களை யுண்டாக்கக் கடவதுமாயிருக்கும். குண வைஷம்யமில்லாதவிடத்தையும் குண வைஷம்ய முள்ளவிடத்தையும் கருதி ப்ரதேச பேதமென்கிறது. கார்யத்திற்கு உந்முகமான ஸ்தூலாவஸ்தையிலே குணவைஷம்யமுள்ளது. அல்லாதவிடமெல்லாம் குண ஸாம்யமுள்ளது. அதில் குண வைஷம்யமில்லாதவிடம் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும்; குண வைஷம்யமுள்ள விடம் விஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும், ஸத்ருச விகாரமாவது நாமரூபவிபாக நிர்தேசத்திற்கு அநர்ஹமாயிருக்கிற ஸூக்ஷ்ம விகாரம். விஸத்ருச விகாரமாவது நாமரூபவிபாக நிர்தேசத்

86. ப்ரக்ருதியென்கிறது - விகாரங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே; அவித்யையென் கிறது-ஜ்ஞாநவிரோதியாகையாலே; மாயை யென்கிறது-விசித்ரஸ்ருஷ்டி யைப் பண்ணுகையாலே.

87. இதுதான் "பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதமிங் கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானுங்கார மனங்கள்" என்கிறபடியே, இருபத்து நாலு தத்வமாயிருக்கும்.

திற்கு யோக்யமாயிருக்கும் ஸ்தூல விகாரம். ஆக, குண வைஷம்யமில்லாத ப்ரதேசத்தில் ஸத்ருசவிகாரத்தை யுண்டாக்கக் கடவதாயும், குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்தில் விஸத்ருச விகாரத்தையுண்டாக்கக் கடவதாயுமிருக்குமென்றதாயிற்று. இனி காலபேதமாவது ஸ்ருஷ்டி காலம் ஸம்ஹாரகாலமென்கிற வாசி. ஸம்ஹார காலத்தில் இது அவிபக்த தமஸ்ஸாய்க் கிடக்கையாலே ஓரிடத்திலும் குணவைஷம்யத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே எல்லாவிடத் திலும் ஸத்ருச விகாரமாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே பகவானுடைய அதிஷ்டாந விசேஷத் தாலே விபக்தமாய் கார்யத்திற்கு உந்முகமாய் குண வைஷம்யம் பிறந்தவாறே விஸத்ருச விகாரத்தையுடைத்தாகா நிற்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட அசித் விசேஷம் மிச்ரஸத்வ மென்று கொள்ளக்கடவது.

86. கீழ்ச்சூர்ணையில் மிச்ரஸத்வத்திற்கு ப்ரக்ருதி, அவித்யை, மாயை—என்கிற பெயர்களிருப்பதாகச் சொல்லிற்று. அப்பெயர்களின் பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றதிங்கு. இதனுடைய ஸ்வபாவங்களைப் பற்ற வந்த பெயர்கள் இவை; மஹான் முதலான விகாரங்களைத் தன் பக்கல் நின்றும் பிறப்பிக்கையாலே ப்ரக்ருதி யென்கிறது. ப்ரக்ருதி சப்தம் காரணத்தைச் சொல்லுமது. இதுதான் உபாதாந காரணத்தையே சொல்லுமதாயிருக்கும். பரப்ரஹ்மமே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமென்பதைச் சொல்லா நின்ற ஸூத்ரகாரர் *प्रकृतिश्च प्रतिज्ञादृष्टान्तानुपरोधात्* என்கிற ஸூத்ரத்தில் உபாதாந காரணவாசகமாக ப்ரக்ருதி சப்தத்தை ப்ரயோகித்திருப்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இனி, அவித்யை யென்கிற பெயர் வந்த தற்குக் காரணமென்னென்னில், ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது பற்றி அவித்யை யென்கிறது. அவித்யை யென்கிற சொல்லானது — ஜ்ஞானமில்லாமை, ஜ்ஞானத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஜ்ஞானத்திற்கு விரோதியாயிருப்பது—என்கிற பொருள்களைத்தரும்; விஷயத்திற்குத் தக்கபடிதானே ப்ரயோகமிருக்கும். ஆகவே இங்கு ஜ்ஞானவிரோதி யென்கிற பொருளில் அவித்யை யென்றது-என்று கொள்ளக்கடவது. இது ஜ்ஞானவிரோதி யென்பது கீழ்ச் சூர்ணையில் 'ஜ்ஞாநாநந்தங்களுக்குத் திரோதாயகமாய்" என்பதனாலும் தெரிவிக்கப் பட்டது. இனி மாயை யென்கிறது எத்தாலே யென்னில்; அரக்கரசுரர் முதலானார் செய்யும் செயல்களை 'ஆச்சர்யகரம்' என்பது பற்றி மாயா சப்தத்தாலே சொல்லுவதுண்டன்றோ; அதுபோலவே இதனையும் மாயை யென்கிறது-விசித்திர ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகையாலே. அதாவது ஒன்று போலே ஒன்று இருக்கையன்றிக்கே வியக்கத் தக்க காரியங்களைப் பிறப்பிக்கை. ... ... (86)

87. இப்படிப்பட்ட அசித்தானது கார்ய ரூபத்தாலும் காரண ரூபத்தாலும் அநேக தத்வமாயிருக்கும்; *பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைம்பூதம், இங்கிவ் வுயிரேய் பிரகிருதி மானுங்காரமனங்களே* என்று திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடி இருபத்து நான்கு தத்வமாயிருக்கும். உதாஹரித்த பாசுரத்தில், ஐம்புலன்களாவன-சப்தாதிவிஷயங்கள் ஐந்து; பொறியைந்தாவன—ச்ரோத்ரம் முதலிய ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து; கருமேந்திரியங்களாவன—வாக்கு முதலானவை ஐந்து, ஐம்பூதங்களாவன—ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்கள், பிரகிருதி யென்றது-ப்ரக்ருதி. மானுங்காரமனங்களாவன—மஹான்

88. இதில் ப்ரதம தத்வம் ப்ரக்ருதி.

89. இது அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும், விபக்ததமஸ்ஸென்றும், அக்ஷர மென்றும் சில அவஸ்தைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

90. இதில் நின்றும், குணவைஷம்யத்தாலே மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கும்.

91. குணங்களாகிறன—ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்.

92. இவை ப்ரக்ருதிக்கு ஸ்வரூபாநுபந்திகளான ஸ்வபாவங்களாய் ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் அநுத்பூதங்களாய், விகாரதசையில் உத்பூதங்களாயிருக்கும்.

93. ஸத்வம்—ஜ்ஞாநஸுகங்களையும், உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

அஹங்காரம், மனஸ்—ஆகியவை.

88. கீழேயெடுத்துக்காட்டிய திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தில் மொத்தமாகத் தத்துவங்களைச் சொல்லிற்றே யொழிய அவற்றின் அடைவு சொல்லிற்றில்லை யாதலால் அவற்றில் முதல் தத்துவம் இன்னதென்று தெரிவிக்கலாகிறது. ப்ரக்ருதி யென்றும் ப்ரதாந மென்றும் அவ்யக்த மென்றும் முதல் தத்துவத்திற்குப் பெயர். ப்ரக்ருதி யென்று சொல்லுகைக்கு ஹேது முன்னே (86ல்) சொல்லிற்று. ப்ரதாந மென்கிறது எம்பெருமானுடைய லீலைக்கு ப்ரதானமான உபகரணமாயிருக்கையாலே. அவ்யக்த மென்கிறது குணங்களின் பாகுபாடு வ்யக்தமாகத் தெரியாமைபற்றி.

89. முதல் தத்வமான ப்ரக்ருதிக்குண்டான அவஸ்தா விசேஷங்கள் பேசப்படுகின்றன. இந்த ப்ரக்ருதியானது அவிபக்த தமஸ்ஸென்றும் விபக்த தமஸ்ஸென்றும் அக்ஷர மென்றும் சில அவஸ்தைகளைக் கொண்டிருக்கும். ஸம்ஹார ஸமயத்தில் நாமரூப விபாகத்துக்கு அர்ஹமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவிபக்த தமஸ்ஸென்பது அப்போது, ஸ்ருஷ்டி ஸமயம் வந்தவாறே நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தாம்படி விபக்தமாய் கார்யோந்முகமாகையாலே விபக்ததமஸ்ஸென்பது அப்போது. பிறகு பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே தமோவஸ்தை குலைந்து புருஷ ஸமஷ்டி கர்ப்பத்வம் தோன்றும்படியான அவஸ்தையை யடைந்து நிற்கையாலே அது அக்ஷராவஸ்தையெனப்படும்.

90, 91. இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹான் முதலான விகாரங்கள் தோன்றுவதற்கு மூலம் சொல்லப்படுகிறது. இதில் நின்று மென்றது—இந்த ப்ரக்ருதியில் நின்று மென்றபடி. குண வைஷம்யத்தாலே யென்றது ஸத்வரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களின் பரஸ்பர உத்ரேகத்தாலே யென்றபடி. அதனால் மஹதாதி விகாரங்கள் பிறக்கு மென்றதாயிற்று.

92. இந்த ஸத்துவரஜஸ் தமோ குணங்கள் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்; இவை ப்ரக்ருதிக்கு வந்தேறியான் குணங்களன்றிக்கே இயற்கையாமவையாய், ப்ரக்ருத்யவஸ்தையில் ஸாம்யாபந்நங்களாயிருக்கையாலே இவற்றின் ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றுமலும், விக்ருத்யவஸ்தையில் வைஷம்யாபத்தியாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூப விபாகம் தோற்றியுமிருக்கும்.

93, 94, 95 விகார தசையில் கார்யத்தைக்கொண்டே இவற்றை நிரூபிக்க வேண்டுகையாலே கார்யங்களைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்கள் காட்டப்படுகின்றன. ஸத்வ குணம் நிர்மலமாகையாலே ஞானத்தையும் சுகத்தையும் மறைத்திடா

94. ரஜஸ்ஸு—ராக த்ருஷ்ணு ஸங்கங்களையும் கர்மஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.
95. தமஸ்ஸு—விபரீதஜ்ஞானத்தையும், அநவதாநத்தையும் ஆலஸ்யத்தையும் நித்ரையையும் பிறப்பிக்கும்.

96. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களுமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது, விகாரங்கள் விஷமங்களுமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

97. விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்.

98. இது, ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று த்ரிவிதமாய் அத்யவஸாய ஜநகமாயிருக்கும்.

99. இதில்நின்றும், வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதியென்று த்ரிவிதமான அஹங்காரம் பிறக்கும்.

100. அஹங்கார மபிமாந ஹேதுவாயிருக்கும்.

ஷூரம் அவற்றை யுண்டாக்குமதாயுமிருந்து, அவற்றின் பேற்றுக்கு முயலும்படி அவை யிரண்டிலும் ஸங்கத்தையுமுண்டாக்கும். ரஜோகுணமானது ஸ்த்ரீ புருஷர்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஸ்ப்ருஹையையும், ரூப்தாதி, ஸர்வ விஷய ஸ்ப்ருஹையையும் க்ரியைகளில் ஸ்ப்ருஹையையும் பிறப்பிக்கும். தமஸ்ஸானது — உள்ளதை உள்ளபடியறியாமையாகிற விபரீத ஜ்ஞானத்தையும், செய்யும் செய்கைகளில் குறிக்கோளில்லாமையாகிற அநவதாநத்தையும், ஒரு காரியத்திலும் ஆரம்பமில்லாமலிருக்கையாகிற ஆலஸ்யத்தையும், ஸர்வேந்த்ரிய ப்ரவ்ருத்த்யுபரதியாகிற நித்திரையையும் பிறப்பிக்கும்.

96. இந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களினுடைய ஸமதசையிலும் விஷமதசையிலும் ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களிருக்கும்படி இனிச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த குணங்களானவை உத்ரிக்தமாகாமல் ஸமநிலையிலிருந்தபோது ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாமரூபவிசேஷங்களின்மையாலே தன்னில் ஸமங்களாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரிக்தங்களாகி விஷமங்களானபோது ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களும் நாமரூபவிசேஷங்களோடே கூடி, தன்னில் விஷமங்களுமாய் ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

97. இந்த குண வைஷம்யத்தாலே விஷம விகாரங்கள் ஏற்படும்போது முதல் விகாரம் ஏதெனில்; அது மஹத்தத்துவமாகும்.

98. மஹாந் என்கிற இத்தத்வமானது "ஸாத்விகோ ராஜஸஸ் சைவ தாமஸஸ் ச த்ரிதா மஹாந்" என்கிறபடியே ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ பேதத்தாலே மூவகைப்பட்டதாய் புத்தி ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே அத்யவஸாயத்தை யுண்டுபண்ணுமதாயிருக்கும்.

99 [இனி மற்றுமுண்டான விகாரங்களும் அடைவே சொல்லப்படுகின்றன.] இந்த மஹானில் நின்றும் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ரூபபேதத்தாலே வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி யென்றும் மூவகைப்பட்ட அஹங்காரமும் பிறக்கும். இத்தால் குணத்ரயாத்மகமான மூலப்ரக்ருதியில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே மஹானும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்குமென்றும், அப்படியே குணத்ரயாத்மகமான மஹானில் நின்றும் பிறந்ததாகையாலே அஹங்காரமும் குணத்ரயாத்மகமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

100. அஹங்காரத்தினுடைய க்ருத்யமேதென்னில்; இது தேஹாத்மாபிமாநம் முதலியவற்றைப் பிறப்பிக்கும்.

101. இதில் வைகாரிகத்தில் நின்றும் ச்ரோத்ரத்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வாக்ராணங்களென்கிற ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், வாக்பாணிபாதபாயூபஸ்தங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், மநஸ்ஸுமாகிற பதினோரிந்த்ரியங்களும் பிறக்கும்.

102. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும், இதில்நின்றும் ஆகாசமும் ஸ்பர்சதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இதில்நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இதில்நின்றும் தேஜஸ்ஸும் ரஸதந்மாத்ரையும்பிறக்கும். இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்ரையும்பிறக்கும். இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்.

103. ஸ்பர்சதந்மாத்ரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்ரைகளும் ஆகாசம் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய், வாயு தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கு மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

104. தந்மாத்ரங்களாவன—பூதங்களினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைகள்.

---

101. வைகாரிக—தைஜஸ—பூதாதிபேதத்தாலே மூவகைப்பட்டதாகவன்றோ அஹங்காரம் சொல்லப்பட்டது; இப்படி மூவகைப்பட்ட அஹங்காரத்தில் வைகாரிகமாவது—ஸாத்விகாஹங்காரமாகையாலே இதில் நின்றும் ஸத்வகார்யமான இந்த்ரியங்கள் பதினொன்றும் பிறக்கும் கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் ஜ்ஞானேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும் மனஸ்ஸுமாகிறவை அவையாம்.

102. இனி பூதாதியென்னப்படுகிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஐந்து தந்மாத்ரைகளும் அவற்றின் விசேஷமான ஐந்து பூதங்களும் பிறக்குமடைவு சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஆகாசத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையான ஶப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும்; இந்த ஶப்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாயும் ஶப்தகுணம் வ்யக்தமாயிருக்கப் பெற்றதாயுமுள்ள ஆகாசமும் வாயுவினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையான ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரையும் பிறக்கும் இந்த ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ஸ்பர்ஶகுணகமான வாயுவும் தேஜஸ்ஸினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையான ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரூபகுணகமான தேஜஸ்ஸும் அப்பினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையான ரஸதந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த ரஸதந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் ரஸகுணகமான அப்பும் ப்ருதிவியினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையான கந்ததந்மாத்ரையும் பிறக்கும். இந்த கந்த தந்மாத்ரையில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய் கந்தத்தை குணமாகவுடைத்தான ப்ருதிவி பிறக்கும்.

103. தந்மாத்ரத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரம் பிறக்கிறபடி கீழே சொல்லிற்று. பூதத்தில் நின்றும் தந்மாத்ரோத்பத்திக்ரமமும் சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே அதுவும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்படுகிறது. பூதாதியில் நின்றும் சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும். ஶப்ததந்மாத்ரையில் நின்றும் ஆகாஶம் பிறக்கும். ஆகாஶத்தில் நின்றும் ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரை பிறக்கும். ஸ்பர்சதந்மாத்ரையில் நின்றும் வாயு பிறக்கும். வாயுவில் நின்றும் ரூபதந்மாத்ரை பிறக்கும். ரூபதந்மாத்ரையில் நின்றும் தேஜஸ்ஸு பிறக்கும். தேஜஸ்ஸில் நின்றும் ரஸதந்மாத்ரை பிறக்கும். ரஸதந்மாத்ரையில் நின்றும் அப்பு பிறக்கும். அப்பில் நின்றும் கந்ததந்மாத்ரை பிறக்கும். கந்த தந்மாத்ரையில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும் என்றபடி.

104. பூததந்மாத்ரோத்பத்திக்ரமம் கீழே சொல்லிற்று. அதில் தந்மாத்ரங்கள் தான் ஏவையென்னச் சொல்லுகிறது. ஶாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ ரூபமான விசேஷங்களை

105. மற்றையிரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகாரியங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸாஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்கும்.

106. ஸாத்விகாஹங்காரம் சப்ததந்மாத்ராதிபஞ்சகத்தையுமடைவே ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; தத்ஸஹக்ருதமாய்க்கொண்டு வாகாதிகர்மேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்; இவற்றையொழியத்தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவர்கள்.

யுடைத்தல்லாத ஶப்தாதிமாத்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாஶாதி பூதஸூக்ஷ்மங்களுக்கு தந்மாத்ரமென்று பெயர். தந்மாத்ரை யெனினுமொக்கும். ஶாந்தத்வமாவது. அநுகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை. கோரத்வமாவது பிரதிகூலமாகக் கொள்ளப்படுகை, மூடத்வமாவது இவையிரண்டுமன்றிக்கே உதாஸீனமாகக்கொள்ளப்படுகை. இதில் பூமியும் அப்பும் இயற்கையாகவே ஶாந்தங்களாயிருக்கும். தேஜஸ்ஸும் வாயுவும் கோரங்களாயிருக்கும். ஆகாஶம் மூடமாயிருக்கும். இவை ஒன்றோடொன்று கூட்டினால் ஶாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வங்களையுடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்ரங்களுக்கு இந்த ஶாந்தத்வாதி விஶேஷமில்லாமையாலே அவை அவிஶேஷங்களென்று சொல்லப்படுகிறன. ஆகவே தந்மாத்ரங்களென்றும் அவிஶேஷங்களென்றும் பர்யாயம்.

105. இனி ராஜஸாஹங்காரத்தினுடைய் கார்யம் சொல்லுகிறது. ஸாத்விகாஹங்காரம் தாமஸாஹங்காரம் என்கிற விரண்டும் தன் தன் காரியங்களையுண்டாக்கும்போது பீஜத்தினுடைய அங்குரத்திற்குத் தண்ணீர் போலவும், அக்நி ஜ்வலிப்பதற்குக் காற்றுப் போலவும் ராஜஸாஹங்காரம் துணைசெய்து நிற்கும்.

106. கீழ் ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கும் தாமஸாஹங்காரத்திற்கும் ஸாதாரணமான ஸஹகாரி சொல்லப்பட்டது. இனி ஸாத்விகாஹங்காரத்திற்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸஹகாரி விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. ஸாத்விகாஹங்காரம் இந்திரியங்களையுண்டாக்குமளவில் இவற்றினுடைய விஷயங்கள் வ்யவஸ்திதங்களாயிருப்பதற்காக ஶப்த தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு ச்ரோத்ரத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு த்வகிந்திரியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ரூபதந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக்கொண்டு சக்ஷுஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்கும். ரஸதந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ஜிஹ்வையை ஸ்ருஷ்டிக்கும். கந்ததந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு க்ராணேந்த்ரியத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி ஶப்ததந்மாத்ரம் முதலான ஐந்தையும் அடைவே துணையாகக் கொண்டு ச்ரோத்ரம் முதலிய ஐந்து ஜ்ஞாநேந்திரியங்களையும் படைத்த பிறகு, இந்த ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் ஶேஷமாய்க்கொண்டு ஶப்தர்திகளான ஐந்தையும் அநுபந்தித்திருக்கின்ற கருமேந்திரியங்களைந்தையும் படைக்குமளவில் ச்ரோத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு வாக்கையும், த்வக்கைத் துணையாகக் கொண்டு பாணியையும், சக்ஷுஸ்ஸைத் துணையாகக்கொண்டு பாதத்தையும் ஜிஹ்வையைத் துணையாகக் கொண்டு உபஸ்த்தத்தையும் க்ராணத்தைத் துணையாகக்கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞாநேந்திரியங்களுக்கும் கருமேந்திரியங்களுக்கும் துணையான மனஸ்ஸைத் துணையொன்றுமின்றிக்கே தானே ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தத்வதர்ஶிகள் சொல்லுவர்கள். ஆக, ஸாத்விகாஹங்காரத்தின் கார்யமும் அதன் ஸஹகாரி விசேஷங்களும் சொல்லப்பட்டன.

107. சிலர், இந்த்ரியங்களிலே சிலவற்றை பூதகார்ய மென்றுர்கள்.

108. அது சாஸ்த்ர விருத்தம்.

109. பூதங்கள் ஆப்யாயகங்களித்தனை.

110. இவை கூடிஞலல்லது கார்யகரமல்லாமையாலே, மண்ணையும் மணலையும் நீரையும் சேர்த்து ஒரு த்ரவ்யமாக்கிச் சுவரிடுவாரைப்போலே, ஈச்வரனிவற்றை யெல்லாம் தன்னிலே சேர்த்து ஓரண்டமாக்கி, அதுக்குள்ளே சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.

111. அண்டத்தையும் அண்டகாரணங்களையும் தானே யுண்டாக்கும்; அண்டத்துக்குட்பட்ட வஸ்துக்களை சேதநர்க்கந்தர்யாமியாய் நின்றுண்டாக்கும்.

112 அண்டங்கள் தானநேகங்களாய், பதிஞலுலோகங்களோடேகூடி, ஒன்றுக்

107–109. கீழ்ச் சொன்ன இந்த்ரியோத்பத்திக்ரமத்துக்கு விரோதியானபக்ஷம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. க்ராணம் முதலான இந்திரியங்களை ப்ருதிவி முதலான பூதங்களின் காரியமாகவே கொள்ளுகிறுர்கள் நையாயிகர் முதலானுர். அவர்கள்தாம் ஆநுமாநிகராகையாலே அநுமாநத்தாலேயாயிற்று அர்த்தத்தை ஸாதிப்பது. அப்படி இந்திரியங்களை பூதகார்யமாகச் சொல்லுவதானது இவற்றை அஹங்கார கார்யமாகச் சொல்லுகிற இதிஹாஸ புராணுதிகளோடு விரோதிக்கும். இதிஹாஸாதிகளிலுங்கூட இந்திரியங்களுக்கு பூதகார்யத்வம் (மோக்ஷ தர்மத்திலே) சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே பூதங்கள் இவற்றுக்குக் காரணமாக வேணுமே யென்னில், அவற்றில் இந்திரியங்களுக்குச் சொன்ன பௌதிகத்வம் பூதங்களிஞலுண்டான ஆப்யாயநமாத்ரத்தையிட்டு என்று கொள்க. (ஆப்யாயநமாவது போஷணம்.) ஆக இந்திரியங்களுக்கு பூதங்கள் காரணங்களன்று என்றதாயிற்று.

110. ஆக விப்படி மஹான் முதலான பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்தி க்ரமம் சொல்லிற்றுயிற்று. இவற்றைக்கொண்டு ஈச்வரன் அண்ட ஸ்ருஷ்டி முதலியன செய்யும்படி சொல்லுகிறதுமேல். பலவகைப்பட்ட சக்தியோடேகூடி தனித்தனியேயிராநின்ற இந்த மஹதாதிபதார்த்தங்கள் ஒன்றேடொன்று கூடிஞலல்லது அண்டரூபமான காரியத்தை யுண்டாக்கமாட்டாமையாலே, தனிப்பட்ட சக்தியோடு தனித்தனியே யிருக்கின்ற மண் மணல் நீர்களை யொன்றுசேர்த்து ஒருபொருளாக்கிச் சுவராகிற கார்யத்தைச் செய்வாரைப்போலே, ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான ஈச்வரன் இவற்றையெல்லாம் ஒன்றேடொன்று திரட்டி இவற்றுலே அண்ட ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி அதுக்குள்ளே நான்முகனைப் படைப்பன். இனி மேலுள்ள ஸ்ருஷ்டியெல்லாம் ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டி யென்று கொள்க.

111. ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியிலும் ஸர்வேச்வரன் செய்யும் க்ரமம் சொல்லுகிறது இனி. [பஞ்சீகரணத்திற்கு முற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியென்றும், அதற்குப் பிற்பட்ட ஸ்ருஷ்டி வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி யென்றும் கொள்க.] ஸமுதாய கார்யமான அண்டத்தையும் அதன் காரணமான மஹதாதி பதார்த்தங்களையும் ஸத்யஸங்கல்பனை ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய ஸாக்ஷாத்ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்குவன். நான்முகன் முதலான சேதநருடைய ஹ்ருதயங்களிலேயிருந்து ஸங்கல்பஜ்ஞாநாதிகளை ஜனிப்பித்துக்கொண்டு அண்டத்துக்குட்பட்ட ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குவன்.

112. ஸர்வேச்வரன் அண்டஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுமிவ்வளவே கீழ்ச் சொல்லிற்று இப்போது அவ்வண்டங்களின் பன்மையும் அவற்றினுடைய கட்டளையிருக்கும்படியும் அனை

கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாகந்துக ஸ்தாநீயங்களாய், ஜலபுத்புதம் போலே ஏககாலத்திலே, ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்.

113. பூதங்களில் ஆகாசம் அவகாசஹேது; வாயு வஹநாதிஹேது; தேஜஸ்ஸு பசநாதி ஹேது; ஜலம் ஸேசநபிண்டீகரணாதிஹேது; ப்ருதிவி தாரணாதி ஹேது வென்பர்கள்.

114. ச்ரோத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் அடைவே சப்தாதிகளைந்தையும் க்ரஹிக்கை தொழில்; வாகாதி கர்மேந்த்ரியங்களைந்துக்கும் விஸர்க்கசில்பகத்யுக்திகள் தொழில்; மநஸ்ஸு இவை யித்தனைக்கும்பொது.

தான் ஸர்வேச்வரனுடைய இன்ன விநியோகத்துக்குறுப்பென்னுமிடமும் அவற்றினுடைய பரிணாமப்ரகாரமும் சொல்லுகிறது. "அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச। ஈத்ருஸாநாம் ததா தத்ர கோடிகோடிஸதாநி ச॥" என்கிறபடியே அண்டங்கள்தான் கணக்கில்லாதவையாயிருக்கும். [பதினுன்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும்.] தைத்யதாநவபந்நக ஸுபர்ணாதிகள் வர்த்திக்கும தேஸமான அதல விதல நிதல தலாதல மஹாதல ஸுதல பாதாலங்களாகிற கீழுலகங்களேழும் மநுஷ்யாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான பூலோகமும், கந்தர்வாதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான புவர்லோகமும், அதிகாரத்திலிருக்கும் க்ரஹ நக்ஷத்ர இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸ்வர்லோகமும், அதிகாரம் கழிந்து அதிகாராபேக்ஷையோடு கூடியிருக்கிற இந்த்ராதிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான மஹர்லோகமும், ப்ரஹ்ம புத்ரர்களான ஸநகாதி பரம யோகிகள் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஜநர்லோகமும், வைராஜரென்னும் ப்ரஜாபதிகள் வர்த்திக்கும் தேசமான தபோலோகமும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணுஸிவர்களும் அவர்களை யுபாஸித்து அவர்களை பிராபித்தவர்களும் வர்த்திக்கும் தேஸமான ஸத்யலோகமுமாகிற பதினுன்கு லோகங்களோடே கூடியிருக்கும். [ஒன்றுக்கொன்று பதிற்று மடங்கான ஏழாவரணங்களாலும் சூழப்பட்டு] ஜலம் அக்நி வாயு ஆகாசம் பூதாதி மஹான் அவ்யக்தம் என்கிற ஏழாவரணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று பதின்மடங்கு பெருத்து ஆவரித்திருக்கும். [ஈச்வரனுக்குக்ரீடாகந்துக ஸ்தாநீயங்களாய் "[illegible]" என்றும் "[illegible]" என்றும் சொல்லுகிறபடியே க்ரீடாரஸமநுபவிக்கவிரும்பிய ஈச்வரனுக்கு லீலோபகரணங்களாயிருக்கும். [ஜலபுத்புதம் போலே ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டங்களாயிருக்கும்] ஓரொரு படையாக இட்டு விட்டையுயர்த்திக் கட்டுமா போலே க்ரமேண பரிணமிக்கையன்றியே நீர்க்குமிழி போலே ஒருகாலே உத்பந்நங்களாம்.

113. பஞ்சபூதங்களுக்கும் தனித்தனியே விநியோகம் காட்டப்படுகிறது. ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் இருக்கை போகை வருகை முதலானவற்றுக்கு இடமளித்துக் கொண்டிருப்பது ஆகாசத்துக்கு விநியோகம். வாயு வஹிக்கை முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். தேஜஸ்ஸு பாகம் பண்ணுகை முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். ஜலம் நனைத்தல் முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். ப்ருதிவி தரிப்பது முதலானவற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்கும், இப்படி தத்துவ வித்துக்கள் சொல்லுவர்கள்.

114. பதினோரிந்த்ரியங்களினுடையவும் வ்ருத்தி பேதம் சொல்லுகிறது இனி; ச்ரோத்ரம் சப்தத்தை க்ரஹிக்குமது; த்வக்கு ஸ்பர்ஸத்தை க்ரஹிக்குமது; சக்ஷுஸ்ஸு ரூபத்தை க்ரஹிக்குமது, ஜிஹ்வை ரஸத்தை க்ரஹிக்குமது. க்ராணம் கந்தத்தை

115. ஆகாசாதி பூதங்களுக்கு அடைவே சப்தாதிகள் குணங்களாயிருக்கும்.

116. குண விநிமயம் பஞ்சீகரணத்தாலே.

117. ஆகாசம்–கறுத்துத் தோற்றுகிறதுமத்தாலே.

118. முன்புத்தை தந்மாத்ரைகளோடே கூடிக்கொண்டு உத்தரோத்தர தந்மாத்ரைகள் ஸ்வவிசேஷங்களைப் பிறப்பிக்கையாலே, குணாதிக்யமுண்டாயிற்றென்றும் சொல்லுவர்கள்.

க்ரஹிக்குமது வாக்குக்கு உக்தியும், பாணிக்கு ஶில்பமும், பாதத்துக்கு கதியும், உபஸ்த பாயுக்களுக்கு ஆனந்த மலவிஸர்ஜனமும் தொழில். ஜ்ஞாநேந்திரியங்கள் தம் தமக்குரிய விஷயங்களை க்ரஹிக்கும் போதும், கருமேந்திரியங்கள் தம் தம் தொழில்களை நடத்தும் போதும் மனத்தின் உதவி இன்றியமையாததாதலால் மனஸ்ஸு இவையித்தனைக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும்.

115. ஜ்ஞானேந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களாகச் சொல்லப்பட்ட ஶப்தம் முதலியன ஐந்தும் ஆகாஶாதி பஞ்சபூதங்களுக்கும் வ்யவஸ்தித குணங்களாயிருக்கும். ஆகாஶ குணம் ஶப்தம்; வாயுகுணம் ஸ்பர்ஶம்: அக்நிகுணம் ரூபம்; ஜலகுணம் ரஸம்; ப்ருதிவிகுணம் கந்தம் என்றிப்படி ப்ரதிநியதமாயிருக்கு மென்கை.

116. ஒரு பூதத்தில் மற்ற பூதங்களின் குணங்களும் காணலாம்படி பூதங்களில் குணக்கலப்பு ஏற்பட்டிருப்பது பஞ்சீகரணத்தாலே. குணங்களாகையாலே ஆச்ரயத்திற்காட்டில் வேறிடத்திருப்பு இவற்றுக்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகையால் த்ரவ்யத்தினுடைய கலப்பே குணக்கலப்புக்கு ஹேதுவென்க. பஞ்சீகரணமாவது—ஆகாஶம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் தனித்தனியே [ஒவ்வொன்றையும்] இரண்டு கூறுக்கி, அவற்றிலே ஒரு கூறு தன்னை நாலு கூறுக்கி அந்த கூறுகளை இதர பூதங்களிலே கூட்டி ஸர்வ பூதங்களிலும் ஸர்வமுமுண்டாம்படி பண்ணுகை. இப்படியாளுல் ஆகாஶாதி பூத பேத வ்யவஹாரம் எங்ஙனே பொருந்து மென்னில்; அவிபக்தமானவை ப்ரதானங்களாய் நிற்கையாலே பொருந்தும்.

117. அதிஸூக்ஷ்மமாகையாலே கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடியிருக்கு மாகாசமானது கட்புலனுக்கு இலக்காகையும், "யசு க்ருஷ்ணம் தசு வ்ருதிவீ" என்று பூமிக்கு உள்ள தொன்றாகச் சொல்லப்படுகிற கறுப்புநிறத்தையுடையதாய்க் காணப்படுவதும் பஞ்சீகரணத்தாலே. ஆக, பஞ்சீகரணத்தாலே ஸகல பூதங்களும் ஒன்றேடொன்று சேருகையாலே சப்தாதி குணங்களைந்தும் பஞ்சபூதங்களிலுமுண்டாயிருக்குமென்று குணக் கலப்பின் காரணம் சொல்லிற்றாயிற்று.

118. இனி ஆகாஶாதிகளில் பூர்வபூர்வ தத்வத்திற்காட்டிலும் உத்தரோத்தர தத்வத்துக்கு குணாதிக்யமுண்டாகைக்கு அடி சொல்லுகிறது. ஸ்பர்ஶ தந்மாத்ரமானது ஶப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு ஸ்வவிஶேஷமான வாயுவைப் பிறப்பிக்கையாலே வாயுவுக்கு ஸ்பர்ஶ ஶப்தங்களிரண்டும் குணமாயிற்று. இப்படி ஶப்ததந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்ட ஸ்பர்ஶதந்மாத்ரத்தாலே ஆவரிக்கப்பட்டு அவையிரண்டோடுங்கூடி நின்று ரூபதந்மாத்ரமானது ஸ்வவிசேஷமான தேஜஸ்ஸைப் பிறப்பிக்கையாலே அந்த தத்துவத்துக்கு ஶப்த ஸ்பர்ஶ ரூபங்களாகிற மூன்று குணங்களுமுண்டாயின. இப்படியே கண்டுகொள்ளுமளவில் உத்தரோத்தர பூதங்களில் குணாதிக்யம் தம் தம் தந்மாத்ரங்களுக்குண்டான ஆவரண ப்ரயுக்தமென்பது தெளியலாகும்.

119. ஸத்வ சூந்யமாவது—காலம்.

120. இது ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய், கலா காஷ்டாதிரூபேண பரிணமிக்கக்கடவதாய், நித்யமாய், ஈச்வரனுக்கு க்ரீடா பரிகரமாய், சரீரபூதமாயிருக்கும்.

---

119. உபக்ரமத்தில் "இது சுத்த ஸத்வமென்றும் மிச்ரஸத்வமென்றும் ஸத்வசூந்யமென்றும் த்ரிவிதம்" (78) என்றருளிச் செய்து, (79) "இதில் சுத்த ஸத்வமாவது" என்று தொடங்கி சுத்தஸத்வத்தை விவரித்து, மேலே (85) "மிச்ரஸத்வமாவது" என்று தொடங்கி அதை விவரித்தாயிற்று; இப்போது ஸத்வசூந்யம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸத்வசூந்யமென்றது ஸத்வகுணமில்லாதது என்றபடி. இதனால் ரஜோகுணதமோகுணமுள்ளது என்றபடியன்று. ஸத்வகுணம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய் ஸத்வசூந்யமென்றது ஸத்வம் முதலிய மூன்று குணமுமில்லாதது என்றபடி. இத்தால் கேவலஸத்வமாயிருக்கிற ஓர் அசித்தைக்காட்டிலும், குணத்ரயாச்ரயமாயிருக்கிற மற்றோர் அசித்தைக்காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்த ஸ்வரூபமாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று. இதுதான் காலமென்பது.

120. இதினுடைய ப்ரகாரமேதென்னில்; [ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்] அவ்யக்தமாகிற ப்ரக்ருதியென்ன, வ்யக்தமாகிற ப்ராக்ருதமென்ன இவற்றினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்கை கால தத்வத்தினுடைய ஒரு ப்ரகாரம். அவற்றுக்கு இது ஹேதுவாயிருக்கையாவதென்னென்னில்; அவற்றைத் தன்னுடைய ஸங்கல்பாதிகளாலே பரிணமிப்பிக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் காலத்தினுடைய அவஸ்தாவிசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து அந்தந்த காலங்கள் வந்தபோது இவற்றை நிர்வஹிக்கையாலே இதையிட்டு அவற்றின் பரிணாமங்களுக்கு இது ஹேதுவென்கிறது. ஜகத் ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோது அக்காலம் வருமளவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன்றோ ஸ்ருஷ்டித்தது. ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னது ஸ்திதிலயங்களுக்கு மொக்கும். இப்படி காலப்ரதாநமாக ஸர்வேச்வரன் நிர்வஹித்தருளுகையாலே இவ்விபூதியில் எல்லாப் பொருள்களும் காலக்ருதபரிணாமமுடையவனவாயிருக்கும். [கலாகாஷ்டாதி ரூபேணபரிணமிக்கக் கடவதாய்] நிமேஷம்பதினைந்து கொண்டது காஷ்டை; காஷ்டை முப்பது கொண்டது கலை; கலை முப்பது கொண்டது முஹூர்த்தம்; முஹூர்த்தம் முப்பது கொண்டது திவஸம்; திவஸம் முப்பது கொண்டது மாஸம். மாஸமிரண்டு கொண்டது ருது; ருது மூன்று கொண்டது அயனம்; அயனமிரண்டு கொண்டது ஸம்வத்ஸரம்..............." இத்யாதியாக ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலே காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம் ஸ்ரீ பராசரபகவானாலே பேசப்பட்டுள்ளது. இதுவாயிற்று காலத்தினுடைய பரிணாம விசேஷம். [நித்யமாய்] ஆதியும் அந்தமுமில்லாததாயிருக்கை. [ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாய்] ப்ரக்ருதி புருஷகாலங்கள் மூன்றும் ஈச்வரனுக்கு லீலோபகரணமாயிருக்கும். அதில் ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்கு விஷய பூதமாய்க்கொண்டு லீலோபகரணம், காலமோவென்னில் ஸஹகாரியாயிருந்துகொண்டு லீலோபகரணமாகிறது. ஸத்யஸங்கல்பனான ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நிர்வஹிக்குமிடத்தில் தான் அடியிற் பண்ணிவைத்த காலநியமம் தப்பாதபடி அவ்வவகாலம் வருகையைப் பார்த்திருந்தே நிர்வஹிக்கையாலே இது ஸ்ருஷ்டி விஷயமாயிருக்கும். இப்படிகளாலே ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாபரிகரமாயிருக்குமாயிற்று. இத்தை க்ரீடாபரிகரமென்றே சொல்லுகையாலே—காலக்ருத பரிணாமமேயாய்ச் செல்லுகிற லீலாவிபூதியிலே இதுக்கு விநியோகமென்றும், அகாலகால்யமான நித்யவிபூதியில் இது கொண்டு அபேக்ஷையில்லையென்றும் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. [சரீரபூதமாயிருக்கும்] ஈச்வரனுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாயிருக்குமென்றபடி. கீழே ஈச்வரனுக்கு க்ரீடாஸஹகாரியாயிருக்கு மென்கையாலே 'ஸஹகாரிகாரணமுமீச்வரனே' என்கிற ஸித்தாந்தத்திற்கு விரோதமாமோவென்கிற சங்கைக்கு இடமில்லாதபடி இது சொல்லிற்று.

121. மற்றையிரண்டசித்தும், ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போக ஸ்தாநங்களாயிருக்கும்.

122. போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷுராதி கரணங்கள்; போகஸ்த்தாநங்களாகிறன சதுர்தசபுவநமும்; ஸமஸ்த தேஹமும்.

---

121. உபக்ரமத்தில் உத்தேசித்தபடி மூன்றுவிதமான அசித்தையும் பற்றிச் சொல்லி வருமிடத்தில் அவனுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தையிட்டு சுத்த ஸத்வத்தை முந்துறவருளிச் செய்தார்; அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதாநோபகரணமாகக் கொண்டு ப்ரதாந சப்தவாச்யமான மிச்ரஸத்வத்தை அனந்தரம் அருளிச்செய்தார். அந்த ப்ரதாந பரிணமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வசூந்யத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். இங்ஙனமே மூன்று அசித்தையும் சொல்லுகிறவிடத்தில் «ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய பரிணமங்களுக்கு ஹேதுவாய்" என்று கால தத்துவத்துக்கு விநியோகம் சொன்னதுபோல் முந்தின இரண்டு அசித்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப்பட்டதில்லை; அது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸத்வமும் மிச்ரஸத்வமுமாகிற மற்றையிரண்டு அசித்தும் ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கும் 'ஆத்மாவுக்கும்' என்ற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசனமாகையாலே பத்த முக்த நித்யர்களான மூவகைப்பட்ட சேதநர்களையும் சொல்லுகிறது. அசேதநத்துக்கு போக்தாக்கள் சேதநர்களேயாகையாலும், சேதநர்களாகவுள்ளது ஈச்வர ஜீவர்களாகையாலும் இவ்வுபயர்க்கும் இருவகையசித்தும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கக் குறையில்லை. இப்படியிருந்ததேயாகிலும், சுத்தஸத்வமானது [நித்யவிபூதி] கேவலம் ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே அவனுடைய போகத்துக்காகப் பரிணமிக்கையாலும், ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு கண்டிருக்கிற நித்யமுக்தரில் 'அஹம் மம' என்றிருப்பாரில்லாமையாலும் அதினுடைய விநியோகம் ஈச்வரப்ரதாநமாயிருக்கும். மிச்ரஸத்வமானது [லீலாவிபூதி] அங்ஙனன்றிக்கே சேதநர்களின் கருமங்களுக்கேற்ப பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் மமதா புத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ரபோக்தாக்களாயிருக்கையாலும் ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியில் லீலாரஸமே மிக்கதாய் போகரஸம் அத்யல்பமாகையாலும் இதினுடைய விநியோகம் பத்தசேதநப்ரதாநமாயிருக்கும்.

122. உபயவிபூதியிலும். போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களின் விவேகம் செய்யப்படவேண்டும். நித்யவிபூதியில் போக்யங்களாவன—அப்ராக்ருதமான சப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன—திவ்யமால்யாதிகளும் சத்ரசாமராதிகளும். போகஸ்தானங்களாவன—அப்ராக்ருதரத்நமயமான மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்ய விக்ரஹங்களும்—என்றிப்படி நித்யவிபூதிப்ரக்ரியையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க. ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதிப்ரக்ரியைமட்டும் அருளிச்செய்யப்படுகிறதிங்கு. இங்கு சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம். அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு விஷயமாகின்ற சப்தாதிகள் போக்யங்கள். இந்த்ரியங்கள் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபகரணங்களாகையாலே போகோபகரணங்கள். போகஸ்தாநமென்று லோகங்களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. சேதநனுக்கு எந்த அதிகரணத்திலே ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம் பிறக்கிறதோ அதுதானே போகஸ்தானமென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகவே பதினான்கு லோகங்களையும் ஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவராத்மகமான ஸமஸ்த தேஹங்களையும் போகஸ்தானமாகச் சொல்லிற்று. ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியிலுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசயனம், அவதார விசேஷங்கள், அர்ச்சாவதாரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுண்டான விநியோக விசேஷங்களாலறிவது.

123. இதில், முற்பட்ட வசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டாய் சுற்றும் மேலுமெல்லை யின்றிக்கே யிருக்கும்; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றுங் கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லை யுண்டாயிருக்கும்; கால மெங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.

124. காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

125. சிலர் காலத்தை யில்லை யென்றார்கள்.

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

127. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்.

128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அதுவுஞ் சேராது.

129. சிலர் ஆவரணாபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்.

---

123. இதில் மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் பரிமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சுத்தஸத்வமான முந்தின அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு; எதனால்? மிச்ரஸத்வாதியாகையாலே. அந்த மிச்ரஸத்வத்துக்கு மேலெல்லையுண்டு; எதனால்? சுத்தஸத்வாவதியாகையாலே. காலத்துக்கு அப்படியொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே அது எங்குமுண்டாயிருக்கும்.

124. எங்குமுண்டான காலந்தான் உபய விபூதியிலும் நித்யமென்று இவ்வாசிரியர் தமக்குத் திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றிக்கே இதுக்கு விபூதிவிபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லுவாருமுண்டு; அதாவது, காலம் பரமபதத்திலே நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்களென்பதாம். நம்முடைய தர்சனஸ்தர்கள் தங்களிலேயுண்டான மத பேதம் காட்டினபடி.

125, 126. பௌத்தாதிகள் காலத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் இல்லையென்கிறார்கள். அது தவறு; ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான எல்லாப் பொருள்களும் காலக்ருத பரிணாமமுடையனவாகவே காணப்படுகையாலே காலமுண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். தவிர, ச்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் ஸித்தம். விசேஷித்து ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரம் கால நிர்ணயத்தையே ஜீவநாடியாகக் கொண்டதென்பது முணரத்தக்கது.

127, 128. வைசேஷிகாதிகள் ப்ருதிவி முதலானவை போலே திக்கென்றும் தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்கிறார்கள்; இதுவும் தவறு. நாலுபேர் நாலுதிக்கிலும் நின்றால் நால்வர்க்கும் நடுவானவிடம் ஒருவனுக்குக்கிழக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றாநின்றது. இதனால் ப்ரதியோகிக்குத் தகுந்தபடி கல்பித்துக்கொள்ளுகையொழிய தனிப்பட்ட த்ரவ்யமொன்றில்லை யென்பது புலனாகும். இங்ஙனே மற்றும் பல ஹேதுக்களுமுண்டு. ஆகவே ஆகாசத்திலோ பூமியிலோ திக்கு அந்தர்ப்பூதமென்று கொள்வது. ஸூர்யனுடைய உதயாதிகளுக்கேற்ப ப்ருதிவ்யாகாசங்களுக்குள்ளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக்கொள்ளுமத்தனை யென்றதாயிற்று.

129, 130. பஞ்சபூதங்களென்று சொல்லப்படுமதில் ப்ருதிவிமுதலான நான்கு பூதங்களைப்போலே ஆகாசத்தையும் பாவரூபபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணாபாவரூபமாகக்கொள்ளுவர் பௌத்தர்; "ஆவ்ரியதே அநேந" என்கிற கரணவ்யுத்பத்தியாலே ப்ருதிவி முதலான ஸ்தூல பதார்த்தங்கள் ஆவரணங்களாய் அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாச

130. பாவரூபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

131. வேறே சிலர் இது தன்னை நித்யம் நிரவயவம் விபு அப்ரத்யக்ஷ மென்றார்கள்.

132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லாமையாலும், கண்ணுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

133. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிற வதுவுஞ் சேராது.

134. தேஜஸ்ஸு-பௌமாதி பேதத்தாலே பஹுவிதம்.

135. அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரம்: தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரம்.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்சமௌஷ்ண்யம்.

ஶப்தவாச்யமல்லது 'இது ஆகாஶம்' என்று காட்டலாம்படி பாவரூபமானதொரு பதார்த்த மன்று என்பது பௌத்தர்களின் மதம். இதுவும் அஸாது. "ககே ஶ்யேநः வததி, ககே ஸூர்ய: வததி" என்று ஶ்யேநாதிகளினுடைய பதநத்திற்கு இடமாய்க்கொண்டு ஆகாஶமும் பாவரூபேண தோற்றுகையாலே இத்தை ஆவரணாபாவரூபமாகச் சொல்லுவது சேராது.

131, 132. ஆகாசத்தை நித்யமென்றும் நிரவயவமென்றும் விபுவென்றும் அப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொல்லுவர்கள் நையாயிகவைஶேஷிகர்கள். அதுவும் சேராது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் (ஆகாசம்) உண்டான தாகையாலே நித்யமென்னவொண்ணாது. ஒன்றில் நின்று முண்டானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்வம் ஸித்தமாகையாலே நிரவயவமென்னவொண்ணாது. விபுவாகில் ஸர்வத்ர இருக்கவேணும்; தன்காரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே விபுவென்னப்போகாது. பஞ்சீகரண ப்ரயுக்தமான ரூபமுடைமையினால் கட்புலனுக்கு விஷயமாகையினாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது.

133. 'வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று; ஸ்பர்ஶத்தைக்கொண்டு அநுமிக்குமித்தனை' என்று பிற்று அவர்கள் சொல்லுவது, அதுவும் சேராது. ஜ்ஞாநேந்திரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு இலக்கானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையாலே த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது.

134. இனி, பரஸ்பர விலக்ஷணஸ்வபாவங்களான பூத விசேஷங்களில் அறியவேண்டும் அம்ஶங்கள் முக்யமானவை யெடுத்துரைக்கப்படுகின்றன, தேஜஸ்ஸானது, பௌமம் திவ்யம் ஔதர்யம் ஆகரஜம் என்கிற பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்கும், தீபாதிகளை பௌமதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஆதித்யாதிகளை திவ்யதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஜாடராக்நியை ஔதர்யமென்கிறது. ஸுவர்ணதியை ஆகரஜமென்கிறது.

135. இதில் ஸ்திர அஸ்திரவிபாகம் செய்யப்படுகிறது. நெடுங்காலமுள்ளதென்னுங் காரணத்தினால் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது. விரைவில் நசிக்குங் காரணத்தினால் தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரமென்கிறது.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு இயற்கையான நிறம் சிவப்பு, தேஜ:பதார்த்தங்களில் நிற வேற்றுமை காணப்பட்டால் அது வேறு பதார்த்தங்களின் ஸம்ஸர்கத்தினாலானதென்று கொள்ளக்கடவது. உஷ்ணஸ்பர்சம் சீதஸ்பர்சம் அநுஷ்ணசீதஸ்பர்சமென்று மூவகைப்பட்ட

137. ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு; ஸ்பர்சம் சைத்யம்; ரஸம் மாதுர்யம்.

138. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

139. ஸ்பர்சம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணாசீதம்.

140. இப்படி, அசித்து மூன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஶத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஶம் ஔஷ்ண்யம். தேஜ: பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணாதிகளில் ஔஷ்ண்யம் ப்ரபலஸஜாதீயத்ரவ்யங்களினால் அபிபூதமாகையாலே தோன்றாது.

137. ஜலத்திற்கு இயற்கையான நிறம் வெளுப்பு. வர்ணபேதம் ஔபாதிகம். சீத ஸ்பர்சமே இதற்குள்ளது. ஸ்பர்ஶபேதமுண்டாவது அந்யஸம்ஸர்கத்தாலே. இதற்கு இயற்கையான ரஸம் மாதுர்யம்.

138. உலகில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணங்களுக்கும் நாநாவித ரஸங்களுக்கு மெல்லாம் உத்பத்திஸ்தானம் பூமியென்றவாறு.

139 பூமிக்கும் வாயுவுக்கும் ஸ்பர்சம் — உஷ்ணமும் சீதமுமன்றிக்கேயுள்ளதான அநுஷ்ணாசீதம். இவற்றிலும் காதாசித்கமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்ஶபேதம் உபாதி ப்ரயுக்தமென்க.

140. ஆக இங்ஙனே விவரித்த ரீதியில் அசித்தத்வம் மூவகைப்பட்டிருக்குமென்று சொல்லி இந்த ப்ரகரணம் தலைக்கட்டப்பட்டது. ... ... *

தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணம்
முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———;O:———

ஸ்ரீ:

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தத்வத்ரயத்தில் மூன்ருவதான ஈச்வரப்ரகரணம்.

141. ஈச்வரன், அகிலஹேய ப்ரத்யநீகாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனுய், ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாணகுணகணபூஷிதனுய், ஸகலஜகத்ஸர்க்கஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய், "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ" என்கிற சதுர்வித புருஷர்களுக்கு மாச்ரயணீயனுய், தர்மார்த்தகாம மோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனுய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனுய், லக்ஷ்மீ பூமி நீளா நாயகனுயிருக்கும்.

அவதாரிகை.

இந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்தின் உபக்ரமத்திலே "முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு மோக்ஷ மூண்டாம்போது தத்வத்ரய ஜ்ஞானமுண்டாக வேணும்" என்றருளிச் செய்து, "தத்வ த்ரயமாவது சித்தும் அசித்தும் ஈச்வரனும்" என்று அடுத்தபடியாக அம்மூன்று தத்வங்கள் இன்னவையென்று விபஜித்துக்காட்டி, சித்தும் அசித்துமாகிற இரண்டு தத்வங்களினுடைய வும் ஸ்வரூப ஸ்வபாவவிசேஷங்களை ஸுவ்யக்தமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று—கீழ். இனி, அவ்விரண்டு தத்வங்களுக்கும் நியாமகனுன ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிகள் தெளியவருளிச் செய்யப்படுகின்றன. ... ...*

141. இதில் ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபாதிவைலக்ஷண்யம் ஸங்க்ரஹேண பேசப்படுகிறது. [அகில ஹேயப்ரத்யநீக–அநந்த–ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனுய்] அகிலஹேயப்ரத்யநீகஸ்வ ரூபனுய், அநந்த ஸ்வரூபனுய், ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனுய் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. ஈச்வரஸ்வரூபமானது ஸமஸ்தஹேயப்ரதிபடமாயிருக்கு மென்றும், த்ரிவிதபரிச்சேதரஹித மாயிருக்கு மென்றும், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமும் ஸுகரூபத்வமுமே வடிவாயிருக்கு மென்றும் சொன்னபடி. [ஜ்ஞாநசக்த்யாதி கல்யாணகுணகண பூஷிதனுய்] ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு தயை வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் முதலான பரமபோக்ய குணஸமூஹங்களாலே அலங்க்ருதனுய் [ஸகல ஜகத் ஸர்கஸ்திதி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்] ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸகல கார்ய வஸ்துக்களையும் படைத்தளித்து அழிப்பனுய். [*ஆர்த்தோ.........சதுர்வித புருஷர்களுக்கும் ஆச்ரயணீயனுய்] ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமன் கேவலன், அபூர்வைச்வர்யகாமன், பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண பகவத் ப்ராப்திகாமன் என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட நால்வகை யதிகாரிகளுக்கும் பஜிக்கத் தக்கவனுய். [தர்மார்த்த காமமோக்ஷாக்ய சதுர்வித பலப்ரதனுய்] அறம் பொருளின்பம் வீடென்கிற நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களையுமளிப்பவனுய். [விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தனுய்] "விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங்காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்" (181) என்று தொடங்கி மேலேயருளிச் செய்கிற வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விக்ரஹத்தோடே கூடியிருக்குமவனுய். [லக்ஷ்மீ பூமிநீளாநாயகனுயிருக்கும்] *கூந்தல் மலர்மங்கைக்கும் மண்மடந்தைக்கும் குலவாயர் கொழுந்துக்கும் கேள்வனுயிருப்பன் ஈச்வரன் என்றதாயிற்று.

142. அகில ஹேய ப்ரத்யநீகனுகையாவது—தமஸ்ஸுக்குத் தேஜஸ்ஸு போலேயும், ஸர்ப்பத்துக்கு கருடனைப்போலேயும் விகாராதி தோஷங்களுக்கு ப்ரதிபடமாயிருக்கை.

143. அநந்தனுகையாவது-நித்யனுய், சேதநாசேதநங்களுக்கு வ்யாபகனுய், அந்தர்யாமியாயிருக்கை.

144. அந்தர்யாமியானுல் தோஷங்கள் வாராதோ வென்னில் ?

145. சரீரகதங்களான பால்யாதிகள் ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷமுமீச்வரனுக்கு வாராது.

146. ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனுகையாவது— ஆநந்தரூப ஜ்ஞாநனு யிருக்கை.

---

142. கீழ்ச் சூர்ணையில் சொல்லப்பட்டவை விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகின்றன மேல். முதலில் "அகில ஹேயப்ரத்யநீக—அநந்த—ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனுய்" என்றதில் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேஜஸ்ஸு இருக்குமிடத்தில் தமஸ்ஸு எப்படியணுகாதோ, கருடனிருக்குமிடத்தில் ஸர்ப்பம் எப்படியணுகாதோ அப்படி த்ரிவித சேதநாசேதந தோஷங்களும் தன்பக்கலில் அணுகவொண்ணுதபடியிருக்கைதான் அகில ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாவது.

143. அநந்தத்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. தேசபரிச்சேதம் காலபரிச்சேதம் வஸ்து பரிச்சேதமாகிய மூவகைப் பரிச்சேதங்களுமில்லாமைதான் அநந்தத்வமாவது. நித்யனுகையாலே 'இன்னகாலத்திலுள்ளான், மற்றெருகாலத்தில் இலன்' என்கிற கால பரிச்சேதமில்லாமை; ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் வியாபகனுய்க் கொண்டு விபுவாயிருக்கையாலே 'இன்ன தேசத்திலுள்ளான், மற்றெரு தேசத்தில் இலன்' என்கிற தேச பரிச்சேதமில்லாமை. ஸர்வாந்தர்யாமியாகையாலே ஸர்வத்துக்கும் தான் ப்ரகாரியாய், தனக்கு வேறெரு ப்ரகாரியில்லாதபடியிருக்கையாலே இன்ன வஸ்துபோலேயென்கிற வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை.

144, 145. ஸகல சேதநாசேதநங்களோடும் தான் ஒட்டற்றிருக்கையன்றிக்கே அந்தர்யாமியாயிராநின்ருனென்ருல் அவ்வற்றின் தோஷங்கள் இவனுக்கு வாராதோ வென்னில்; ஜீவாத்மாவானவன் இந்த சரீரத்தை அதிஷ்டித்து ஸ்வாதீநமாக நிர்வஹித்துக்கொண்டிராநிற்கச் செய்தேயும் சரீரத்தினுடைய இளமை முதுமை முதலான விகாரங்கள் உள்ளுறையுமந்த ஜீவாத்மாவுக்கு வாராதாப்போலே, ஈச்வரன் த்ரிவித சேதநாசேதனங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய் இவற்றைசரீரமாகக் கொண்டிராநிற்கச் செய்தேயும் அவற்றின் தோஷம் ஈச்வரனுக்கு வாராது. (இதற்கு மேலும் ஒரு சங்கை தோன்றும்.) சரீரியான ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரத்தின் பால்ய யௌவநாதிகள் வந்ததில்லையேயாகிலும் சரீர ஸம்பந்தமடியாக துக்கம் அஜ்ஞானம் முதலியன வருகிறுப்போலே ஈச்வரனுக்கும் சரீரபூதங்களான இவற்றேடுண்டான சேர்க்கையினுலே இங்ஙனே சில தோஷங்கள் வாராதோ வென்று சங்கிக்க நேரும். வாராது. ஜீவாத்மா சரீரத்தினுள்ளே ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேது கருமம்; ஈச்வரன் ப்ரவேசிப்பதற்கு ஹேது கருமமன்று, அநுக்ரஹம். ஆக ப்ரவேசஹேது விசேஷத்தாலே சரீரங்களின் தோஷம் ததந்தர்யாமியான ஈச்வரனுக்கு வாராது.

146, 147. [இப் பிரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில் 'ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபனுய்' என்றது உபபாதிக்கப்படுகிறது. ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூபத்வமாவது என்னென்னில்; ஆனந்தரூபமான ஞானத்தை யுடையனுயிருக்கை என்னப்படுகிறது. 'ஞானத்தையும் ஆநந்தத்

147. அதாவது-கட்டடங்க அநுகூலமாய், ப்ரகாசமுமாயிருக்கை.

148. இவனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாண குணங்கள் நித்யங்களாய், நிஸ்ஸீமங்களாய், நிஸ்ஸங்க்யங்களாய், நிருபாதிகங்களாய் நிர்த்தோஷங்களாய், ஸமாநாதிக ரஹிதங்களா யிருக்கும்.

149 இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகளுக்கு விஷயமநுகூலர், சௌர்யாதிகளுக்கு விஷயம் ப்ரதிகூலர்; இவற்றுக்குக் காரணமான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளுக்கெல்லாரும் விஷயம்.

150. ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞர்க்கு; சக்தி அசக்தர்க்கு; க்ஷமை ஸாபராதர்க்கு; க்ருபை துக்கிகளுக்கு; வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு; சீலம் மந்தர்க்கு; ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு;

தையுமே ஸ்வரூபமாகவுடையனுயிருக்கை' என்று ஶப்தார்த்தம் சொல்லவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது, 'ஆனந்த ரூபஜ்ஞானனுயிருக்கை' என்றது ஏனென்னில்; ஞானமென்றும் ஆனந்தமென்றும் பிரித்துச் சொல்ல இரண்டு அவஸ்தையின்றிக்கே, ஞானமே ஸ்வரூபமாய் அதுதான் அநுகூலமாயிருக்கை ஆனந்தமாகையாலே. அதாவது. ஸ்வரூபமுள்ள பரப்பெங்கும் அநுகூலமாயும் ப்ரகாஶமாயுமிருக்கையே ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபத்வமென்றதாயிற்று. ஸ்வரூபத்தில் அநுகூலமல்லாததும் ப்ரகாஶமல்லாததுமான இடமே கிடையாதென்றுணர்க. அநுகூலத்வமாவது ஆஹ்லாதகரத்வம்; ப்ரகாசத்வமாவது — அந்யாதீந ப்ரகாஶமாயிருக்கை யன்றிக்கே தனக்குத்தானே ப்ரகாசிக்கை,

148. [ஆகக் கீழே ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப்பட்டது; இனி, ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கும் திருக்கல்யாண குணங்களினுடைய வைலக்ஷண்யம் உபபாதிக்கப் படுகிறது.] இப்பெருமானுடைய ஜ்ஞானம் ஶக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு வாத்ஸல்யம் ஸௌசீல்யம் ஶௌர்யம் வீர்யம் முதலான ஸகலகுணங்களும் உத்பத்தி விநாசங்களையுடையன வல்லாமல் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாலே நித்யங்களாயிருக்கும். ஒரொன்றே அவதிகாணவொண்ணுதிருக்கும். எண்ணித் தலைக்கட்ட முடியாதிருக்கும். ஒருஉபாதியால் உண்டாகையன்றிக்கே ஸ்வாபாவிகங்களாயிருக்கும், ஹேயகுணங்களோடே கலசியிருக்கையாகிற குற்றமில்லாதே யிருக்கும். ஒப்புமுயர்வுமற்றிருக்கும்.

149. கீழே சொல்லப்பட்ட கல்யாண குணங்களுக்கு மூன்று வகுப்புகளிலே சேர்க்கையுள்ளது; வாத்ஸல்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஶௌர்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு; ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளென்று ஒரு வகுப்பு. ஆக இம் மூன்று வகுப்புகளிலும் சேர்ந்த குணங்களை யெடுத்து இவற்றுக்கு விஷயம் காட்டப்படுகிறது. (அதாவது, இன்ன குணம் இன்னாரிடத்திலே உபயோகப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறதென்கை.) வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி குணங்களுக்கு ஆச்ரிதர்கள் விஷயபூதர்கள். ஶௌர்ய வீர்ய பராக்ரமங்களுக்கு ஆச்ரித விரோதிகள் விஷயபூதர்கள். கீழ்ச்சொன்ன வாத்ஸல்யாதி குணங்களுக்கும் சௌர்யாதி குணங்களுக்கும் ஊற்றுவாயான ஜ்ஞானசக்த்யாதி குணங்களுக்கு எல்லாரும் விஷயபூதர்கள். ஆச்ரித ரக்ஷணுதிகள் செய்யவேணுமாலும் ஆச்ரித விரோதி நிரஸநாதிகள் செய்யவேணுமாலும் ஜ்ஞானம் சக்தி முதலிய ஆறு குணங்களோடு கூடியே நிர்வஹிக்க வேண்டுகையாலே யென்கை. ... ... (149)

150. திருக்குணங்களை மூன்று வகையாக்கி அவற்றுக்கு விஷயங்கள் காட்டப்பட்டன கீழ்; குணங்களுக்குத் தனித்தனியே விஷய நியமமுண்டாகையாலே அதுதன்னையும் காட்ட-

ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு; மார்த்தவம் விச்லேஷ பீருக்களுக்கு; ஸௌலப்யம் காணவாசைப் பட்டவர்களுக்கு; இப்படி யெங்கும் கண்டு கொள்வது.

151. இப்படி, ஈச்வரன் கல்யாண குணங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, பிறர் நோவு கண்டால், ஐயோ! என்றிரங்கி, அவர்களுக் கெப்போதுமொக்க நன்மையைச் சிந்தித்து, தனக்கேயாயிருத்தல், தனக்கும் பிறர்க்கும் பொது

வேண்டி, கீழெடுத்த குணங்களிலே சிலவற்றுக்குத் தனியே விஷயங்கள் காட்டப்படுகின்றன. [ஜ்ஞானம் அஜ்ஞர்க்கு.] சேதநருடைய ஹிதாஹித நிருபணத்திற்கு உடலான ஞானமானது, தங்களுடைய ஹிதாஹிதநிரூபணதிகளில் ஞானமற்றிருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஶக்தி அஶக்தர்க்கு] அவடிதகவடநா ஸாமர்த்தியமாகிற ஶக்தியானது தங்களுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்திபரிஹாரங்களில் ஶக்தியற்றவர்களினுடைய கார்யஸித்திக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [க்ஷமைஸாபராதர்க்கு.] குற்றங்களைப் பொறுப்பதாகிற க்ஷமையானது குற்றவாளர்களாகத் தங்களை அநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும், [க்ருபை துக்கிகளுக்கு.] பிறர்படுந்துயரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதிருக்கையாகிற க்ருபையானது "ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக்கடலுள் நின்று துளங்குகை முதலான துக்கமுடையவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [வாத்ஸல்யம் ஸதோஷர்க்கு] அன்றீன்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை விரும்பி புஜிக்கும் பசுவைப்போல் ஆச்ரிதருடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையாகிற வாத்ஸல்யமானது அவித்யாகர்மாதி தோஷ விசிஷ்டர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருக்குமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [சீலம் மந்தர்க்கு]. பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையறக்கலக்கும் ஸ்வபாவமாகிற சீலமானது தங்களுடைய தண்மையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஆர்ஜவம் குடிலர்க்கு] கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாயிருக்கையாகிற ஆர்ஜவமானது தங்களுடைய கரணத்ரயத்திலும் நேர்மையில்லாமையை அநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஸௌஹார்தம் துஷ்டஹ்ருதயர்க்கு] எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கையாகிற ஸௌஹார்தமானது எப்போதும் தீமையையே சிந்தித்திருக்கும் துஷ்டஹ்ருதயர்களாகத் தங்களை யநுஸந்தித்திருப்பார்க்கு உறுப்பாயிருக்கும். [மார்தவம் விச்லேஷபீருக்களுக்கு] ஆச்ரித விச்லேஷம் பொறுத்திருக்கமாட்டாமையாகிற ஸௌகுமார்யகுணம் தன்னைப் பிரிந்திருக்க அஞ்சுமவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். [ஸௌலப்யம் காணவாசைப்பட்டவர்களுக்கு] அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தைக் கண்ணுக்கிலக்காக்கும்படி பண்ணுகையாகிற ஸௌலப்ய குணம் தன்னைக்காணவேணுமென்றாசைப்பட்டவர்களுக்கு உறுப்பாயிருக்கும். இவ்வகையாலே மற்ற திருக்குணங்களுக்கும் விஷயம் கண்டுகொள்க. (150)

151. ஸர்வேச்வரன் இத்தகைய திருக்குணங்களோடு கூடினவனாகையாலே அடியார் பக்கலில் பரிமாறிப்போரும்படிகளைப் பரக்கப் பேசுகிறது. பிறர் நோவுபடக் கண்டால் காருணிகனாகையாலே ஐயோவென்றீடுபட்டிருப்பன்; ஸௌஹார்தவானாகையாலே ஆச்ரிதர்கள் அறிந்த காலத்தோடு அறியாத காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் அவர்களுக்கு ஸகலவித மங்களங்களையும் ஆசம்ஸிப்பவனாயிருப்பன்; ஆச்ரித பரதந்த்ரனாகையாலே நிலாத் தென்றல் சந்தனம் தண்ணீர் முதலான அசேதநப் பொருள்களைப் போலே, தனக்கேயாயிருப்பதும் தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருப்பதுமன்றிக்கே பிறர்க்கேயாயிருப்பன்; ஸாம்ய குணயுக்தனாகையாலே அடியார்கள் திறத்தில் பிறப்பு அறிவு நடத்தை முதலியவற்றாலுண்டான தண்மை பாராமல் பரிமாறுவன்; அசரண்யசரண்யனாகையாலே "தாங்களும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, பிறரும் தங்களுக்கு ரக்ஷகரன்று, என்று அறுதியிட்ட நிலைமையில் 'பற்றிலார் பற்ற நின்றானே!' என்கிறபடியே தான் ரக்ஷகனாயிருப்பன்; ஸத்ய

வாயிருத்தல் செய்யாதே, நிலாதென்றல் சந்தநம் தண்ணீர்போலே பிறர்க்கேயாய், தன்னையாச்ரயித்தவர்கள் பக்கல் ஜந்மஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களாலுண்டான நிகர்ஷம் பாராதே, தாங்களும் பிறரும் தஞ்சமல்லாதபோது தான் தஞ்சமாய், ஸாந்தீபிநிபுத்ரனையும், வைதிகன் புத்ரர்களையும் மீட்டுக்கொண்டு வந்தாப்போலே அரியன செய்தும், அவர்களபேக்ஷிதங்களைத் தலைக்கட்டியும், அவர்களுக்கு த்ருவபதம்போலே பண்டில்லாதவற்றையு முண்டாக்கியும், தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்க தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி, அவர்கள் கார்யம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருத க்ருத்யனாய், தான் செய்த நன்மைகளொன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்து, அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படியெல்லா தசையிலும் இனியனாய், பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக் கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே; அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே, குற்றங்களைப் பெரி

காமனாகையாலே *மாதவத்தோன்புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை* என்கிறபடியே நெடுங்காலத்திலே கடல் கொண்டுபோன ஸாந்தீபநிபுத்ரனையும், *பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்* என்கிறபடியே ஜனித்தபோதே பெற்ற தாயும் காணப்பெறுதபடி நாய்ச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே அழைப்பிக்கக் கைதப்பிப் போய் *சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியிலே கிடந்த வைதிகன் பிள்ளைகளையும் அவ்வரூபங்களோடே மீட்டுக்கொண்டு வந்து கொடுத்தாப்போலே அரியன செய்தும் அடியார் விரும்பினவற்றைத் தலைக்கட்டுவன்; ஸத்ய ஸங்கல்பனாகையாலே, உத்தாநபாத புத்ரனான த்ருவனுக்கு ஸ்வர்க லோகத்தினுடைய மேலெல்லையிலே அபூர்வமாயிருப்பதொரு ஸ்தானத்தைக் கல்பித்துக் கொடுத்தாப்போலே அடியார்களுக்கு முன்பில்லாதவற்றையு முண்டாக்கிக் கொடுப்பன்; இது அபூர்வ ஹோக்யங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்ல அமோகஸங்கல்பனாகையாலே. [தந்தாம் ஸ்வம் தாந்தாம் விநியோகம் கொண்டாப்போலேயிருக்கத் தன்னையும் தன்னுடைமையையும் வழங்கி] தங்கள் தங்கள் உடைமையைத் தாங்கள் தாங்கள் எடுத்து விநியோகம் கொள்ளுமாபோலே கொள்ளலாம்படி ஆத்மாத்மீயங்களைக் கொடுத்தருள்வன். இது ஔதார்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்கள் காரியம் தலைக்கட்டினால் தான் க்ருதக்ருத்யனாய்] அடியார்களின் காரியம் நிறைவேறினால் அவர்கள் க்ருதக்ருத்யராகையன்றிக்கே தான் க்ருதக்ருத்யனானதாக அபிமானிப்பன். இது 'க்ருதீ' என்னும் குணத்தின் காரியம். [தான் செய்த நன்மைகளில் ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருதலவத்தையே நினைத்து,] தன் பக்கலிலே 'சரணம்' என்கிற உக்திமாத்ரமாகிற ஸுக்ருத லேசத்தைப்பண்ணினால் அவர்களுக்குத்தான் எல்லா நன்மைகளும் செய்தாலுங்கூட அவற்றை ஒன்றையும் நினையாதே அவர்கள் செய்த ஸுக்ருத லவத்தையே நினைத்திருப்பன். இது க்ருதஜ்ஞதா கார்யம். [அநாதிகாலம் வாஸிதங்களான ரஸங்களை மறக்கும்படி எல்லா தசையிலும் இனியனாய்] நெடுங்காலமே பிடித்துக் கொளுந்திக்கிடக்கிற ப்ராக்ருத விஷயரஸங்களை அறவே மறக்கும்படி ஸர்வாவஸ்தையிலும் இனியனாயிருப்பன். இது மாதுர்யமென்னும் குணத்தின் காரியம். [பார்யா புத்ரர்கள் குற்றங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டிருக்கும் புருஷனைப்போலே அவர்கள் குற்றங்களைத் திருவுள்ளத்தால் நினையாதே] மக்கள் மனைவியருடனே கூடிவர்த்திப்பானொரு புருஷன் அவர்கள் செய்கிற குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் காணாதாரைப் போலேயிருக்குமாபோலே அடியார்கள் செய்த குற்றங்களைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும் திருவுள்ளத்தால் நினையாதிருப்பன். இது சாதுர்ய கார்யம்.

யபிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து, காமினியுடைய அழுக்கு உகக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொண்டு அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய், பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படியென்னும்படி தானீடுபட்டு அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத்தாழவிட்டு, அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி யெளியனாய், அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிட வந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலு மேற்குமாபோலே பெரியபிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போரும்,

---

அடியார்களின் குற்றங்களைத் தெரியாதபடி மறைக்க வல்லவனாகையே சாதுர்யம். [குற்றங்களைப் பெரிய பிராட்டியார் காட்டினாலும் அவளோடே மறுதலைத்துத் திண்ணியனாய் நின்று ரக்ஷித்து] சொன்னது செய்யவேண்டும்படி தனக்கு அபிமதையாய் சேதநர் குற்றங்களைப் பொறுப்பித்துச் சேரவிடுமவளான பெரியபிராட்டி *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே குற்றங்களைக்காட்டினாலும் *என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்* என்று அவளோடே மறுதலைத்து நிலைகுலையாதே நின்று ரக்ஷிப்பன். இது ஸ்தைர்யமென்னும் குணத்தின் காரியம். [காமினியுடைய அழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே அவர்கள் தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு] காதலியின் திறத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே அவளுடம்பிலழுக்கை விரும்பும் காமுகனைப் போலே அடியார்களானவர்களின் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தாதிகளான தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுவன். இது ப்ரணயித்வமென்கிற குணத்தின் கார்யம். [அவர்கள் பக்கல் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனாய்] மனமொழி மெய்கள் மூன்றிலும் செவ்வைக் கேடராயிருக்குமவர்கள் திறத்தில், நீர் ஏறாத மேடு நிலங்களிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே தன்னை அமைத்து த்ரிகரணங்களாலும் செவ்வியனாய்ப் போருவன். இது ஆர்ஜவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [பிரிந்தால் அவர்கள் வ்யஸநம் குளப்படி யென்னும்படி தானீடுபட்டு] *ஊர்த்வம் மாஸாந் நஜீவிஷ்யே* என்றால் *நஜீவேயம் க்ஷணமபி* என்கிறபடியே, தன்னைப் பிரிந்தால் அடியார்படும் வ்யஸனமானது, கடல்போன்ற தன் வ்யஸனத்துக்கு ஒரு குளப்படி மாத்திரமென்னும்படி தான் கிலேசப்படுவன். இது மார்தவமென்னும் குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னைத் தாழ விட்டு] பிறவி அறிவு முதலானவற்றால் தண்ணியராயிருக்குமவர்களுக்கு அநுகூலமாக ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான தன்னைத் தாழவிடுவன். இது ஸௌசீல்ய குணத்தின் காரியம். [அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியனாய்] அவதார தசையிலே நவநீத சௌர்ய வ்யாஜத்தாலே *ஓர் நெடுங்கயிற்றால் ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே தீராவெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்து அடிப்ப* என்கிறபடியே யசோதாதிகளுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாம்படி எளியனாயிருப்பன். இது ஸௌலப்யகார்யம். [அன்றீன்ற கன்றுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணைக் கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும் கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏற்குமாபோலே • பெரிய பிராட்டியாரையும் ஸூரிகளையும் விட்டு ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போரும்.] அன்று தான் பெற்ற கன்றுக்குத் தாயான பசுவிரங்கி, முன்பு தான் ஸ்நேஹித்துக் கொண்டு போந்த முன்னணைக் கன்றையும், தனக்கு போக்யமான புல்லையிட வந்தவர்களையுங்கூட மூரிக் கொம்பிலே கோத்தெடுப்பது குளம்பாலே மிதிப்பதாமாபோலே வல்லபையான பெரியபிராட்டியாரையும், முன்பு ஸ்நேஹ விஷயமாய்ப் போந்த நித்யஸூரிகளையும் தள்ளிவிட்டு இன்று ஆச்ரயித்தவர்களை ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு போருவன். இது வாத்ஸல்ய கார்யம்.

152. இவனே ஸகலஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.

153. சிலர் பரமாணுவைக் காரணமென்றார்கள்.

154. பரமாணுவில் ப்ரமாணமில்லாமையாலும், ச்ருதி விரோதத்தாலும் அதுசேராது.

155. காபிலர் ப்ரதாநம் காரணமென்றார்கள்.

156. ப்ரதாநம் அசேதந மாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டியாதபோது பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார வ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் அதுவும் சேராது.

157. சேதநனும் காரணமாகமாட்டான்.

---

152. ஆக இவ்வளவும் "ஜ்ஞான ஶக்த்யாதிகல்யாணகுணகண பூஷிதனாய்" என்றது விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இனி "ஸகல ஜகத்ஸர்கஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்" என்றது விவரிக்கத் தொடக்கமாகிறது. [இவனே ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணபூதன்.] கீழ்ச் சொன்ன விலக்ஷண ஸ்வரூப குணவிஶிஷ்டனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ரூபங்களான ஸமஸ்த கார்யங்களுக்கும் காரணபூதன்.

153, 154. பௌத்தர் ஆர்ஹதர் வைஶேஷிகர் முதலானார் ஈச்வரனை ஜகத்காரண மென்று கொள்ளாதே பரமாணுவை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுவர்கள். அது சேராது. ஏனென்னில்; ஜகத்காரணமாக அங்கீகரிக்கப்படுகிற பரமாணுக்கள் ப்ரத்யக்ஷஸித்த முமல்லாமல் ஆகமஸித்தமுமல்லாமல் அநுமாநத்தாலே ஸாதிக்கப்பார்த்தால் அது ஆகம விருத்தமான அர்த்தத்தை ஸாதிக்கமாட்டாமையாலே அநுமாநஸித்தமுமல்லாமலிருக்கை யாலே பரமாணுஸத்பாவத்தில் ஒரு ப்ரமாணமுமில்லாமையாலும், ஈச்வரனையே ஜகத் காரணமாகச் சொல்லுகிற ச்ருதிக்கு விரோதமாகையாலும் பரமாணுக்கள் ஜகத்காரண மென்பது சேராது.

155. 156. இனி, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதியே ஸ்வதந்த்ரகாரண மென்று சொல்லுகிற காபிலமதம் [அதாவது ஸாங்க்யமதம்] நிராகரிக்கப்படுகிறது. கபிலமத நிஷ்டரான ஸாங்க்யர்கள், மண்ணுருவமான பானைக்கு மண்தானே காரணமாகிறாப்போலே ஸத்வ ரஜஸ்தமோமயமாயும் ஸுகதுக்க மோஹாத்மகமாயுமிருக்கிற ஜகத்துக்கு குணத்ரயத் தினுடைய ஸாம்யரூபமான ப்ரதாநமே ஸ்வதந்த்ரமான காரணமாயிருக்கு மென்று சொல்லு வர்கள்; அதுவும் சேராது. ஏனென்னில் விசித்ரஜகத்தின் வடிவமாகப் பரிணமிக்கு மிடத்தில் இன்னபடி பரிணமிப்போமென்றிருக்கைக்கு யோக்யதையில்லாதபடி ப்ரதாநம் சைதந்யமற்ற வஸ்துவாகையாலும், ஈச்வரன் அதிஷ்டித்த போதொழியப் பரிணமிக்க மாட்டாமையாலும், அவனுடைய அதிஷ்டாந மொழியவும் பரிணமிக்குமாகில் ஸதாஸ்ருஷ்டியேயாய்ச் செல்ல வேண்டுமதொழிய ஸம்ஹ்ருதமாய்க் கிடப்பதென்பது கூடாமையாலே காலபேதத்தால் வருகிற ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரவ்யவஸ்தை கூடாமையாலும் என்று கொள்க.

157, 158. அசேதநமான ப்ரதாநத்தை ஜகத்காரணமாகக் கொள்ளுகிற பக்ஷத்தை நிரஸித்தபின் சேதநனை ஜகத்காரணமாகக்கொள்ளும் பாசுபதாதிமதம் நிரஸிக்கப்படுகிறது. ஆகமஸித்தனான ஈச்வரன் நிமித்தகாரண மென்றும், ஆநுமாநிகனான ஈச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும் பாஶுபதவைஶேஷிகாதிகள் சொல்லுகிற ருத்ரன் சேதநரிலே ஒருவனே; * ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே * இத்யாதி வாக்யங்களைக் கொண்டு ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுவாருமுளர். இவனும் சேதநரிலே ஒருவனே. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ஜகத்காரணமாவதற்கு யோக்யதையுடையரல்லர்; எத்தாலேயென்

158. கர்ம பரதந்த்ரனுமாய் துக்கியுமா யிருக்கையாலே.

159. ஆகையால் ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. இவன் காரணமாகிறது—அவித்யா கர்ம பரநியோகாதிகளாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே.

161. ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் வருத்தமற்றிருக்கும்.

162. இதுக்கு ப்ரயோஜநம் கேவல லீலை.

னில்; ஜ்ஞாந ஶக்திகளின் ஸங்கோசமின்றிக்கே தான் நினைத்தபடி ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் கர்மபரதந்திரனும், ஆநந்த ஶாலியாய்க்கொண்டு ஜகத்வ்யாபாரத்திலே முளுகைக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி துக்கியாயுமிருக்கையாலே, தலையறுப்பாரும் அறுப்புண்பாருமாய்க் கொண்டு கர்மபரவஶர்களாயும் துக்கிகளாயுமிருப்பார்க்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய வ்யாபாரம் எங்ஙனே பொருந்தும். அகர்மவச்யனும் ஆநந்தமயனும் அஸங்குசிதஜ்ஞாந ஶக்திகனுமான ஸர்வேச்வரனுக்கே இது கூடுமென்றதாயிற்று.

159 சேதநாசேதநங்களிரண்டும் காரணமாவதற்கு யோக்யதையில்லையென்று நிரூபிக்கப் பட்டுத் தீர்ந்தபடியாலே முதலில் ப்ரதிஜ்ஞை செய்தபடி ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணம்.

160. லோகத்திலே அவித்யாகர்மங்களடியாகவும் பிறருடைய கட்டளையடியாகவும் காரணமாகை உண்டாகையாலே அவற்றைக் கழித்து ஸர்வேச்வரன் காரணமாவதற்கு ஹேது சொல்லப்படுகிறது. அவித்யாகர்ம நிபந்தநமான காரணத்வம் ஸகல ஜந்துக்களிடத்திலும் காண்பதாகும். அதாவது, உலகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகமாய்க் கொண்டு வருகிற காரணத்வம் விஷயஸங்க ப்ராவண்யஹேதுவான அஜ்ஞானத்தாலும் கருமத்தாலுமன்றோ. அதில் ஶாஸ்த்ர வச்யமானவற்றினுடைய உத்பாதகத்வம் கர்மப்ரதாநமாயிருக்கும்; அப்படியல்லாதது அவித்யா ப்ரதாநமாயிருக்கும். இரண்டும் ஒன்றையொன்று விட்டிராது. அதிகாரி புருஷர்களான பிரமன் முதலானோருடைய காரணத்வம் பரநியோகத்தையே பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும். அவித்யை முதலான அவத்யங்கள் தட்டாதவனும் தனக்கொரு நியாமகரின்றிக்கேயிருப்பவனுன ஸர்வேச்வரனுடைய காரணத்வத்திற்கு அவன் தன்னுடைய இச்சை யொழிய வேறு ஹேதுவில்லை.

161. ஸ்ருஷ்டி முதலானவை இச்சையாலே யானாலும் இதுதான் ஆயாஸரூபமாயிருக்குமோவென்னில்; இராது. யத்நரூபமான காயிகவ்யாபாரத்தாலன்றிக்கே அயத்நமான மாநஸவ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையாலே இந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரந்தான் அவனுக்கு அநாயாஸமாயிருக்கும். * நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துன்பெருமை * என்ற ஆழ்வாருளிச்செயலை இங்கு நினைப்பது.

162. அநாயாஸமாயிருந்ததேயாகிலும், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுப் பரிபூர்ணனுயிருக்குமவனுக்கு இந்த வியாபாரத்தினுல் ப்ரயோஜநமென்னென்னில்; * மன்பல்லுயிர்களுமாகிப் பல பல மாய மயக்குக்களால் இன்புறுமிவ் விளையாட்டுடையான் * என்றும், * தனிச் மாமலருந்தி வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவலம் லீலையாகவே நடக்குமிது. ஸார்வ பௌமரான ராஜாக்களுக்குச் சூது சதுரங்கமாடுதல் முதலியன போலவும், சிறுவர்களுக்கு மணற்கொட்டகமிழைத்தல் முதலியன போலவுமாகக் கொள்க.

163. ஆனால், ஸம்ஹாரத்தில் லீலை குலையாதோ வென்னில்?

164. ஸம்ஹாரந்தானும் லீலையாகையாலே குலையாது.

165. இவன் தானே, ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கையாலே, உபாதாநமுமாயிருக்கும்,

---

இங்கே ஒரு ஶங்கையும் ஸமாதானமும்

ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் கேவலலீலை யென்று சொல்லிவிடலாமோ? * சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்* என்றும் *உய்யவுலகு படைத்து * என்றும் * விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்* என்றும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநம் ப்ரயோஜநமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதாகச் சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்குப் போக்கு என்? என்று ஶங்கையுண்டாகக் கூடியது. (இதற்கு ஸமாதானம்.) சேதநோஜ்ஜீவநமாகிற அதுவும் ப்ரயோஜநமாயிருக்கச் செய்தேயும் லீலையே முக்ய ப்ரயோஜநமாயிருக்கும். நினைத்தபடி செய்யவல்ல ஶக்திமானான ஸர்வேச்வரன் ஸகலாத்மாக்களையும் ஏககாலத்திலேயே முக்தி பெறுவிக்க வல்லவனாயிருக்கச்செய்தேயும் ஸர்வாத்மநா ஸ்வாதீநரான ஆத்மாக்களை கருமத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைகழியவிட்டு ஶாஸ்த்ரமர்யாதையிலே வரவர அங்கீகரிப்பேனென்றிருக்கிற விது லீலாரஸத்தில் விருப்பத்தாலேயன்றோ, லீலாவிபூதியென்றே இதற்குப் பெயராயுமிரா நின்றதே. ஆக இவ்விபூதியில் லீலையே ப்ரசுர ப்ரயோஜநமாய்ச் செல்லுகையாலே ப்ரஹ்மஸூத்ரகாராதிகளெல்லாரும் ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜநம் லீலையேயாகச் சொன்னவிது பொருந்துமென்க,

163, 164. இப்படி ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறது லீலார்த்தமாகவானால் ஸம்ஹார தசையில் லீலை குலையாதோவென்னில், மணற் கொட்டகமிழைத்து விளையாடுகிற சிறுவர்களுக்கு இழைத்த கொட்டகத்தை அழித்துப் போகடுகைதானும் லீலையாயிருக்குமாபோலே ஸ்ருஷ்டித்த ஜகத்தை ஸம்ஹரிப்பதுதானும் ஸ்ருஷ்டி போலவே லீலையா யிருக்குமாதலால் அப்போதும் லீலை குலையாது. ஆக, இவ்வளவாலும் சொல்லிற்றாயிற்று—ஈச்வரனே ஜகத்துக்குக் காரணமென்றும், பரமாணுவோ ப்ரதாநமோ ப்ரஹ்மருத்ராதி சேதநர்களோ காரணமாக மாட்டார்களென்றும், ஸர்வேச்வரன் காரணமாகிறதும் வேறு ஹேதுக்களாலன்றிக்கே ஸ்வேச்சையாலே யென்றும், ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்கையாலே இதுதான் அநாயாஸமாயிருக்குமென்றும், இது தனக்கு ப்ரயோஜநம் லீலை யென்றும் (சொல்லி நின்றது).

165. ஈச்வரன் ஜகத்காரணமாமிடத்தில் நிமித்தகாரண மாத்ரமன்று, உபாதாநகாரணமும் இவனே யென்கிறது. உலகில் ஒரு காரியம் உண்டாகவேணுமானால் அதற்குக் காரணமிருந்து தீரவேணும். அந்த காரணம் நிமித்தகாரணமென்றும் உபாதாநகாரணமென்றும் ஸஹகாரி காரணமென்றும் மூவகையாயிருக்கும். அதில் உபாதாநகாரணமாவது—கார்யரூபேண விகாரப்படுகைக்கு உரித்தான வஸ்து (பானைக்கு மண்; வஸ்த்ரத்திற்குப் பஞ்சு என்று காண்க.) அந்த உபாதாந வஸ்துவை கார்யரூபேண விகாரப் படுத்தவல்ல கர்த்தாவை நிமித்தகாரண மென்கிறது (பானைக்குக் குயவன்; வஸ்த்ரத்திற்கு நசவுகாரன்—என்று காண்க.) இனி ஸஹாரி காரணமாவது—காரியமுண்டாகைக்கு உபகரணமான வஸ்து, பானைக்கு சக்கரம் தடி முதலியன; வஸ்த்ரத்திற்கு துரீ வேமாதிகள் காண்க,) கடபடாதிகளாகிற கார்யவர்க்கங்களுக்கு எற்படுகிற காரணங்கள் வெவ்வேறு பட்டிருக்குமாயிற்று. இப்படியல்லாமல் ஜகத்தாகிற காரியத்தின் உத்பத்தியில் ஈச்வரனே மூவகைக் காரணமாயுமிருப்பன். எங்ஙனே யென்னில்; *பஹுஸ்யாம்* என்கிற ஸங்கல்பத்தோடே கூடி நின்று நிமித்தகாரணமாயும், நாமரூப விபாகத்திற்கு உரித்தல்லாதபடி தன்னுடனே கூடிக் கிடக்கிற ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு உபாதாநகாரணமாயும், ஜ்ஞானம்

166. ஆனால், நிர்விகாரனென்னும்படி யென்னென்னில் ?

167. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லாமையாலே.

168. ஆனால், பரிணாம முண்டாம்படி யென்னென்னில் ?

169. விசிஷ்டவிசேஷண ஸத்வாரகமாக.

170. ஒரு சிலந்திக்குண்டான ஸ்வபாவம் ஸர்வசக்திக்குக் கூடாதொழியாதிறே.

171. ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது—அசித்தைப் பரிணமிப்பிக்கையும், சேதநனுக்கு சரீரேந்த்ரியங்களைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணுகையும்.

ஶக்தி முதலியவற்றோடு கூடினவனுய்க் கொண்டு ஸஹகாரி காரணமாயு மிருப்பன். ஆகையாலே உபாதாந காரணமும் இவனே யாவன். கீழே நிமித்தகாரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ஈச்வரனே இவனென்பதற்குப் பொருள். சேதநாசேதநங்களிரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷணமாய்க்கொண்டு தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது.

166, 167. தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமாகில், இவ்வீச்வரனை விகாரமற்றவனென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்து மென்னில்; நன்கு பொருந்தும்: சேதநாசேதநங்களாகிற விஶேஷணங்களோடு விசிஷ்டனான தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்குமிடத்தில் விஶேஷ்யமான ஸ்வரூபத்திற்கு விகாரமில்லாமையாலே விகாரமற்றவனென்னக் குறையில்லை.

168, 169. ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லையாகில் இவன் தானே ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிறானென்ற பரிணாமம் இவனுக்கு உண்டாம்படி எங்ஙனேயென்னில், தன்னை விட்டுப்பிரியகில்லாத விசேஷணத்வாரா பரிணாம முண்டாகின்றதத்தனை. அப்ருதக்ஸித்தமான சேதநாசேதநரூப விசேஷணத்வாரா பரிணாமமுண்டாகின்றதென்றதாயிற்று.

170. இப்படி ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமின்றிக்கேயிருக்க, தனக்கு சரீரபூத விசேஷணத்வாரா கார்யவர்க்கங்களுக் கெல்லாம் இவனே உபாதானமாகை கூடுமோ வென்னில்; சிலந்திப் பூச்சியின் தன்மையை யறிபவர்கள் இங்ஙனம் சங்கிக்க இடமில்லை. அல்ப சக்தியுள்ள சிலந்திக்கு ஸ்வரூப விகாரமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே தன் சரீரமாகிற விசேஷணத்தின் வழியாக நூல்திரளாகிற கார்யஜாதத்திற்குத் தான் உபாதானமாம்படி யுண்டான ஸ்வபாவமானது "பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே" என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வஶக்தி யுக்தனான ஸர்வேச்வரனுக்குக் கூடாமையில்லையே. இந்தச் சிலந்தி த்ருஷ்டாந்தம் வேதாந்தங்களிலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளதன்றோ. (170)

171. ஜகத்துக்கு மூவகைக் காரணமும் ஈச்வரனே யென்னுமிடம் ஸாதிக்கப்பட்டது கீழ். தன்னைப்போலவே நித்ய வஸ்துக்களாக ஶாஸ்த்ரங்களில் ஓதப்பட்டுள்ள அசித்தையும் சித்தையும் ஈச்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கிறானென்பது எப்படி ? என்னு மாகாங்க்ஷையிலே சொல்லப்படுகிறது. அசித்தைப்பரிணமிக்கச் செய்கையும் சேதநனுக்கு ஶரீரத்தையும் இந்திரியங்களையுங் கொடுத்து ஜ்ஞானவிகாஸத்தைப் பண்ணுகையுமே யாயிற்று ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது.

172. ஸ்திதிப்பிக்கையாவது ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே, பயிருக்கு நீர்நிலைபோலே, அநுகூலமாக ப்ரவேசித்து நின்று ஸர்வ ரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

173. ஸம்ஹரிக்கையாவது அவிநீதனான புத்ரனைப் பிதா விலங்கிட்டு வைக்குமா போலே, விஷயாந்தரங்களிலே கைவளருகிற கரணங்களைக் குலைத்திட்டு வைக்கை.

174. இம்மூன்றும் தனித்தனியே நாலு ப்ரகாரமாயிருக்கும்

175. ஸ்ருஷ்டியில், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ப்ரஜாபதிகளுக்கும், காலத்திற்கும், ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய்; ரஜோகுணத்தோடே கூடி ஸ்ருஷ்டிக்கும்.

176. ஸ்திதியில், விஷ்ண்வாதி ரூபேண அவதரித்து, மந்வாதிமுகேந சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து, நல்வழிகாட்டி காலத்துக்கும் ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், ஸத்வகுணத்தோடே கூடி ஸ்திதிப்பிக்கும்.

177. ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரனுக்கும், அக்நயந்தகாதிகளுக்கும், காலத்துக்கும், ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாய், தமோ குணத்தோடே கூடி ஸம்ஹரிக்கும்.

---

172. ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களென்கிற அடைவில் ஸ்ருஷ்டிக்கு அடுத்தது ஸ்திதி யாகையாலே ஸ்திதிப்பிக்கையாவது என்னென்னில்; 'தன்னாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட வஸ்துக் களிலே பயிருக்கு ரக்ஷகமாய்க்கொண்டு அநுகூலமாய் நிற்கும் நீர்நிலை போலே அவற்றை ரக்ஷிப்பதற்கு அநுகூலமாக உள்ளே பிரவேசித்து நின்று அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு ஏற்றவாறு ஸர்வரக்ஷைகளையும் பண்ணுகை.

173. இனி ஸம்ஹரிக்கையாவதென்னென்னில் ; தன்னை வழிபட்டு உய்வதற்குறுப்பாகத் தான் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு தன்னை வழிபடுகையன்றிக்கே விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போகப்புக்கவாறே, விதி நிஷேதங்களுக்கு உட்பட்டு ஒடுங்கி வர்த்தியாமல் மனம் போனபடி திரியும் மகனை ஹிதபரனான தந்தையானவன் ஒரு வியாபாரத்துக்கும் உரியனல்லாதபடி விலங்கிட்டு ஒடுக்கி வைக்குமாபோலே; விஷயாந்தரங்களிலே அதிப்ரவணமாய் நடக்கிற கரணகளேபரங்களைக் குலைத்து ஒடுக்கியிட்டு வைக்கை.

174—177. கீழ்ச் சொன்ன ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றும் தனித்தனியே நாலுபடிப்பட்டிருக்கும். பதினான்கு லோகங்களையும் படைக்குமவனாய் ஸமஷ்டி புருஷனான பிரமனுக்கும், அவனாலே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டு நித்யஸ்ருஷ்டியைச் செய்யுமவர்களான தக்ஷ ப்ரஜா பதிகளுக்கும், ஸ்ருஷ்டிக்கு இன்றியமையாததான காலத்துக்கும், ஒன்றுக்கொன்று உத்பாதகங்க ளான ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான ரஜோ குணத்தோடே கூடியிருந்து ஸ்ருஷ்டிக்கை—ஸ்ருஷ்டியில் நான்கு ப்ரகாரம், "[illegible] [illegible]" என்கிற விஷ்ணுவவதாரம் தொடக்கமாக *எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்கிறபடியே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி மநு யாஜ்ஞ வல்க்ய பராசர வால்மீகி சௌநகாதிகள் முகமாக ஸ்மிருதீதிஹாஸ புராணங்களாகிற சாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து சேதநர்கள் தப்பு வழிகளில் ப்ரவர்த்தியாமல் ஈடேறுகைக் குறுப்பான நல்வழிகளைக்காட்டி, ரக்ஷணோபயோகியான காலத்துக்கும், லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று ரக்ஷகமான ஸர்வபூதங் களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் ஸத்வகுணத்தோடு கூடியிருந்து ஸ்திதிப்பிக்கை இதில் நான்கு ப்ரகாரம். ஸம்ஹரிப்பவர்களில் தலையான ருத்ரனுக்கும், அவாந்தர ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான அக்நி யமன் முதலானவர்களுக்கும் ஸம்ஹாரத்திற்குரிய காலத்திற்கும், ஒன்றுக்கொன்று

178. சிலரை ஸுகிகளாகவும், சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால் ஈச்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்கள் வாராதோ வென்னில்?

179. கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனுய்ச் செய்கையாலும் வாராது.

180. இவன்றான் "முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில் வண்ணன்" என்கிறபடியே ஸவிக்ரஹனுய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணும்.

181. விக்ரஹம்தான் ஸ்வரூப குணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய், ஸ்வாநுரூபமாய், நித்யமாய், ஏகரூபமாய், சுத்தஸத்வாத்மகமாய், சேதந தேஹம்

நாமரூபமான ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய், கண்பாராமல் செய்கைக்குறுப்பான தமோகுணத்தோடே கூடிக்கொண்டு ஸம்ஹரிக்கை—இதில் நான்கு ப்ரகாரம்.

178, 179. ஈச்வரன் விஷம ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாகக் காண்கையாலே அது அடியாக மந்தமதிகளுக்கு உண்டாகக்கூடிய ரங்கை பரிஹரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ருஷ்டிக்கு மளவில் ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒரே படியாக வல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி விபாகம் பண்ணிச் சிலவாத்மாக்களை ஸுகிகளாகவும் சிலவாத்மாக்களை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டித்தால், ஸர்வஸமனுகவும் பரமதயாளுவாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கு மீச்வரனுக்கு எல்லார் திறத்திலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷம்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற க்ருபை இல்லாமையும் வாராதோவென்னில்; வாராது. சிலரை ஸுகிகளாகவும் சிலரை துக்கிகளாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—விஷம ஸ்ருஷ்டிக் குறுப்பான சேதநருடைய கருமமடியாகச் செய்கையாலும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கிற விது—ரோக ஹேதுவான மண்ணை விரும்பித்தின்ற ப்ரஜையை மேலே தின்னுதபடி நாக்கிலே குறியிட்டு மண்தின்ன அஞ்சும்படி பண்ணும் ஹிதபரையான மாதாவைப் போலே, இவர்கள் மேல் துக்க ஹேதுவான கருமங்களைப்பண்ண அஞ்சும்படி ஹிதபரனுய்ச் செய்கையாலும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யங்களிரண்டும் இவனுக்கு வாராது.

180. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில் "ஸகல ஜகத் ஸர்க்க ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாய்" என்ற விசேஷணம் இவ்வளவும் உபபாதிக்கப்பட்டது. இனி "விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனுய்" என்ற விசேஷணம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. இடையில் இரண்டு விசேஷணங்களை உபபாதியாமல் விட்டது அவற்றில் விசேஷ வக்தவ்ய மில்லையென்பது பற்றி. இப்படி ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றுக்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட வீச்வரன் "முந்நீர் ஞாலம் படைத்த எம் முகில் வண்ணனே" என்கிற ஆழ்வாரருளிச் செயலின்படியே விக்ரஹத்தோடே கூடினவனுய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் மூன்றையும் பண்ணுவன்.

181. இனி விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யம் விஸ்தரித்து உபபாதிக்கப்படுகிறது.

[விக்ரஹந்தான் ஸ்வரூபகுணங்களிலுங் காட்டில் அத்யந்தாபிமதமாய்] ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபமும் ஆனந்தாவஹமான குணங்களும் போலல்லாமல் எல்லைகடந்த ஆனந்தாவஹமாயிருக்கையாலே அவற்றிற் காட்டிலும் மிகவும் அபிமதமாயிருக்கும்.

(ஸ்வாநுரூபமாய்) சில அநுரூபமல்லாமலிருந்தாலும் அபிமதமாயிருக்கும்; சில அநபிமதமாயிருந்தாலும் அநுரூபமாயிருக்கும்; அவைபோலன்றிக்கே தனக்கு அநுரூபமாயிருக்கும்.

போலே ஜ்ஞானமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கச் செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப்போலேயிருக்க, பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ப்ரகாசகமாய், நிரவதிக தேஜோரூபமாய், ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண கண நிதியாய், யோகித்யேயமாய், ஸகலஜந மோஹநமாய், ஸமஸ்தபோக வைராக்ய ஜநகமாய் நித்யமுக்தாநுபாவ்ய

[நித்யமாய்] ஸ்வரூபம் போலவும் திருக்குணங்கள் போலவும் உற்பத்தி விநாசங்களின்றியே யிருக்கும்.

[ஏகரூபமாய்] வ்ருத்திக்ஷயாதி விகாரங்களின்றியே ஒருபடிப்பட்டிருக்கும். *ஸதைகரூபரூபாய* என்கிறபடியே.

[சுத்தஸத்வாத்மகமாய்] இதர குணக் கலப்பில்லாத ஸத்வத்துக்கு ஆச்ரயமாயிருக்கிற அப்ராக்ருதத்ரவ்யமே வடிவாயிருக்கும்.

[சேதந தேஹம்போலே ஜ்ஞாநமயமான ஸ்வரூபத்தை மறைக்கையன்றிக்கே மாணிக்கச்செப்பிலே பொன்னையிட்டு வைத்தாப் போலேயிருக்கப் பொன்னுருவான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாசகமாய்] சுத்த ஸத்வாத்மகமாகையாலே முக்குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான சேதந தேஹம் போலே, ஜ்ஞானமாய்த் தேஜோரூபமான ஸ்வரூபத்தைப் புறந் தோற்றாதபடி மறைக்கையன்றிக்கே, மாணிக்கத்தைச் செப்பாகச் சமைத்து அதிலே பொன்னையிட்டு வைத்தால் உள்ளிருக்கிற பொன்னை அது புறம்பே நிழலெழும்படி தோற்றுவிக்குமாபோலே *எண்ணும் பொன்னுருவாய்* என்கிறபடியே ஸ்ப்ருஹணீயதயா பொன்னுருவென்று சொல்லப்படுமதான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்துக்குத்தான் ப்ரகாசமாயிருக்கும்.

[நிரவதிக தேஜோரூபமாய்] நித்ய முக்தர்களின் விக்ரஹங்களும் இதுவும் ஒரே ஜாதியான த்ரவ்ய மாயிருக்கச்செய்தே, ஏகஜாதீய த்ரவ்யாத்மகமான வஹ்நிதஸ்ரீரதேஜஸ்ஸிற் காட்டில் ஆதித்ய சரீரத்திற்குண்டான தேஜ:ப்ரபாவம் போலே இவை பரிச்சிந்ந தேஜஸ்ஸாம்படி தான் அபரிச்சிந்ந தேஜஸ்ஸை வடிவாக வுடைத்தாயிருக்கும்.

[ஸௌகுமார்யாதி கல்யாணகுண நிதியாய்] ஸௌகுமார்யம் ஸௌந்தர்யம் லாவண்யம் ஸௌகந்த்யம் யௌவனம் முதலான கல்யாண குண ஸமூஹத்துக்குக் கொள்கலமாயிருக்கும்.

[யோகித்யேயமாய்] பகவத்த்யாந பரரான பரமயோகிகளுக்கு சுபாச்ரயமாய்க் கொண்டு எப்போதும் த்யாநவிஷயமாயிருக்கும்.

[ஸகலஜநமோஹநமாய்] அஜ்ஞர் ப்ராஜ்ஞர் என்கிற வாசியின்றிக்கே ஸகல ஜனங்களையும் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றுமதாயிருக்கும்.

[ஸமஸ்த போக வைராக்ய ஜநகமாய்] தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டவர்களுக்கு தன்னில் வேறுபட்ட ஸகல விஷயாநுபவத்திலும் ஆசையறுக்குமதாயிருக்கும்.

[நித்ய முக்தாநுபாவ்யமாய்] அபரிச்சிந்ந ஜ்ஞாநாதி குணங்களை யுடையரான நித்யராலும் *ஸதா பச்யந்தி*ப்படியே அநவரதம் அநுபவிக்கப் படுமதாயிருக்கும்.

[வாசத்தடம் போலே ஸகலதாபஹரமாய்] "கண் கைகால் தூய செய்ய மலர்களா சோதிச்செவ்வாய் முகிழதா சாயல் சாமத்திருமேனி தண்பாசடையா தாமரைநீள் வாசத்தடம் போல்வருவானே!" என்று ஆழ்வார் வருணித்தபடியே திவ்யாவயவங்களும் திருமேனியுமான சேர்த்தியாலே பரப்பு மாறத் தாமரைபூத்துப் பரிமளம் அலையெறியா நிற்பதொரு தடாகம்

மாய், *வாசத்தடம் போலே ஸகல தாபஹரமாய், அநந்தாவதார கந்தமாய் ஸர்வ ரக்ஷகமாய், ஸர்வாபாச்ரயமாய் அஸ்த்ர பூஷணபூஷிதமாயிருக்கும்.

182. ஈச்வர ஸ்வரூபந்தான், பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தர்யாமித்வம், அர்ச்சாவதாரமென்றஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்.

183. அதில் பரத்வமாவது — அகாலகால்யமான நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யமுக்தர்க்கு போக்யனாய்க் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பு.

போலேயிருக்கையாலே தன்னைக்கிட்டினவர்களுடைய ஸாம்ஸாரிக நாநாவித தாபத்தோடு விரஹதாபத்தோடு வாசியற ஸகல தாபத்தையும் போக்குமதாயிருக்கும்.

[அநந்தாவதாரகந்தமாய்] *எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயென்று சொல்லப்படுகிற எண்ணிறந்த அவதாரங்களும் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம் போலே வருகிறவையாகையாலே அவையெல்லாவற்றுக்கும் மூலமாயிருக்கும்.

[ஸர்வரக்ஷகமாய்] ஐச்வர்யார்த்திகள் கைவல்யார்த்திகள், பகவச்சரணார்த்திகளில் உபாஸகர் ப்ரபந்நர் அநுபவ கைங்கர்யபரர் நித்யமுக்தர் என்கிற வாசியற ஸர்வருடையவும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைப் பண்ணுவது திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியாகையாலே எல்லார்க்கும் ரக்ஷகமாயிருக்கும்.

[ஸர்வாச்ரயமாய்] உபய விபூதிக்கும் ஆச்ரயமாயிருக்கும்.

[அஸ்த்ரபூஷண பூஷிதமாய் இருக்கும்] கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வாச்ரயத்வ ஸூசகமாய் அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்தில் சொல்லுகிறபடியே விபூதிக்கு அபிமாநிகளான திவ்யாயுதங்களாலும் திவ்யாபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கும். ஆக, "விக்ரஹந்தான்" என்று தொடங்கி இவ்வளவாலும் திவ்யமங்கள விக்ரஹந்நிறுவைலக்ஷண்யம் அருளிச் செய்யப் பட்டதாயிற்று.

182. இந்த ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணையில் "விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்" என்றது கீழே உபபாதிக்கப்பட்டதாயிற்று. இந்த விக்ரஹ யோக ப்ரயுக்தமான ஈச்வரனுடைய பரத்வாதிபஞ்சக ப்ரகாரத்தையும் இனி தனித்தனியே விவரிக்கவேண்டி அதனுடைய ப்ரஸ்தாவம் இங்குச்செய்யப்படுகிறது. ஈச்வர ஸ்வரூபமானது பரத்வமென்றும் வியூஹமென்றும் விபவமென்றும் அந்தர்யாமித்வமென்றும் அர்ச்சாவதாரமென்றும் அஞ்சு ப்ரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும். திருவாய்மொழியில் "விண்மீதிருப்பாய் மலைமேல் நிற்பாய் கடல் சேர்ப்பாய், மண்மீதுழல்வாய் இவற்றுளெங்கும் மறைந்துறைவாய்" (6-9-5) என்கிற பாசுரத்தில் இவ்வைந்து ப்ரகாரங்களும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது காண்க.

183. பரவ்யூஹ விபவாந்தர்யாம்யர்ச்சாவதாரங்களென்கிற ஐந்தினுள்ளும் பரத்வமாமது. *ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:* யத்காலாத் அபசேலிமம்* இத்யாதிப்படியே காலத்தாலாகும் பரிணாமமில்லாத தேசமாயிருப்பதாய், *நலமந்தமில்லதோர் நாடு* என்னும் படியே ஆனந்தம் அளவிறந்திருக்கும் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே *அபர்வறுமமரர்களான அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகளுக்கும், சேறு கழுவின மாணிக்கம் போன்று நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரர்களான முக்தர்களுக்கும் அநுபவ விஷயபூதனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பு.

184. வ்யூஹமாவது—ஸ்ருஷ்டி திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும் ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் உபாஸகாநுக்ரஹார்த்தமாகவும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாநிருத்த ரூபேண நிற்கும் நிலை.

185. பரத்வத்தில் ஜ்ஞாநாதிகளாறும் பூர்ணமாயிருக்கும், வ்யூஹத்திலிவ்விரண்டு குணம் ப்ரகடமாயிருக்கும்.

186. அதில் ஸங்கர்ஷணர். ஜ்ஞாநபலங்களிரண்டோடுங்கூடி ஜீவதத்வத்தை யதிஷ்டித்து அதை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் விவேகித்து, ப்ரத்யும்நாவஸ்த்தையையும் பஜித்து, சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தநத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

---

184. இனி வ்யூஹமாவதென்னென்னில்; வ்யூஹத்துக்கு விநியோகம் லீலாவிபூதியிலாகையாலே இவ்விபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டியென்ன ஸ்திதியென்ன ஸம்ஹாரமென்ன இவற்றை நிர்வஹிக்கைக்காகவும், புபுக்ஷுக்களான ஸம்ஸாரிகளுக்கு அநிஷ்ட நிவாரணமும் இஷ்டப்ராபணமுமாகிற ரக்ஷணம் செய்கைக்காகவும், முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸிக்குமவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை விட்டொழித்துத் தன்னை வந்து சேர்வதற்குடலான அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகைக்காகவும் ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாய்க் கொண்டு நிற்கும் நிலை. இதில் இன்ன வ்யூஹத்தாலே இன்னது செய்யுமென்னுமிடம் மேல் உபபாதனத்திலே கண்டு கொள்வது.

185. மேலே நிரூபித்த பரவ்யூஹங்களிரண்டுக்கும் தன்னில் விசேஷமேதென்னச் சொல்லுகிறது: வாஸுதேவரூபமான பரத்வத்தில் ஜ்ஞானம் சக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்களும் பரிபூர்ணமாயிருக்கும். ஸங்கர்ஷணாதி ரூபமான வ்யூஹத்தில் ஒவ்வொரு மூர்த்தியில் இரண்டிரண்டு குணமே ப்ரகாசமாயிருக்கும்.

186, 187. இனி இந்த ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்களாகிற மூவரிடத்திலும் விளங்காநின்ற குண விசேஷங்களும், இவர்கள்தாம் இன்னின்ன க்ருத்யங்களுக்குக் கடவர்களாயிருப்பர்களென்பதும் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. வ்யூஹத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணர் ஸர்வகுணங்களோடுங் கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தக்கபடி ஜ்ஞானம் பலம் என்கிற இரண்டு குணங்களோடுங்கூடி, ப்ரக்ருதிக்குள்ளே மயங்கிக்கிடக்கிற ஜீவ தத்வத்தை அதிஷ்டித்து, அந்த அதிஷ்டாந விசேஷத்தாலே இத்தை ப்ரக்ருதியில் நின்றும் நாமரூப விசேஷம் தோற்றும்படி விவேகித்து ப்ரத்யும்நாவஸ்தையையும் அடைந்து வேதம் முதலிய சாஸ்த்ரங்களின் ப்ரவர்த்தனத்தையும் ஜகத்ஸம்ஹாரத்தையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். ப்ரத்யும்நர் தம் செயலுக்குத் தக்கபடி ஐச்வர்யம் வீர்யம் என்னுமிரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மநஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, சாஸ்த்ரார்த்தங்களின் அநுஷ்டாந ரூபமான தர்மங்களினுடைய உபதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக் கடவராயிருப்பர். மநுசதுஷ்டயமாவதென்? அது தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டி யாவதென்? என்னில்; அது விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதையில் பரக்கச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு:— முகம் பாஹு ஊரு பாதம் ஆகிற அவயவங்களில் நின்றுமுண்டாகி மிதுநமாயிருக்கிற ப்ரஹ்ம க்ஷத்ரிய வைச்ய சூத்ர சதுஷ்டயம் மநுசதுஷ்டயமெனப்படும். இந்த மநுக்களிடத்தினின்றும் மிதுநங்களாய்க்கொண்டு தனித்தனியே வர்ண பேதத்தாலுண்டான மாநவசதமும், அப்படியே ஸ்த்ரீபுருஷமிதுநங்களாய்க் கொண்டு அந்த மாநவர் பக்கல் நின்றுமுண்டான மாநவரும், அவர்கள் பக்கல் நின்றுமுண்டான மநுஷ்யரூபமாய்க்கொண்டு சுத்த ஸாத்விகர்

187. ப்ரத்யும்நர் ஐச்வர்யவீர்யங்களிரண்டோடும் கூடி மநஸ் தத்வத்தை யதிஷ்டித்து, தர்மோபதேசத்தையும் மநுசதுஷ்டயந் தொடக்கமான சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்கடவராயிருப்பர்.

188 அநிருத்தர், சக்தி தேஜஸ்ஸுக்களிரண்டோடுங் கூடி ரக்ஷணத்துக்கும், தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்துக்கும் காலஸ்ருஷ்டிக்கும், மிச்ரஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர்.

189. விபவம், அநந்தமாய் கௌண முக்ய பேதத்தாலே பேதித்திருக்கும்.

190. மநுஷ்யத்வம், திர்யக்த்வம், ஸ்தாவரத்வம்போலே கௌணத்வமும் இச்சையாலே வந்தது; ஸ்வரூபேணவன்று.

களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் எவ்விதமான பலனையும் விரும்பாமல் பகவத்ஸமாராதனமென்கிற ப்ரதிபத்தியோடு கருமங்களை யனுட்டிப்பவர்களாய் வேதாந்தத்திலூக்கமுடையவர்களாய் த்வாதசாக்ஷரீமந்த்ரத்தை முன்னிட்டு அத்யாத்மசிந்தை பண்ணுமவர்களாய் முடிவில் எம்பெருமானையே அடைபவர்களாயிருக்கு மவர்களின் வகுப்பு சுத்தவர்க்கமெனப்படும். ஆக மநுசதுஷ்டயம் தொடக்கமான சுத்த வர்க்கத்தின் ஸ்ருஷ்டியை ப்ரத்யும்நர் பண்ணுவரென்றதாயிற்று.

188. அநிருத்தர் ஸர்வகுணங்களோடு கூடியிருக்கச் செய்தேயும் செயலுக்குத் தகுதியாக சக்தியும் தேஜஸ்ஸுமாகிற இரண்டு குணங்களோடேகூடி ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான தத்வஜ்ஞானத்தைக் கொடுப்பதற்கும் த்ருடி முதலாக த்விபரார்த்தமளவான காலத்தின் ஸ்ருஷ்டிக்கும், கீழே ப்ரத்யும்நருடைய செயலாகச் சொல்லப்பட்ட சுத்தவர்க்க ஸ்ருஷ்டிக்கு நேர்மாறான மிச்ரவர்க ஸ்ருஷ்டிக்கும் கடவராயிருப்பர். மிச்ர வர்கமாவது, ப்ராஹ்மணாதி வர்ணங்களிலே பிறந்தவர்களாய் ரஜோகுணம் மிக்கவர்களாய் வேதத்தின் கர்மகாண்டத்தில் ஊன்றினவர்களாய் ஸர்வேச்வரனை யொழிந்தவர்களை ஆராதிப்பவர்களாய் பகவானை நிந்திப்பதுஞ் செய்து பகவத்ஜ்ஞாந பக்திகளில் அந்வயமின்றிக்கே ஐச்வர்யாதிகளிலே ரமியா நின்றுகொண்டு ஸம்ஸார மார்க்கத்திலேயே திரியு மவர்களின் வகுப்பு.

189. ஆக வ்யூஹத்தின்படி உபபாதிக்கப்பட்டு முடிந்தது கீழ்; இனி விபவத்தின்படி விரிவாக உபபாதிக்கப்படுகிறது. விபவமானது எண்ணித் தலைக்கட்ட வொண்ணாதபடி அநந்தமாய் கௌணமென்றும் முக்கியமென்றும் இருவகையாயிருக்கும். கௌணமென்பது தாழ்ந்தது. முக்கியமென்பது ச்ரேஷ்டமானது. இதரஸஜாதீயமாய்க் கொண்டு ஆவிர்ப்பவிக்கைதான் விபவ மென்பது. இதில் ஆவேசாவதாரம் கௌண மென்றும். ஸாக்ஷாதவதாரம் முக்கிய மென்றும் சொல்லப்படும். ஆவேசமானது ஸ்வரூபாவேச மென்றும் சக்த்யாவேச மென்றும் இருவகைப்படும். ஸ்வம்மானரூபத்தாலே ஆவேசிக்கை ஸ்வரூபாவேசமாகும். பரசுராமாதிகளான சேதநருடைய சரீரங்களிலே தன்னுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே ஆவேசித்து நிற்கை. சக்த்யாவேசமாவது கார்யத்தின்போது விதிசிவாதிகளான சேதநர் பக்கலிலே சக்திமாத்திரத்தினால் ஸ்புரித்துநிற்கை.

190. இனி, முக்ய விபவத்தோடு கௌணவிபவத்துக்குண்டான ஸாம்யமும் வைஷம்யமும் தெரிவிக்கப்படுகின்றன; ராமக்ருஷ்ணத்வாதியான மநுஷ்யத்வம், மத்ஸ்ய கூர்மத்வாதியான திர்யக்த்வம், தண்டகாரண்யத்திலே குப்ஜாம்ரமாக [மிகச்சிறிய மாமரமாக]

191. அதில் அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜஹத்ஸ்வபாவங்களுமாய், தீபாதுத் பந்நப்ரதீபம் போலேயிருக்கக்கடவதான முக்ய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும்.

192. விதி சிவ பாவக வ்யாஸ ஜாமதக்ந்யார்ஜுந வித்தேசாதிகளாகிற கௌண ப்ராதுர்ப்பாவங்க ளெல்லாம் அஹங்கார யுக்த ஜீவர்களை யதிஷ்டித்து நிற்கையாலே, முமுக்ஷுக்களுக் கநுபாஸ்யங்கள்.

193. நித்யோதித சாந்தோதிதாதி பேதமும், ஜாக்ரத்ஸம்ஜ்ஞாதியான சாதுராத்ம்யமும் கேசவாதி மூர்த்யந்தரமும், ஷட்த்ரிம்சத்பேத பிந்நமான பத்மநாபாதி விபவமும், உபேந்த்ர த்ரிவிக்ரம ததிபக்தஹயக்ரீவ நரநாராயண ஹரி க்ருஷ்ண மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹாத்யவதார விசேஷங்களும், அவற்றினுடைய புஜாயுதவர்ண க்ருத்ய ஸ்தாநாதிபேதங்களும் துரவதரங்களுமாய், குஹ்ய தமங்களுமாயிருக்கையாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அவதரித்ததாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்தாவரத்வமாகிறவிவை இச்சையாலேயானுப்போலே ஆவேசரூபமான கௌணத்வமும் இச்சையாலேவந்த தென்கிறவிது ஸாம்யம். அப்ராக்ருத மாயிருந்துள்ள அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்ததல்லாமை வைஷம்யம்.

191, 192. இன்னது உபாஸ்யம், இன்னது அநுபாஸ்யம் என்று பகுத்துத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் இரண்டுக்கு முண்டான விசேஷம் காட்டப்படுகிறது. உபயவிதமான விபவத்திலும் வைத்துக்கொண்டு *ஆதியஞ்சோதியுருவையங்குவைத்திங்குப் பிறந்ததாகையாலே அப்ராக்ருத விக்ரஹங்களுமாய், அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்களை விடாதவையுமாய், அதஏவ தீபத்தில்நின்று முண்டான ப்ரதீபம் தனக்குக் காரணமான தீபத்தினுடைய ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாயிருக்குமா போலே தன் காரணமான மூர்த்தியோடு துல்யமான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கிற முக்ய ப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம் முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களாயிருக்கும். ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான பிரமனும், ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான மிவபாவகர்களும், வேதங்களைப் பகுத்த வியாஸனும், துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸநம் பண்ணின பரசுராமனும், ஜநத்ரக்ஷகர்களில் ப்ரஸித்தனுயிருந்த கார்த்த வீர்யார்ஜுநனும், ஔதார்யத்தில் புகழ்பெற்ற வித்தேசனும், மற்றும் சுகுத்ஸ்த முசுகுந்த ப்ரப்ருதிகளுமாகிற கௌணப்ராதுர்ப்பாவங்களெல்லாம்— ஸ்வாதந்த்ர்ய ரூபமான அஹங்காரத்தோடு கூடிய ஜீவர்களை கார்யார்த்தமாக ஆவேச முகத்தாலே அதிஷ்டித்து நிற்கையாலே புபுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க் கொழிய முமுக்ஷுக்களுக்கு உபாஸ்யங்களன்று.

193. ஆக, விபவங்கள் அனந்தமென்னுமிடமும், அதில் கௌணமுக்க்ய விபாகமும், அந்த கௌண முக்க்யங்களுக்குண்டான பரஸ்பர விசேஷமும் பேசப்பட்டன கீழ்; இனி கீழ்ச் சொன்ன ப்ரவ்யூஹங்களிலும் முக்க்ய விபவங்களிலுமுண்டான அவாந்தர பேதங்களும் அவற்றினுடைய புஜ ஆயுதவர்ணாதி பேதங்களும் சொல்லவேண்டியிருக்கச் செய்தேயும் சாக்லாமைக்கு ஹேது இரண்டு; அவையெல்லாம் சொன்னாலும் ஒருவர்க்கும் க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் எளிதாயிராமையும், அவதார ரஹஸ்யங்களாகையாலே மிகவும் குஹ்யமாயிருக்கையும்.

194. அவதாரங்களுக்கு ஹேது–இச்சை.

195. பலம்-ஸாது பரித்ராணாதி த்ரயம்.

196. பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபாதிகளாலே பிறந்தானென்கையாலே, அவதாரங்களுக்கு ஹேது கர்மமாக வேண்டாவோ வென்னில்.

197. அவைதன்னிலே சாபம் வ்யாஜம்; அவதாரம் ஐச்சமென்று பரிஹரித்தது.

198. அந்தர்யாமித்வமாவது – அந்த:ப்ரவிச்ய நியந்தாவா யிருக்கை.

199. ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸகல சேதநர்க்கும் துணையாய், அவர்களைவிடாதே நிற்கிற நிலைக்கு மேலே சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே கூடிக்கொண்டு அவர்களுக்கு த்யேயனாகைக்காகவும், அவர்களை

194, 195. உலகத்தில் ஜன்மங்களுக்கு ஹேது புண்யபாபரூப கருமங்களாயன்றோ விருப்பது; பகவானுடைய அவதாரத்துக்கு ஹேது ஏதென்னில்; இப்படியவதரிப்போமென்னும் ஸ்வேச்சை யொழிய வேறொரு ஹேதுவில்லை. அவதாரத்திற்குப் பலனேதென்றால், *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவன்தானே அருளிச்செய்தபடியே, தன்பக்கல் அன்பு பூண்டவராய் பகவதநுபவத்தாலன்றித் தரிக்ககில்லாதவர்களாய், தன்னைக் காணவேணுமென்று ஆசைப் பட்டிருக்குமவர்களான ஸாது ஜனங்களை, தன்னுடைய ரூபசேஷ்டிதங்களைக் காட்டியும் ஸல்லாபாதிகளைத் தந்தும் ரக்ஷிக்கையும், அவர்களுக்கு விரோதிகளான துஷ்டர்களை நசிப்பிக்கையும், க்ஷீணமாய்க்கிடக்கிற ஸ்வாராதன ரூபமான வைதிகதருமத்தை ஸ்தாபிக்கையுமாகிற இம்மூன்றுமே பலன்.

196, 197. இதிஹாஸபுராணங்களான பலப்ரமாணங்களிலும் ப்ருகுசாபம் முதலானவற்றாலே பிறந்தானாகச் சொல்லுகையாலே அவதாரத்திற்கு ஹேது இச்சை யென்று எப்படி சொல்லலாம்? கருமமே அவதார ஹேதுவாக வேண்டாவோவென்னில்; வேண்டா; அந்த இதிஹாஸ புராணங்கள் தன்னிலேயே சாபம் வியாஜமாத்ரமென்றும் அவதாரம் இச்சையால் வந்ததத்தனையென்றும் சொல்லிவைத்திருப்பது கரணலாம்.

198. விபவம் உபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அந்தர்யாமித்வம் உபபாதிக்கப்படுகிறது. அந்த: ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் * இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சேதநர்க்குள்ளே பிரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியந்தாவாயிருக்கை அந்தர்யாமித்வமாம்.

199; அந்தர்யாமித்வமானது ஆத்மாவினுள்ளே தன் ஸ்வரூபத்தாலே வியாபித்து நின்று நியமிப்பதாயும், விக்ரஹத்தோடே கூடியிருந்து ஹ்ருதயத்திலே வியாபித்திருந்து நியமிப்பதாயும் இருவகைப்பட்டிருக்கையாலே இவ்விருவகையும் நிரூபிக்கப்படுகிறது. புண்யமடியாக ஸ்வர்க்கத்தை ப்ரவேசிக்கையும், பாபமடியாக நரகத்தை ப்ரவேசிக்கையும், இரண்டுமடியாகக் கருக்குழியிலே பிரவேசிக்கையும் முதலான எல்லாவவஸ்தைகளிலும் எல்லாச்சேதநர் கட்கும் *இராமடமூட்டுவர்ரைப்போலே உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகையாலே துணையாய், அவர்களை ஒருக்காலும் விடாதே அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நிலைக்குமேலே * ஸம்ஹத்ய ஆஸ்தே வ்ருஷா ஜ்யோதிர்விஷயகே: என்றும், * நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா *என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே சோதியுருவாய், சாமளமான தன்னை முட்டாக்கிடும்படி செம்பொனே திகழுகிற புகராலே நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னற்கொடிபோலே யிருக்கையாலே புறம்பே பரந்து திரிகிற மனஸ்ஸை அதில் நின்றும் பற்றற்றுத் தன் பக்கலிலே ப்ரவணமாக்கிக் கொள்ளும்படி சுபாச்ரயமான திருமேனியோடே அந்த சேத

ரக்ஷிக்கைக்காகவும், பந்து பூதனாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

200. அர்ச்சாவதாரமாவது "தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்" என்கிறபடியே சேதநர்க் கபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவவிசேஷங்கள் போலன்றிக்கே தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதிபண்ணி அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வியாபாரங்களையு முடையனாய்க்கொண்டு, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளிநிற்கும் நிலை.

201. ருசிஜநகத்வமும் சுபாச்ரயத்வமும், அசேஷலோக சரண்யத்வமும் அநுபாவ்யத்வமு மெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

நர்க்கு தியானிக்கவேணுமென்று ருசி பிறந்தபோது தியானிக்க வுரியனாகைக்காகவும், புத்தி முதலானவற்றுக்கு நியாமகனாய்க்கொண்டு அவர்களை ரக்ஷிக்கைக்காகவும் நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்காலே உறவினனாய்க் கொண்டு ஹ்ருதய கமலத்திலே யெழுந்தருளி யிருக்குமிருப்பு.

200. ஆக அந்தர்யாமித்வமுபபாதிக்கப்பட்டது கீழ்; இனி அர்ச்சாவதார முபபாதிக்கப் படுகிறது. * தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே ஆச்ரிதரான சேதநர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ணரஜதசிலாதிகளான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே அயோத்யை மதுரை முதலான தேச நியமமில்லாதபடியும், பதினோராயிரமாண்டு நூறாண்டு என்றாப் போலேயுண்டான காலநியமமில்லாதபடியும், தசரதபுத்ரத்வ வஸுதேவாத்மஜத்வாதி நிர்ப்பந்தங்களில்லாதபடியும் (ராமக்ருஷ்ணாதி விபவவிசேஷங்கள் போலல்லாமல்) எந்த இடத்தில் விருப்பமோ அந்த இடத்தில் அர்ச்சகருடைய அபேக்ஷாகால மொழியத் தனக்கென் றொரு காலநியமமில்லாதபடியாகவும். ருசியுடைய எல்லார்க்குமாகையாலே இன்னாரென்ப தொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்நிதி பண்ணி ஸர்வஸஹிஷ்ணுவாகையாலே அவரவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சகபராதீனமான ஸ்நான அசநாதி ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களையு முடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாம்.

201. இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசிஜநகத்வம் முதலான குணபூர்த்தி சொல்லப் படுகிறது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (40, "இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக் கடவதாய் " என்றருளிச்செய்தபடியே ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய பொல்லாங்குகளையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய நலங்களையும் உபதேசித் தாலும் அவற்றாலே இதர விஷயங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்திலே முகம் வைக்க இசையாதே வர்த்திக்கும் சேதநர்க்கு வைமுக்கியத்தை மாற்றித் தன்வடிவழகு முதலானவற்றாலே இத்தாப ஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோமென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்துத் தன் பக்கலிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்த பின்பு தன்னை பஜிக்கு மவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சுக்கு மினிதாம்படி சுபாச்ரயமாயிருக்கையும், அவ்வளவேயன்றியே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணதோஷ நிரூபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் சரண்யமாயிருக்கையும், வைலக்ஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு * என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே * என்னும்படி அநுபாவ்யமாயிருக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்கும்.

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறுடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும் அசக்தரைப் போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயும் இருக்கச்செய்தேயும் அபார காருண்ய பரவசனாய்க்கொண்டு ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையுங் கொடுத்தருளும்.

பிள்ளைலோகாச்சார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
ஈச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.
தத்வத்ரயம் முற்றிற்று.

---

202. இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்தின் குணமிகுதியைக் கூறி இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டப்படுகிறது. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறுடிக்கொள்வது அர்ச்சாவதாரத்திலே விசேஷம். அதாவது, சேதநன் உடைமையாயும் தான் உடையவனாயுமிருக்குமிருப்பு வ்யவஸ்திதமாயிருக்கச் செய்தேயும் இவன் தன்னுடைமைகளைக் கணக்கிடும்போது தன்னையும் கணக்கிடும்படி அவனை ஸ்வாமியாகவும் தன்னை ஸொத்தாகவும் தன்னிச்சையாலே மாறுடிக்கொள்வது. அதற்குமேலே அஜ்ஞரைப்போலேயும் அசக்தரைப்போலேயும் அஸ்வதந்த்ரரைப்போலேயுமிருப்பது மற்றொரு விசேஷம். அதாவது, ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தேயும் ஒன்றுமறியாதான் போலவும், ஸர்வசக்தியுக்தனாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாத அசக்தரைப் போலேயும், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கச் செய்தேயும் தனக்கென்னவொரு முதன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயுமிருப்பது. ஆக இங்ஙனேயிராநிற்கச் செய்தேயும் விழுகரையுமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருண்யமிட்ட வழக்காய்க்கொண்டு கண்கொடுத்தல் மக்கள் கொடுத்தல் முதலாக மோக்ஷமளித்தலளவாக அதிகாராநுகுணம் சேதநர்க்கு ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

ஆக, எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யமென்ன, அந்த ஸ்வரூபத்தையும் நிறம்பெறுத்தவல்ல குணவைலக்ஷண்யமென்ன, அந்த குணங்களடியாக அவன் பண்ணும் ஸ்ருஷ்டி முதலான வியாபாரங்களென்ன, அப்படி காரணபூதனானவனுடைய ஸர்வ ஸமாச்ரணீயத்வமென்ன, அவனுடைய ஸர்வ பலப்ரதத்வமென்ன, காரணத்வாதிகளுக்கு உபயுக்தமான விலக்ஷண விக்ரஹ யோகமென்ன, அந்த விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்திற்குத் தகுதியான லக்ஷ்மீபூமி நீளாநாயகத்வமென்ன, அந்த விக்ரஹ யோகமடியாக வந்த பரத்வாதி பஞ்சப்ரகாரமென்ன ஆகிய இவற்றைக் கூறி ஈச்வரதத்வம் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... ... (202)

பிள்ளை லோகாசார்யரருளிச் செய்த தத்வத்ரயத்தில்
ஈச்வரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதிய
தத்வத்ரய ஸாரம் முற்றுப் பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.